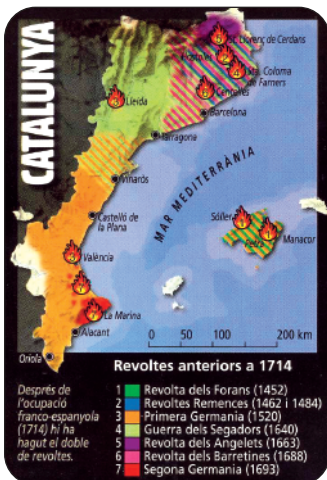

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

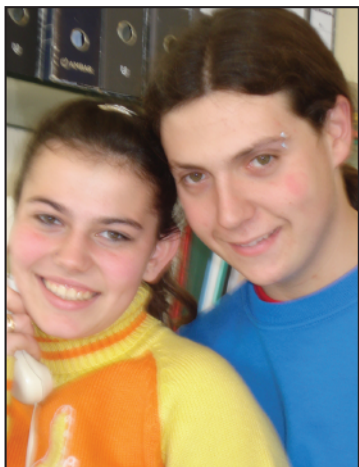
A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 620

1ER DE FEBRER DEL 2008

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

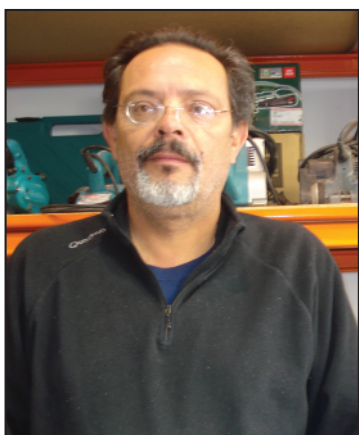
En Joanjo Moll és l'amo jove de la Cristalleria Moll al carrer Foners,56 de Ciutat. A la foto amb l'oficinista senyoreta Garcia. Tel. 971 456 643

En Montserrat Genestra està jubilat. Feia feina a la banca. És folklorista, pollencí, enamorat deu Moll. Tel. 647 279 121

Fa 2 mesos que n'Aina Picornell i en xisco Terrassa regenten el Bar Alcover al carrer Joan Alcover,39 de Ciutat. Despatxen els entrepans i les tapes. Tel. 6565 524 118

Fa un any que en Josep Lluís Arriero regenta la botiga d'aplicacions i lloguers de maquinària de construcció i jardineria al carrer de Joan alcover,41 de Ciutat. Tel. 971 918 202

Fa 3 anys que en Joan Arroyo regenta el Taller Joan's Motor Esport al carrer Perez Galdós,26 de Ciutat. Tel. 971 775 698

Fa 20 anys que en Pep Lluís Hernandez va obrir la botiga Subministres Elèctrics Illes al carrer de la Fe,7 de la Soledat. Tel. 971 276 224

Fa un mes que n'Antoni Sánchez i na Rosa Colomar han obert la Peixateria Cas Soldadet al carrer de Manacor,114 de la Soledat: peix fresc i congelat. Menjars preparats per endur-sen a base de peix i verdures. Telèfon 971 079 048

Fa 38 anys que na Francisca i na Maria Àngela venen embotits artessanals al lloc 68 del Mercat de Pere Garau de Ciutat. Tel. 646 091 614

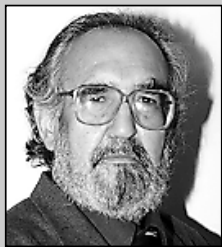

Fa un any que en Manel Cortés i na Caterina Abrines regenten el Forn can Rado al carrer de Manacor,112 de la Soledat. Tel. 971 270 575

La seducció de fumar

La prohibició que s'ha establert en molts nivells per evitar que es fumi en llocs públics, ha acabat convertint el tabac en un aspecte que desperta l'erotisme del personal, encara que llavors quan petoneges a un fumador sembli que estiguis llepant un cendrer. El cas és que si voleu visitar un lloc on la fumadora en qüestió, a més d'estar boníssima, ni tan sols és de carn i ossos.

Foc i Fum

MATEU MARIÓ, natural i vesí de Sant Joan

El passat dissabte dia 19 de gener, convidats per la responsable de Mitjans de Comunicació del Govern Balear, Gina Garcies, els editors de les revistes de la Premsa Forana de Mallorca ens reunirem en un dinar de companyonia al Restaurant ca n'Eloy de la carretera d'Inca a Senselles. El president del Govern Balear, Francesc Antich va presidir aquesta trobada.

El president Antich en animada conversa amb alguns editors de la premsa Forana

Havent dinat, els editors foren convidats a exposar les seves propostes. L'autor d'aquest escrit, se va aixecar i va explicar que L'Estel no era la revista d'un poble com ho són la majoria de revistes de la premsa Forana, que era una revista dels Països Catalans, repartida per les Balears, els País Valencia i el Principat de Catalunya, que havíem sentit campanes de que el Govern ens volia discriminar per posar planes eròtiques, i recordarem que havíem denunciat durant anys el Govern Balear per haver anat al Club Rasputin de Moscou a compte dels contribuents balears, campanya que s'havia acabat amb la derrota del PP a les darreres eleccions autonòmiques. Per acabar la meua exposició em vaig congratular amb el President Antich recordant-li que feia 5 anys que no havíem tengut cap trobada amb el president de la comunitat, cosa que aquest dia havia tengut lloc, observació que va produir un perllongat aplaudiment.

En el seu torn de respostes, el president va assegurar que no hi hauria discriminació a cap revista, ni en subvencions ni amb anuncis, cosa que garanteix la continuïtat de l'Estel de Mallorca.

I canviant de tema, ens hem de congratular amb els valencians que arrel del Decret de Nova planta d'en Felip V els havien arrabassat els furs, que ara amb el nou Estatut han recuperat. Als Països Catalans hi ha hagut des de sempre el matriarcat, la separació de bens als matrimonis. A les Balears i al Principat, aquests furs mai foren derogats de manera que des d'ara, els valencians seran com els altres catalans en qüestió de lleis.

País Fer

El patrimoni històricocultural i artístic constitueix el bé més preuat d'un país. Garantir la seva conservació i protecció, mitjançant una legislació adequada, és una obligació ineludible per a les autoritats competents. En aquesta faïç, el requeriment constant per part de la societat civil esdevé una mostra palpable i fefaent de la salut caracterològica i d'autoestima d'un poble que, sovint, es veu mancat de l'empenta política desitjable. És per aquest motiu que les iniciatives particulars, o d'associacions emprenedores, assumeixen manta vegades les mancances de l'Administració per tal de donar resposta a la necessitat de preservar i, en molts casos, de recuperar, una part significativa d'aquest patrimoni. Un patrimoni, una riquesa que, en molts casos, pot contribuir decisivament al desenvolupament socioeconòmic d'un territori.

Una d'aquestes iniciatives és la que està portant a terme a la comarca de l'Alt Urgell, al Pre-Pirineu, l'associació **Món Fer-éstec** (www.monferestec.com) amb un projecte genèric i innovador que porta el nom de Desenvolupament socioeconòmic d'una zona de muntanya a partir de la creació de producte ecoturístic basant-se en la seva xarxa de camins històrics. Constituïda al gener del 2003, amb l'empenta del terrassenc Miquel Riera i la sentmenatina Montserrat Fruitós

(sense oblidar la labor com a president del geògraf i naturalista Martí Boada, professor de la UAB). Concretament, els objectius socials de l'associació són: 1- Estudi i catalogació dels vells camins de muntanya. 2 - Recuperació i manteniment als camins de muntanya. 3 - Organització i enquadrament d'excursions i activitats. 4 - Realització de material gràfic i escrit amb finalitats promocionals i utilitat excursionista.

En aquesta línia d'actuació, l'esmentada societat engegà des del principi, amb el suport de la Fundació Territori i Paisatge de la Caixa de Catalunya, el Consell Comarcal de l'Alt Urgell i els ajuntaments de Cabó, Organyà, Fígols i Alinyà, Coll de Nargó, Peramola i Oliana, l'Operació Tra-Muntanya, centrada en la recuperació física de la xarxa de camins com a patrimoni socioeconòmic, cultural i suport físic per estructurar una ret essencial de senders. Aquesta és, en paraules de l'associació, "una manera de fer que una comarca de muntanya al Pre-Pirineu sigui generadora de recursos econòmics que permetin l'existència d'una població fixa i estable" (a tall informatiu, cal dir que el Pre-Pirineu és un conjunt de terres i barrancs desplegat de manera paral·lela als Pirineus, format a partir de les ruptures dels plegaments del sòl generats a l'època terciària). Val a dir que, actualment, la gran xarxa de camins que havia comunicat durant

mil·lenis aquelles valls, pobles, masies, molins i ermites es troba malmesa per l'acció de l'erosió o bé pel creixement de la vegetació, molt abundant per mor de l'abandó de les activitats tradicionals, i que han convertit una muntanya pagesa i ordenada en feréstega.

Món Feréstec s'esforça, per tot això, en la necessitat de valorar, per part de tothom i, òbviament, de l'Administració, tota la xarxa de camins històrics com a infraestructura per crear un producte ecoturístic que portaria el nom de **País Fer** (**País** perquè, com assenyalen, "sota aquest nom s'arreceren tots els aspectes físics, visibles i tangibles del territori: geologia, botànica, fauna, arquitectura i els camins", i **Fer** perquè "és la descripció del caràcter geogràficament esquerp d'aquest país").

Per part nostra només ens resta desitjar, a l'esforçada associació, un venturós recorregut en la seva dèria i afany de portar a terme una empresa tan lloable i meritòria com aquesta de rescatar de l'oblit i de la deixadesa un patrimoni tan valuós com el de la xarxa de camins històrics (una xarxa que, en el passat, cal recordar-ho, fou la única via de comunicació possible i generadora de tot un conjunt d'activitats econòmiques tradicionals). Això és, senyors, fer país. Això és fer Catalunya.

Andreu Salom i Mir

Per què TOTS els funcionaris de RENFE són forasters i monolingües castellanoparlants?

És que els catalanoparlants no tenim dret a treballar a RENFE?

Com seleccionen el personal de RENFE?

Per què els forasterots de RENFE sempre se'ns adrecen sempre en castellà i no ens parlen en la nostra llengua en la nostra casa?

Per què els nostres partits no obren una investigació sobre aquesta discriminació racista i espanyolista?

Al damunt dels nostres cants

aixequem una Senyera

que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure,

socialment justa,

econòmicament prospera!!!

(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

¡¡*¡¡ Independència Països Catalans ¡¡*¡¡

Envia'm un àngel que sigui com tu.

Envia'm un àngel que s'assembli a tu.

Envia'm un àngel que em recordi a tu.

BERNAT JOAN I MARÍ

Fa uns anys es va fer bastant popular una campanya de la Plataforma per la Llengua, a favor de l'ús social del català, sota el lema "Usa la llengua". La campanya il·lustrava el seu eslògan amb persones que se suposa que estaven usant la llengua, no de manera metafòrica ni metalingüística, sinó de manera explícita i orgànica. Va tenir molt d'èxit, i encara en circulen alguns adhesius. Queien simpàtics. Eren positius. Apel·laven a la principal pulsio que mou els humans, segons diuen els antropòlegs i alguns psicòlegs. Usar la llengua evita frustració, tedi i mal·follança. En sentit metalingüístic, usar el català és la manera quotidiana de practicar la normalitat lingüística. El pas cap a usar el català en els àmbits on no s'usava (o s'usava restringidament) rep el nom de procés de normalització lingüística.

Per això no sorprèn que, en veure l'informe de la FAES i

escollar o llegir les declaracions de José María Aznar, en Joan Puigcercós hagi pensat immediatament que aquest home està "frustrat". Si bé en etapes pretèrites, l'interfecte anomenat en primer lloc va arribar a afirmar que usava la nostra llengua "en la intimitat" (quan necessitava el suport de Convergència i Unió per mantenir-se al capdavant del govern espanyol), ara pensa que no es pot assumir la política lingüística catalana, perquè s'ha convertit en un "instrument de coacció" i que és necessari "revisar-la a fons".

Davant tot això, entenc que toca fer-hi algunes consideracions. La primera és que Aznar (com li ocorreria a qualsevol humà) no va passar-s'ho bé durant el primer període que va usar la llengua, ni que fos "en la intimitat", perquè no ho feia per amor sinó per pur comerç. Ell s'hi avenia perquè els socis no el deixessin fora del govern. Un interès material, per tant, movia un acte que només funciona bé si es produeix empès per la voluntat. Sense aquesta voluntat, sense amor, això no duu enlloc. Qualsevol que s'ho fes amb ell, ja

devia notar de seguida que no anava de debò, que hi mancava passió, que la cosa no duia enlloc.

Segona consideració: n'Aznar ens aporta un exemple de manual de com funciona la psicologia projectiva. Resulta que aquest bon home troba que la nostra capacitat d'incorporació sociolingüística parteix de la "coacció", mentre que nosaltres estam ben convençuts que parteix, fonamentalment, de la seducció. Vol dir, l'il·lustre vallisoletà (o com se'n digui en la nostra llengua), que sense una extraordinària capacitat de seducció hauríem mantingut la vitalitat i l'energia de la nostra pulsio lingüística després de tres segles d'haver perdut l'estat? Va, home! Només uns seductors de primera poden mantenir-se com nosaltres, vius i vigorosos, després d'aquesta temporada. Per què psicologia projectiva? Molt senzill: n'Aznar ens atribueix a nosaltres el que fan els de la seua corda. Ells sí que han intentat fer omnipresent la seua llengua a través de la coacció. Recordem Felip V, els decrets de Nova Planta, la política lingüística de Carles

III, les prohibicions sistemàtiques de la llengua catalana durant el segle XIX, la dictadura de Primo de Rivera, la dictadura de Franco, i, encara, les couades estertòries del tardofranquisme de principis del segle XXI. De què va, tot plegat? Claríssimament va de coacció, i no de seducció. Probablement per això mateix, malgrat el temps passat i els esforços esmerçats en aquest afer des de la centralitat altiplanera, encara no ens han seduït, i en comptes de passar-nos a la seua llengua, continuam mantenint la nostra. Ningú no s'enamora a la força. I fer servir la llengua a partir de la coacció tampoc no resulta un plat gaire agradós ni fàcil de digerir.

Justament l'informe de la FAES, titulat *¿Libertado coacción? Políticas lingüísticas y nacionalismos en España*, oblida flagrantment tot això: no dedica ni una línia, pretenent tractar la qüestió de les polítiques lingüístiques i dels nacionalismes, a la política lingüística de l'Estat espanyol, ni al nacionalisme espanyol. Si la política lingüística amb més solera de la Ibèria tota i

el nacionalisme més potent de la pell de brau sencera no hi apareixen, per què deu ser? Oblit voluntari? Sensació de castració?

Recurrent a un símil que ens posarà en la millor tradició del feixista Ernesto Jiménez-Caballero, podríem dir que, per a la FAES, Espanya (o l'espanyol) és com l'home que se sent una pellerina i que es rebrega en la seua manca de pulsio sexual perquè, creient tenir una dona submissa i esclava, s'ha trobat amb una persona lliure, amb criteri propi i amb voluntat autònoma. Com que no la sap tractar d'igual a igual, com que només la sap tractar a través de la coacció, li atribueix a ella aquesta capacitat coactiva, projecta contra ella la seua frustració (la frustració de no saber tenir relacions amb una persona lliure i igual), i passeja el seu destremament amb ira i revenja. Algunes vegades (si no demanau-ho als jutjats que s'ocupen de la violència domèstica) fins i tot arriba a matar-la. Un divorci a temps, en aquests casos, pot evitar moltes malvestats.

Removent consciències

QUIM GIBERT
psicòleg

«**A**nar més enllà» és el significat literal del terme transgressió. No és un exercici exclusiu d'agitadors, alternatius, anarquistes... Qui més qui menys ha fet servir aquesta pràctica quan ho ha considerat una exigència moral. Les persones que transgredeixen davant d'un maltracte legal ho fan precisament perquè són responsables, sensibles, de pedra picada. Per contra,

assumir passivament el maltracte serveix al maltractador de confirmació que ell actua correctament. Henry D. Thoreau (1817-1862), un dels pares de la desobediència civil, afirma que «qui accepta el mal sense protesta, de fet li dona suport».

En el decurs de la història, la transgressió ha estat una acció fundadora de nous drets, inclòs un dret tan humà com el de resistir davant d'una norma injusta. En aquest sentit, el no reconeixement dels drets lingüístics de la població autòctona de la Franja de Ponent ha esdevingut un dèficit democràtic preocupant.

tic preocupant.

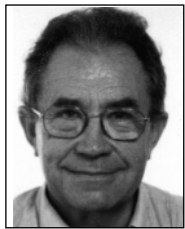
Amb aquesta jornada us convidem tant a la reflexió com a l'acció. Hannah Arendt (1906-1975), filòsofa alemanya d'origen jueu, sostenia que pensar ens impedeix ser crèduls i obedients: «no ens deixarem tan aviat convèncer per allò que tots diuen o per allò que dicten les modes o pels discursos oficials. Ens haurem tornat més atents cap allò particular, ens haurem allunyat de les creences comunes». Així doncs, pensar desmunta allò que molts diuen irreflexivament. Arendt també sostenia que ser lliure és actuar:

«només pensar no ens fa lliures, perquè la llibertat es mostra en l'acció, en la intervenció en el món per fer aparèixer quelcom que prèviament no existia (...) fet que requereix la participació d'altres éssers humans».

És en aquest sentit que l'Institut d'Estudis del Baix Cinca convoca a Fraga, a les 10 matí, del 23 de febrer de 2008, sota el títol *I amb el somriure, la revolta*, una jornada sobre la transgressió cívica amb ponències d'Alfons López Tena, vocal del Consell General del Poder Judicial, i Patrícia Gabancho, escriptora. El primer parlarà

sobre Justícia i transgressió i la segona sobre Creativitat i transgressió. També és prevista la presentació del llibre *Elogi de la transgressió* a cura d'Àngel Velasco i Ramon Camats, coautors, i la conferència *Una dècada sense dades demolingüístiques a la Franja. Novetats amb l'Enquesta d'Usos Lingüístics* a càrrec de Natxo Sorolla, sociolingüista.

Interrogar-se i moure's, amb coherència i raonaments, superant aquells límits que no ens deixen ser, és posar-se en camí.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

El nostre sincretisme, -tendència a combinar elements diferents-, mot de procedència religiosa però que manllevem per a l'escriptura laica i adoptem el que també és; un significat fenomen lingüístic que assumeix més d'un valor. Ens equivoquem o no de conceptuar el treball, és clara la diferència existent entre enderrocar i construir. Volem amb aquestes lletres que oblidin per sempre més l'afany de l'enderroc de la nostra cultura. Tenim uns adversaris anacrònics. Construïrem ensem un món vàlid i progressiu tant per nosaltres, i amb l'acostumada excel·lència d'esperit catalana també cap els nostres enderradors, agermanant-nos d'una vegada per totes, -vaja cursileria hem teclejat- però la declaració de la revolució francesa va usar la paraula -serveixi com a excusa- sempre anem empesos cap a causes universals, universalistes, per això defensem totes les causes justes del món tant les dels ogonís, que ja els hem dedicat espai i temps, com les més properes per diferents que siguin.

Però vivim al Principat de Catalunya, ens toca per obligació històrica i moral defensar aquesta terra, tots els seus valors, i empènyer-lo cap a construir una societat justa, això si és una cara manifestació d'universalisme. Propulsar el nostre microcosmos -per altre banda molt important i gran- cap a un macrocosmos planer on pugui desplegar-se en harmonia un humanisme modern, nou, amb una democràcia avançada que ho arbitri. Anem amarats de coneixements, posem-hi com a exemple el socialista romàntic Rousseau, el propulsor de la bon-

dat intrínseca. Observem assossegadament, que les idees han d'anar acompanyades alhora de polítiques de culturització de les capes socials que el sistema d'explotació sistemàtica on han estat i estan sotmeses, no els ha permès arribar a alts nivells, no per manca de capacitats connaturals sinó per no tenir-les a l'abast i haver-se de preocupar en primera instància del menjar dels fills. Calen doncs, sens dubte, unes estructures que solidifiquin l'accés a la cultura popular.

Les ideologies, si se les deixa soles no germinen en positiu, el citat Rousseau, ha donat peu a molts treballs, això ha estat positiu pels estudiosos i prou, siguem generosos també per fomentar la tendresa, basada en la ideologia del progrés. Si les idees se les nacionalitza sense racionalitzar-les amb humanisme, sorgeixen els: nazismes, feixismes, franquismes, -doncs si, en plural- causants de milions de morts.

Si prediquem que són l'adalid de la revolució també es tergiversen fins a les més extremes perversions causant també milions de morts, en macabre competència. Una addenda: Nacionalisme i revolució marxista van anar units, així la nació russa, va junyir fortament a les nacions properes per intensificar el seu imperi i va fundar la Unió de repúbliques soviètiques. Les Universitats nostrades van inundar-se de socialisme gestual: Va donar peu a haver-hi, milers d'hores perdudes, en classes que pretenien ser magistrals: Quants pensaments vacus!, quantes icones caigudes!, quanta intel·lectualitat va produir perduda en miratges!.

Del mot nacionalisme n'anem escaldats, els nazi nacionalistes de l'espanyolisme més barroer, ara han adoptat el discurs, com a consigna popu-

ulista i per rematar els nacionalismes sans i incòlumes de sang que afronten el seu futur amb les eines nobles de la cultura. Pensem que és el seu

Enderrocar no! Construir!

últim recurs, no saben on recolzar-se en el poc intel·lecte que els resta. Els primers citats en aquest paràgraf són els pares de nacionalisme que fa tres segles que bombardeja les terres catalanes en llengua castellana -bàrbara manera de denigrar una llengua de per si plena de grandesa-. Pretenen desmuntar la utilització de la nostra simbologia, mentre ells van embolcallats amb la seva bandera pàtria, i ens fan demostracions de força guerrera en el seu dia de la Hispanitat, pels carrers de la seva devoradora capital imperial, -imperi minimitzat per raons històriques- i que ara estan demostrant la seva manca d'autèntica identitat amb els seus esgarips contra Catalunya, les seves "noves idees", no tenen base estan mancades de moral i se'ls estan fonent els pilars.

La nostra lluita contra el nacionalisme donarà els seus fruits més aviat del que es pensen els del pensament visigòtic, que com deïem en l'encapçalament volen enderrocar-nos definitivament. Astorats van de no haver-ho pogut fer en tres segles i ara estan neguitosos, mancats de la possibilitat de bombardejar-nos com és el seu costum històric, degut a tenir Europa i el món vigilant-los.

Malgrat aquesta realitat política jurídica per altra banda modificable. L'octubre passat un diputat del PP, no es va estar de manifestar, que l'article 8è de la Constitució espanyola, marca clarament que les forces armades garantiran la integritat territorial. Amenaça que també va formular el rei, -dit a la Pilar Rahola quan aquesta era diputada a

les corts espanyoles, -per cert que hi feia allà? feina inútil!. Tampoc no se'n ha estat també de pronunciar un bufó com Boadella dels C's, en el diari de la seva corda integrista

l'ABC, capdavanter del nacionalisme espanyol, des de primeries del segle XX.

Un pronòstic per a l'Espanya negra que ens domina: Davant de la seva obtusa pedanteria, se'ls desinflarà de sobte la supèrbia, per abusiva, els esclatarà en la seva pròpia cara. Els catalans hi aportarem seny -ens agrada més l'expressió valenciana de cap ben trellat-, més ajustada aquesta expressió en clàrícia i profit, i també hi aportarem pacifisme modern -no pas gens ingenu-, com aportació a un treball que considerem globalitzat un a un i per tots els habitants de Catalunya. No ho dubteu si apuntaran fins i tot aquells que estan en la nostra terra, víctimes de les morboses circumstàncies polítiques que no els ha permès de conèixer-nos. Sabem dels molts que s'han posat en contra de Catalunya, infectats de nacionalisme; quan s'adonin del projecte universalista sustentat en una ideologia basada en una democràcia avançada; serà per a tothom: Voldran tot d'una unir-se al germen positiu, que és el gruix nacional català com a llavor de futur. Fructuosa serà la seva gènesi. Representarà per a ells i llurs famílies, pujar a uns nivells de vida i de culturització beneficiosa en plenitud.

Espanya ha fet tard per a configurar un estat on hi capiguem tots, la única i vàlida fórmula era la confederació. Té -tenia- exemples actuals com Suïssa, o la catalana aragonesa, que haurien de conèixer bé. Però la cobenja absoluta d'esprémer fins a la darrera gota de sang dels catalans, ha acabat fent-los mal. En els darrers trenta anys, s'han enriquit, sense deixar d'espo-

liar-nos, han creat la seva pròpia vida econòmica. Els militars per cobrar les seves prebendes, ja no els fa falta esperar els fruits dels impostos nostres. Ara tenen la seva riquesa. Cal sumar-hi a més la inòpia catalana dels polítics pujolistes, socialistes, i tots els altres, que han propiciat l'endarreriment, coincidents amb els mateixos anys dels seus mandats. S'han fos les infraestructures que necessita la indústria per al seu creixement. També els grans empresaris catalans, s'han situat a la metròpoli per gaudir de tots els avantatges descrits.

La cobdícia insaciabile espanyola, ha començat a fer obrir els ulls a la societat catalana. Els empresaris que tresquen, -ja oblidats els desorbitats capitalistes que s'han ubicat a Madrid-, comencen a revolucionar-se i sotjar la profunda injustícia amb la continuada desposseïció que representa l'estat actual, volen el que els pertoca, les condicions objectives per desenvolupar-se en igualtat sense salvatgisme econòmic. Doncs aquí estem, abans era el proletariat el que havia de canviar les estructures per assolir la justícia. Ara, seran els empresaris creatius, els enginyers, etcètera, que sense menysprear a cap força democràtica, formen el fort embalum del canvi. Aquesta serà la força que ens durà a un Estat propi. Penseu amb la paradoxa que plantejem però que és científica i veraç en tots els camps a: HOME LLIURE, HOME FORT, a POBLE LLIURE, POBLE FORT, i s'hauran creat les condicions per a la UNITAT, salvada la hipotaxi -és un terme gramàtic de submissió- que ens agrada portar al terreny social. Serem INDEPENDENTS, i alhora podrem ser uns magnífics -mútuament- veïns dels espanyols, salvarem fronteres de tota mena. Haurem conclòs la tasca de CONSTRUIR CATALUNYA.

Nota: publicat inicialment a *El Vallenc*, el 3 de novembre del 2007.

PERE FELIP I BUADES

Què esperen els treballadors i els pobles del 9 de març?

En aquesta final de legislatura, preval entre la majoria treballadora la consciència de que les seves aspiracions del 14 de març de 2004 estan, bàsicament, pendents.

Malgrat l'optimisme oficial, la baixada de l'economia pillà als treballadors endeutats i amb una precarietat massiva que comença a transformar-se en atur al fil de dislocacions i tancaments, mentre s'accentua el deteriorament dels serveis públics.

Està compromesa la convivència de les nacions de l'Estat: enfrontaments autonòmics, la repressió com a única resposta a la qüestió basca, provocacions diàries dels franquistes des del poder judicial. El Borbó llançat a

totes les creuades...

Els treballadors i la joventut, que no han perdut ocasió per a manifestar que mantenen senceres les seves exigències del març de 2004, necessiten una girada cap a una política socialista.

Gran part d'aquests problemes deriven de la cotització de l'euro, de l'euribor, de la política de Brussel·les contrària a la indústria i a l'agricultura, de les privatitzacions exigides per pels tractats europeus, de l'Europa de les Regions que disloca els estats europeus. La resta dels problemes enfonya les seves arrels en el règim de la Monarquia, que ha mantingut els poders del franquisme (des de les constructors fins els jutges, amb la Zarzuela de pivot i els bisbes beneïts). Aquests poders

se fan forts gràcies a la Unió Europea al servei de la qual se posaren des de la Transició.

L'experiència de qualsevol militant sindical o polític al tractar de defensar els llocs de feina, o de reclamar mitjans per a la sanitat pública és que "amb Brussel·les hem topat", "son els amos de sempre" o "això depèn de l'autonomia".

La sortida política té un nom: la República. Parlar de la República en Espanya és avançar cap a la llibertat dels pobles, en el dret de la sobirania, i en els drets dels treballadors. La República suposa donar garanties sobre les conquestes socials en Espanya i en Europa. La defensa de la sanitat pública, dels serveis públics, el desenvolupament de l'home com a ser humà...".

En els darrers mesos, men-

tre se col·lapsaven les infraestructures de Catalunya (15 anys d'aplicar el tractat de Maastricht), se signava un nou tractat europeu. Amenança en rebentar les autonomies, els "estats de benestar", les institucions en tot el continent. Entretant, l'hereu d'en Franco era presa d'un frenesí intervencionista per tal de salvar la cadira i, i allò que és més perillós, en Zapatero i l'Executiva del PSOE empenien un suposat "viatge al centre", renunciant a satisfer, una darrera l'altra, les exigències de la majoria. Una vegada més, l'antiterrorisme era el pretext per fermar a les organitzacions obreres.

Sabem que Brussel·les exigeix el consens amb el PP, amb els jutges franquistes, amb els promotors immobiliaris i les

multinacionals. Però cal ser clars: aquest consens taponaria tota possible sortida als conflictes que amenacen amb dinamitar aquest país. Les mesures que el Govern va anunciant ho confirmen. Renunciar a defensar la indústria i l'agricultura, fomentar l'especulació a costa dels serveis públics, enfonsa la despesa social, regionalitzar i privatitzar ho tot, és dur les nacions de l'Estat espanyol al esclat. Mai mancaran pretextes autonòmics.

Però els treballadors d'aquest país no han dit la darrera paraula. Cada dia defensen pam a pam els seus drets, cercant la unitat dels sindicats, els seus regidors...

Ha arribat l'hora de trencar la subordinació de Brussel·les i de la Zarzuela.

Perquè som el que menjam.

Govern de les Illes Balears
Conselleria d'Agricultura i Pesca

www.illesbalearsqualitat.com

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Joan Comas, batle de sa Pobla; Mateu Morro, historiador i Sebastià Gallardo, regidor de Cultura: presentació del darrer llibre de Miquel López Crespí: *Sa Pobla i la història*

No sempre s'esdevenen fets semblants, una conjunció de circumstàncies tan favorable per a l'edició d'un llibre. Cal dir emperò, per a ser fidels a la història, que l'Ajuntament de sa Pobla, les diverses corporacions que han anat passant per la Casa de la Vila, sempre han estat molt receptives quant a la promoció de la cultura.

Darrere els llibres que publica un autor sempre hi ha la feina secreta i sovint desinteressada d'un munt de gent que ha fet possible la publicació. En el cas que ens ocupa voldria parlar del l'interès que en tot moment han demostrat en referència a l'edició de *Sa Pobla i la història*, Joan Comas, batle de sa Pobla i l'amic Sebastià Gallardo, regidor de Cultura. També hauríem de parlar de l'editor Llorenç Gelabert, amb el qual, com en altres publicacions que ha realitzat força bé (pens ara mateix en *Temps i gent de sa Pobla*, del 2002, o *Les danses de la terra*, del 2006, llibre conjunt fet amb Bartomeu Payeras), hem compartit dies de correcció de proves d'impremta, de recerca de fotografies...

No sempre s'esdevenen fets semblants, una conjunció de circumstàncies tan favorable per a l'edició d'un llibre. Cal dir emperò, per a ser fidels a la història, que l'Ajuntament de sa Pobla, les diverses corporacions que han anat passant per la Casa de la Vila, sempre han estat molt receptives quant a la promoció de la cultura. Totes les activitats que es desenvolupen al llarg de l'any, des de les insubstituïbles festes en honor a sant Antoni, amb la nit màgica dels foguerons i les tonades del camp, fins a la Fira de la Tardor passant per un sant Jaume únic en alegria popular i participació, així ho demostren. Com a escriptor pobler vull fer especial esment de les famoses Trobades d'Escriptors de sa Pobla que es fan anualment d'ençà començaments dels anys noranta i que, ben segur, no en tenc cap dubte, de la mà de Joan Comas i de Sebastià Gallardo s'ampliaran i consolidaran. No conec cap altre ajuntament mallorquí ni de les Illes, i potser de dins tota l'àrea dels Països Catalans, que tenguí aquest interès per promocionar l'obra dels seus escriptors. Les xerrades dels nostres autors amb els alumnes d'escoles i

instituts poblers, la promoció de l'obra dels novel·listes, poetes, dramaturgs i assagistes del nostre poble que això significa, són essencials per a aconseguir que les noves generacions tinguin un contacte directe amb els creadors nascuts aquí i amb tots aquells altres que, pel seu amor a sa Pobla, hem adoptat com a nostres.

El fet és que l'Ajuntament de sa Pobla s'ha destacat per la ferrenya voluntat, sempre tenint en compte les possibilitats econòmiques de cada moment, d'anar editant aquelles publicacions de qualitat que servissin per a donar a conèixer les principals senyes d'identitat cultural del poble.

Però, com he dit més amunt, la llista d'obres, assaigs, estudis editats sota el patrocini de l'Ajuntament de sa Pobla és tan àmplia, tan extensa, que és sobrer provar de fer-ne ni la més mínima relació. Els poblers i pobleres ja sabem la feina feta i tan sols en volia deixar constància amb uns exemples agafats a l'atzar.

Amb el recull d'articles que podeu trobar en el volum *Sa Pobla i la història*, s'ha esdevengut el que ja, sortosament, és norma al nostre poble: una acurada edició amb el suport de tots els encarregats de portar endavant la feina, especialment del batle, Joan Comas, i del regidor de Cultura, Sebastià Gallardo, que, en llegir l'original que els vaig presentar de seguida en trobaren adient la publicació i em donaren un suport decidit per a portar endavant el projecte.

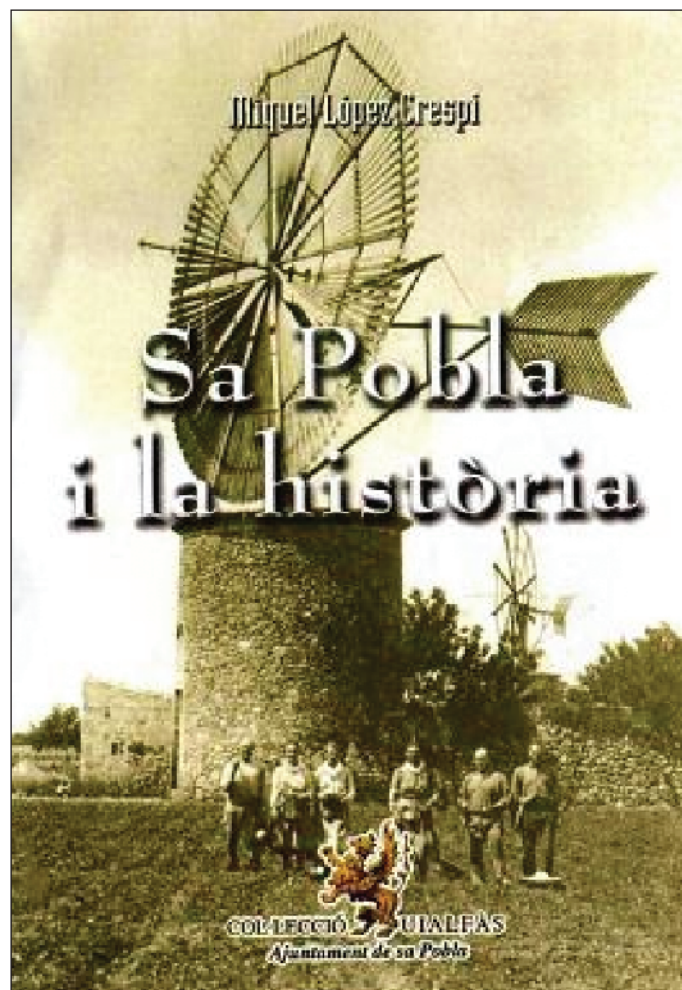
És evident que *Sa Pobla i la història* no és un llibre estrictament d'història, malgrat que hi hagi aspectes de recerca acurada en la línia destacada per Mateu Morro. A *Sa Pobla i la història*, com fa uns anys amb *Temps i gent de sa Pobla*, el que domina és el record subjectiu, la història personal i dels amics, coneguts i familiars, determinats aspectes del poble que han deixat la seva petjada a l'esperit de l'autor i en el de la nostra col·lectivitat. Es tracta de deixar constància escrita d'unes històries que es van perdre, que la voracitat i la banalitat de la postmodernitat, les presses del present, deixen endarrere.

És aquesta urgència davant el temps que passa el que ens impulsa

a provar de salvar alguns dels trets que condicionaren el nostre poble, les nostres famílies i a nosaltres mateixos.

Quan escrivs sobre el passat, quan poses al paper alguns dels records de sa Pobla de la infantesa, ten'adones de la inclemència dels dies i notes, com si tenguessis un punyal a l'esquena, la urgència de deixar constància escrita de la vida d'uns homes i unes dones, d'unes situacions, uns costums, que desapareixen amb cada dia que passa, amb cada pobler i poblera que ens deixa.

És aquesta urgència davant el temps que passa el que ens impulsa a provar de salvar alguns dels trets que condicionaren el nostre poble, les nostres famílies i a nosaltres mateixos. En el fons, escrivim per a salvar el record dels nostres pares i padrins, les generacions que aixecaren els molins, que convertiren en verger la terra més mancada d'aigua de Mallorca. Nosaltres som els hereus d'aquell passat i ens sentim honorats de ser part indestruïble d'aquest poble, curull d'herois anònims, alts com les muntanyes que divisam a l'horitzó, forts com el roure, els herois de la dessecació de s'Albufera, de la construcció de les altes torres de pedra, les sínies, els safareigs que encara perduren mostrant l'alçària d'aquell suprem esforç per retre una terra que, en èpoques no gaire llunyanes, no era tan pròdiga com la que hem conegut. És el pes de totes aquestes generacions de poblers i pobleres el que t'obliga a deixar constància de la seva existència damunt el paper, el que fa que estiguem sempre en tensió, amb la certitud que la història s'esvaeix al nostre entorn i hem de fer

tot el possible per salvar-ne el màxim d'engrundes. Mentre l'autor anava recopilant els articles que sortiren a *Temps i gent de sa Pobla*, i ara a *Sa Pobla i la història*, demanava què seria de nosaltres com a col·lectivitat si perdíem el fil que ens uneix al passat. La mundialització, alguns li diuen globalització, amenaça de desertitzar el planeta. Desertitzar no solament amb la guerra contínua de l'imperi contra els pobles o amb el canvi climàtic; aquests només serien uns dels nombrosos aspectes de la destrucció. La mundialització també contribueix a desertitzar l'ànima de les persones amb la colonització de nacions i cultures com la nostra, quan aquest salvatgisme acaba amb les històries i tradicions dels pobles, de llengües mil·lenàries com la nostra.

Arribats en aquest punt em ve ara a la memòria una xerrada amb el patriarca de les nostres lletres, l'inoblidable Francesc de B. Moll. Era una horabaixa grisenc d'un hivern molt pretèrit. Havia anat fins al cau de l'Editorial Moll, en el carrer de Torre de l'Amor. Com podeu imaginar havia pujat les velles i desgastades escales de l'editorial per a

anar a mostrar-li uns originals —sempre tenia unes paraules l'encoratjament per a tots aquells que, a començaments dels anys seixanta, començàvem escriure—. Record que, en un determinat moment, la conversa va derivar cap al paper que tenen a la història les persones anònimes, els homes i dones sense estudis i sense carrera, però fonamentals pels seus coneixements i saviesa, en la transmissió dels coneixements de la cultura popular a les noves generacions. Francesc de B. Moll que, juntament amb mossèn Antoni M. Alcover i tot el seu abnegat equip de col·laboradors, posaren les bases i enllestiren aquest monument a la cultura i a la nostra llengua que és el Diccionari català-valencià-balear, explicava que res no haurien pogut fer els erudits si el poble, aquell poble treballador, els artesans, jornalers, els petits propietaris de la nostra terra —molts dels quals, la majoria, sense saber llegir i escriure— no haguessin salvat el català amb la seva pràctica diària. En les èpoques tenebroses, quan molts d'homes de carrera es vinculaven i eren al servei de poders aliens fent feina per interessos forans, servils a les ordres de les bogeries de la “Espanya imperial”, foren precisament els pagesos i pageses, els pescadors, aquests jornalers i petits propietaris sense nom en els llibres d'història oficials, els que servaren per a les generacions futures tot el pes de la nostra cultura.

Quina diferència de concepcions culturals amb aquells que, engegats per la supèrbia, pensen que la història la fan els reis i les princeses, els generals i altres sectors especialitzats en l'explotació dels pobles i les persones.

I és en aquesta línia que marcava Francesc de B. Moll que, en paraules de l'amic Francesc Gost, volem i estam entestats en una contínua “croada contra l'oblit”. Croada que s'inicià amb Temps i gent de sa Pobra i que continua ara amb Sa Pobra i la història.

A Sa Pobra i la història, el llibre que acaba de publicar aquests dies l'amic Llorenç Gelabert a iniciativa de l'Ajuntament de sa Pobra, podem trobar informació i munió de records dels anys cinquanta i començaments dels seixanta.

A Sa Pobra i la història, el llibre que acaba de publicar aquests dies l'amic Llorenç Gelabert a iniciativa de l'Ajuntament de sa Pobra, podem trobar informació i munió de records dels anys cinquanta i començaments dels seixanta. “Fellini a sa Pobra. 1958” vol ser una petita crònica sentimental de les pel·lícules que es projectaven a sa Pobra en aquells anys, films estrenats a Can Guixa (el cine Principal), Can Pelut (el Coliseum) o al “Cine Montercarlo”. A “La cultura a sa Pobra” el lector podrà situar i entendre les dificultats de fer cultura en plena època del nacional-catolicisme i del reialme totpoderós de *Falange Española Tradicionalista y de las JONS*. Era necessari tenir mà de mestre per provar de burlar la censura, el ferreny

control exercit per les autoritats franquistes i el clergat. Així i tot es feien conferències, Gaspar Aguiló, el músic i compositor, obria escletxes de màxima sensibilitat amb la seva escola de música. I el nostre poble, amb les seves festes populars, les cançons de feina de sa marjal, en la lluita per mantenir viva la llengua, costums i tradicions, mantenia fermes els pilars fonamentals de la cultura catalana de Mallorca. A “Mallorca per la República” s'informa dels resultats electorals del Front Popular a sa Pobra en el febrer de 1936, de l'ambient d'alegria existent i de les esperances dipositades per les classes populars quant al futur de progrés que podia oferir la República i que varen ser truncades pel cop militar feixista de juliol de 1936. Als escrits que tenen per títol “Els cines de sa Pobra” i “Cacauets, castanyes i xufles” hom prova de reconstruir l'ambient d'aquelles horabaixes i vesprades de cine, recordant, com en el capítol “Fellini a sa Pobra. 1958” les pel·lícules que es projectaven al Salón Montaña, al Gardenia Club o en els cines dels quals ja hem parlat més amunt.

La importància de les aportacions de Josep Obrador i Bernardí Cladera, autors del llibre Crestatx, es pot trobar a “Crestatx i els historiadors de sa Pobra” i “Crestatx i les Germanies”. Hi ha també ampli detall del pas de mossèn Joan Parera i Sansó per sa Pobra. Parlam del fundador de la revista Sa Marjal, que tanta importància té per al coneixement de com era el nostre poble a començaments del segle XX.

Posteriorment, a “Miquel Costa i Llobera: correspondència” procuram furgar damunt l'empremta deixada pel famós escriptor entre nosaltres. Recordem que sa Pobra era el destí final del tren que agafava l'autor de “Lo Pi de Formentor” i que els missatges del casal familiar el venien a cercar amb tartana a l'estació per portar-lo a la casa pairal de Pollença o a les Cases Velles, a Formentor.

A “La ràdio a sa Pobra” i “La ràdio en els anys cinquanta” es comenta la influència que tengueren els aparells “Marconi”, “Iberia”, “Philipps” i “Telefunken” quant a la modernització del poble i les possibilitats que oferien per a rompre el bloqueig informatiu del règim franquista. Amb el sol gest de moure el dial, qualsevol família poblera podia passar de les mentides de *Radio Nacional de España* a la informació política i cultural que oferien la BBC de Londres o Ràdio París, per dir solament el nom de dues de les emissores més importants del moment. La ràdio, sense cap mena de dubte, era l'equivalent actual d'Internet, el màgic giny que et permetia restar en contacte amb el món sencer. La ràdio i les pel·lícules que es projectaven a sa Pobra! Quines dues grans universitats per als habitants d'aquell tenebrós món de la postguerra franquista! Quantes possibilitats se'ns obrien davant els ulls escoltant les informacions prohibides, anant a veure alguns films de Fellini,

Berlanga, Bardem o la inoblidable Casablanca, dirigida per Michael Curtiz i protagonitzada per Humphrey Bogart en el paper de Rick Blaine i per Ingrid Bergman com a Ilsa Lund. En podríem parlar dies i dies de cada film, de cada una d'aquelles portes obertes a la fantasia i, molt sovint, a la llibertat.

I parlant de cine, i sobretot, en un llibre que recull diversos materials sobre sa Pobra, no hi podia mancar la recopilació dels escrits que vaig dedicar a aquest pobler universal, el nostre ambaixador per excel·lència, al gran actor i bellíssima persona que és Simó Andreu

I parlant de cine, i sobretot, en un llibre que recull diversos materials sobre sa Pobra, no hi podia mancar la recopilació dels escrits que vaig dedicar a aquest pobler universal, el nostre ambaixador per excel·lència, al gran actor i bellíssima persona que és Simó Andreu. Qui no recorda les primeres pel·lícules, fins i tot aquelles en què només actuava com a extra? Aleshores, a mitjans dels anys cinquanta, el seu nom encara no mereixia sortir en els cartells i eren els encarregats del Coliseum o el Principal qui afegien el nom als cartells de tal o qual pel·lícula: hi anava tot el poble, malgrat que només hi sortís uns minuts. I en parlar de poblers universals, de gent que treballa en cos i ànima per la cultura, per la música en aquest cas, no podíem deixar de banda la tasca ingent d'un home excepcional. Parl d'Antoni Caimari, el geni de la factoria de Son Bielí, un dels moltíssims personatges que tenim a sa Pobra! Un home que, com Gaspar Aguiló en el seu temps, o Miquel Crespí i Pons, el batle “Verdera” en els anys vint, són capaços de deixar una empremta inesborrable en tot el que fan.

En el llibre es parla igualment de les famoses Trobades d'Escriptors Poblers, de la importància cultural que tenen, de la palanca de promoció que han significat per a donar a conèixer els nostres autors entre un públic cada vegada més ampli de poblers i pobleres. I de l'Escola Graduada, de la relació entre la revista Sa Marjal, mossèn Joan Parera i Sansó i Miquel Costa i Llobera.

És evident que sempre m'ha interessat saber el que deien els investigadors del passat sobre el nostre poble. Es feia, doncs, imprescindible donar notícia sobre Jeroni Boix de Berard, que en la seva obra *Viaje a las villas de Mallorca: 1789* deixava constància dels trets més importants del poble a finals del segle XVIII.

I parlant de llibres, volia deixar constància de l'aparició d'una eina de treball summament important quant al coneixement de la nostra història. Em referesc a Sa Pobra. La gent, el medi, la història, redactat per un equip de quatre professors, Martí Canyelles, Margalida Pujals, Sara Ripoll i Alexandre Seguí. Se'n pot trobar una ressenya prou aclaridora a “Llibres de sa Pobra”.

I ja anam arribant al final de Sa Pobra

i la història, amb capítols dedicats a la memòria de l'Arxiduc Lluís Salvador d'Àustria i la seva relació amb el nostre poble, informació que vaig trobar en el volum de Leo Woerl *El Archiduque Luis Salvador de la Casa Imperial de Austria como investigador del Mediterráneo* (Palma de Mallorca, Associació d'Amics de l'Arxiduc, 1998) i que he cregut d'interès tractar en el capítol “Sa Pobra i l'Arxiduc Lluís Salvador d'Àustria”. Altres apartats tenen relació amb l'economia. Són informacions extretes del famós llibre de Jeroni de Berard —i que hem anomenat anteriorment—, *Viaje a las Villas de Mallorca: 1789*, que edità Lluís Ripoll l'any 1983, amb suport de l'Ajuntament de Palma. Unes informacions complementades amb el que diu de sa Pobra l'Arxiduc Lluís Salvador a la seva obra magna, Les Balears descrites per la paraula i el gravat (1869-1891). I no em voldria oblidar del material pres de S'Albufera de Mallorca, un volum d'Antoni Martínez i Joan Mayol, que, editat per l'Editorial Moll l'any 1995, ens permet aprofundir en la importància històrica que sempre ha tengut s'Albufera per al poble.

Sa Pobra i la història acaba la seva singladura amb capítols dedicats a les inundacions que des de temps immemorial ha patit el poble a conseqüència del desbordament del torrent de Sant Miquel. Inundacions de les quals serv molts records. Dolorosos, alguns. Una de les plenes, la de l'any 1958 —jo ja tenia dotze anys—, la vaig viure intensament, ja que el torrent inundà un hort del padrí —i molts dels nostres veïns, evidentment!—. Record intensament l'efecte devastador de l'aigua, la força del torrent de Sant Miquel, capaç d'enfonsar les dèbils parets existents aleshores —i que provaven de protegir alguns horts—, la terra arrabassada, els caramulls de pedres del torrent que substituïen l'anyada de patates o de mongetes que mai més no es podria recollir... i les llàgrimes d'aquells homes i dones que res no podia vinciar però que es veien impotents per a frenar aquelles freqüents envestides de les aigües.

En el capítol “La història oblidada” no hi podia mancar una referència, una evocació estrictament sentimental, dedicada a aquells presoners republicans venguts a la força a Mallorca des de les presons dels vencedors de la guerra civil, presoners alguns dels quals que conegueren —sortosament!— al·lotes pobleres i feren d'aquesta terra, la pàtria d'adopció. Potser seria una feina prou interessant per als futurs investigadors del nostre poble plantejar-se la tasca de recuperar, en un volum especialment dedicat als presoners republicans de sa Pobra, tot el que pugui restar de la memòria d'aquells homes que donaren el millor de la seva vida en la lluita per la llibertat i que s'integraren a la vida poblera talment els nascuts aquí mateix. Seria una tasca prou important en la feina per a la recuperació de la nostra memòria històrica.

Any 1645 (2ª part).

per Ricard Colom

EL REIBRITÀNIC I ELS HABSBURGS EN RETIRADA. ÉS L'HORA DE FRANÇA, SUÈCIA I ELS PURITANS.

Principis-7-1645: El rei passa al Castell de Raglan al sud del País de Gal·les, on descansa durant unes quantes setmanes de la guerra.

Lord George Goring trenca el seu setge de Taunton quan sent que Fairfax és a prop.

10-7-1645: Fairfax atrapa les forces de Goring (l'exèrcit reialista de l'oest) en retirada a Langport. Goring és forçat a fugir i cala foc a la ciutat. Cromwell atrapa la majoria de la cavalleria de Goring.

7-1645: Mentrestant, els Covenanters escocesos avancen del nord cap a la Vall de Severn.

17-7-1645: Mor Robert Carr, 1er Comte de Somerset.

Tomba d'un gran enemic de les llibertats catalanes: El Comte-Duc d'Olivares.

22-7-1645: Abans totpoderós, suara perseguit per la Inquisició, l'anticatalà Conde-Duque de Olivares mor desterrat a Toro (Zamora). S'havia creat molts enemics i són molts els qui respiren alleugerits.

Principis-8-1645: Després d'escriure al Príncep de Gal·les que li adverteix que es prepari per al pitjor, el rei Charles surt de Raglan amb 2.500 homes. Deixant el príncep Rupert per recollir el que pogués per defensar l'oest del regne, el Rei travessa al llarg de

la frontera gal·lesa amb la intenció de reclutar tropes per al nord d'Anglaterra.

3-8-1645: 2^a batalla de Nördlingen: Grans exèrcits s'havien enfrontat 11 anys abans a la ciutat bavaresa de Nördlingen. Llavors, els bàvars aliats als austríacs havien derrotat els suecs. Aquesta vegada, els bàvars hi troben l'exèrcit franco-hessià prop de Nördlingen, a Allerheim, en plena reunió de conferència de pau a Westfàlia. Louis, duc d'Enghien i Henri Turenne ataquen els bàvars i austríacs de Franz von Mercy. La batalla és desesperada. Encara que el comandant imperial mor i el seu exèrcit és forçat a retirar-se (duen la pitjor part), els dos costats pateixen massa víctimes com per ser a considerar-se'n vencedors. El jove Enghien sols queda amb 1.500 infants.

D. 3-8-1645: Però la 2^a Batalla de Nördlingen duu a tots els diplomàtics a deixar-se de "posicionaments" i a començar negociacions serioses. El Duc bavarès Maximil·lià es dirigeix als francesos amb una proposta de pau separada. Enghien cau malalt i el seu exèrcit se'n torna a França.

8-8-1645: Pau entre l'Emperador i Transilvània.

Sota la pressió del Soldà, Transilvània fa les paus de nou amb els Habsburgs.

? 9-8-1645: Els pobladors de Nova Amsterdam (actual Nova York) arriben a acords de pau amb els indis després de mantenir entrevistes amb els Mohawks.

15-8-1645: Montrose derrota l'últim exèrcit Covenanter a Kilsyth.

8-1645: **Batalla de Flix, amb derrota filipista:** La fortalesa de Flix, en poder dels francesos des del principi del conflicte i base estratègica per dominar una part important del riu Ebre a la zona fronterera amb el regne d'Aragó, és atacada per un exèrcit format per uns 2.500 homes, 2.000 a peu i la resta a cavall. Però, un contingent de soldats enviats des de Barcelona comandats per Chambot va aconseguir fer desistir els assetjadors en batalla campal, i els obliga a fugir. Segons Francesc de Cabanyes, creador del cos de miquelets (Companyia d'Almogàvers) el 1640, i testimoni ocular de la batalla, hi moriren 280 soldats hispànics i 1.316 presoners amb 200 cavalls. Els qui pogueren escapar s'arreceraren a Mequinensa.

Torstensson abandona el setge de Brno i mou cap al sud de nou. Però se n'ha de retirar a causa d'una epidèmia, i els austríacs llavors aconsegueixen portar un exèrcit a Moràvia i neutralitzar així l'amenaça sobre Viena.

D. 8-1645: Turenne amb uns milers d'homes inten-

ta acampar per Alemanya però ha de retirar-se davant l'arxiduc Leopold Wilhelm, qui mentrestant havia signat la pau amb Rakoczy, tot deixant tranquil el successor de Torstensson, Wrangel, a Silèsia, i porta les tropes de Gallas i d'Hatzfeldt per ajudar Weert.

13-8-1645: El Tractat de Brömsebro és signat entre Dinamarca-Noruega i Suècia (un conflicte local des del 1643 i part de la gran la Guerra de 30 Anys). La força militar de Suècia imposa a la Noruega danesa la cessió a les requestes sueques: les províncies noruegues de Jämtland, Härjedalen i Idre i Särna així com les illes de Mar de bàltic daneses de Gotland i Ösel. També en els termes de la pau, Suècia s'eximeix dels "deutes sòlids", un peatge a vaixells estrangers que passen a través d'aigües daneses al Mar de Bàltic. A més, Suècia rep la província danesa d'Halland per un període de 30 anys com a penya. Fi de la invasió sueca de Dinamarca (1643-1645).

16-8-1645: Naix Jean de La Bruyère (†1696), assagista i escriptor moralista i satíric francès, famós per la seva obra "*Caràcters de Theophrastus*".

? Abans 18-8-1645: El rei anglès havia avançat a Doncaster, Yorkshire, on s'assabenta que la cavalleria Covenanter i l'exèrcit parlamentarista del Nord marxen a interceptar-lo. Els reialistes immediatament es retiren al baluard de Newark i des d'allà fins a Oxford, saquejant la ciutat puritana d'Huntingdon en el camí.

28-8-1645: Mor Hugo Grotius, jurista i polític holandès, Pare de Ciència Moderna i del Dret Internacional.

30-8-1645: Els neerlandesos i els amerindis signen un tractat de pau a Nova Amsterdam.

Un poc escaient exèrcit reialista marxa d'Oxford per atacar els covenanters de Lord Leven, que assetgen Hereford.

31-8-1645 / 6-9-1645: Treva de Kötzschenbroda o Kötzschenbrode (entre Saxònia i Suècia). Els suecs paguen als saxons per una treva de sis mesos.

Principis-9-1645: Els covenanters deixen el setge per marxar cap al nord.

4-9-1645: Els reialistes ocupen Hereford.

11-9-1645: Fairfax assetja Bristol i permet als Cavallers d'eixir de la ciutat quan li la reten.

13-9-1645: El Marquès de Montrose és anihilat pels Covenanters de David Leslie a Philiphaugh, Escòcia. Inconscient d'això, Charles marxa cap al nord per trobar-se amb ell.

James Graham 1st Marquis of Montrose
Wedding Portrait by George Jamieson 1629

9-1645: Mort de William Strode (*1598), ex-presoner polític del rei, i el parlamentari més partidari de la guerra del Partit Parlamentarista.

Mitjans-9-1645: El rei Charles rep notícies de la rendició del Príncep Rupert de Bristol. Lord Digby el convenç que Rupert l'ha traït i, irat, el rei fa fora Rupert del seu servei.

Ca. 20-9-1645: Charles aplega les forces que pot i marxa cap al nord amb l'esperança d'ajuntar forces amb les de Montrose. a Escòcia, inconscient de la decisiva derrota a Philiphaugh.

? El Comitè per als Dos Regnes ordena al General Sydenham Poyntz de l'Associació del Nord de cobrir l'exèrcit del rei. Poyntz avança cap a la frontera gal·lesa amb 3.000 homes. El Rei s'afanya nord a través dels turons gal·lesos, eludint Poyntz.

20-9-1645: El Coronel subordinat de Breton, Michael Jones, ataca resoltament les defenses exteriors de Chester amb 700 infants i 700 cavalls i dracs. Les forces de Jones avancen durant la nit, assalta els ravals orientals a l'alba i pren control del districte exterior de l'est.

20 ó 21-9-1645: Naix Louis Joliet (†1700), explorador franco-canadenc.

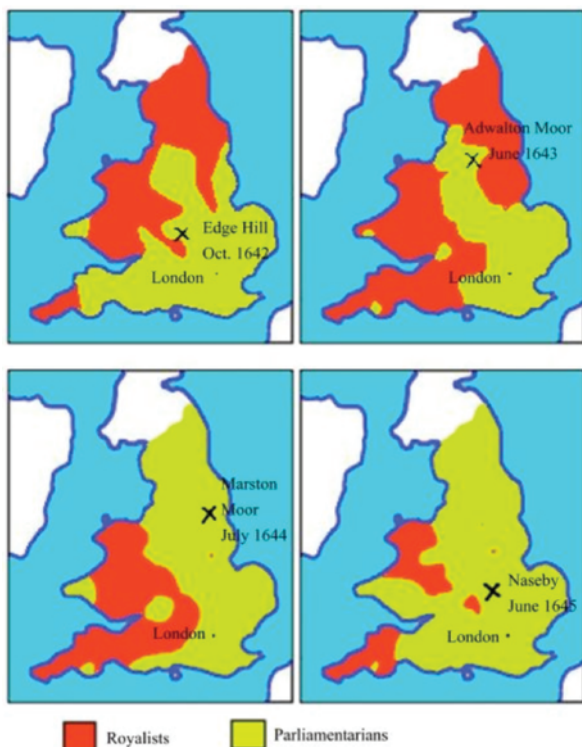
Els parlamentaristes ataquen amb artilleria les murades interiors de Chester.

22-9-1645: Els parlamentaristes han obert una bretxa perillosa als murs de Chester. Charles arriba al Castell de Chirk i s'assabenta que el baluard de Chester perill de caure en mans dels parlamentaristes del Cheshire. Amb la pèrdua de Bristol, Chester era l'últim lloc en mans reialistes per a desembarcar les tropes d'Irlanda que Charles encara creia salvarien la seva causa. El rei envia tropes per ajudar la ciutat assetjada.

23-9-1645: El Rei arribat a la ciutat assetjada de Chester amb un grapat d'infanteria i aproximadament 600 cavalleria. S'introdueixen a la ciutat del costat gal·lès del Riu Dee, encara controlat pels reialistes. Marmaduke Langdale condueix el cos principal de 3.000 reialistes a cavall per atacar la rereguarda dels parlamentistes que assetgen la ciutat en el costat oriental, i així atrapant-los entre la seva cavalleria i la guarnició de Chester.

24-9-1645: Batalla de Rowton Head entre Landgate i Poyntz. Hi mor el compositor anglès William Lawes.

25-9-1645: Charles fuig de Chester acompanyat per només 500 cavallers, a Denbigh. Lord Byron rebutjava totes les crides per retre Chester.

Evolució de la Guerra Civil Anglesa entre 1642-1645. Vermell: reialistes, verd: parlamentaristes.

El *Kaiser* refusa les propostes sueques de fer concessions religioses a les negociacions de Westfàlia.

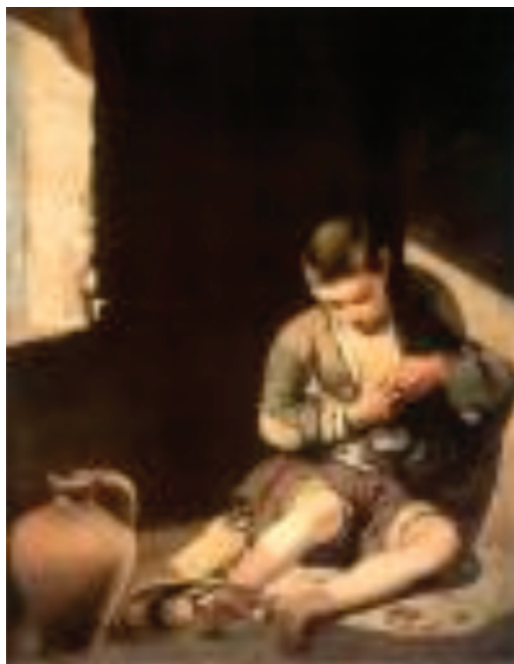
Tardor-Hivern-1645: Turenne hiverna al voltant de Philippsburg, la gairebé única conquesta que resta d'aquestes dues campanyes brillants però costoses. Però abans que s'instal·li al seu quarter d'hivern envia un cos al Mosel·la, que desplaça la guarnició imperial de Trier i restaura l'elector al seu arquebisbat, tot posant fi a l'ocupació espanyola de Trier (1635-1645).

A Flandes Gaston d'Orleans conquesta un cert nombre de forteses, i el seu exèrcit s'uneix amb la dels holandesos. Però els aliats se separen gairebé immediatament, cadascun per emprendre els setges que millor s'ajusten als propis propòsits. Des de Silèsia, Wrangel passa a Bohèmia, on roman fins que les forces emprades contra Rakoczy i Turenne podrien ser enviades a ajudar els imperials oposats a ell. Llavors s'aparta a Hesse per donar suport al landgravine de Cassel contra el landgrave de Darmstadt.

El parlamentaristes fan bastiments de setge per encerclar Chester i mantenen un bombardeig constant. Sota la severitat de Byron, els defensors resisteixen i encara contraatquen. Les condicions empitjoren quan el setge continua a l'hivern, amb molts ciutadans morts o morint de fam.

29-11-1645: L'ambaixador imperial Trautsmadoff arriba a les converses de pau de Westfàlia (fins al juny de 1647).

Darreries-1645: Els reialistes de Montrose controlen quasi tot Escòcia, fins i tot ciutats principals com Dundee i Glasgow.

“El Pastorel”, de Murillo, ca. 1645.

1645:

Ciència

Invenció de la calculadora.

Principi del “Maunder Minimum”, un fenomen solar més tard descobert per l'astrònom E.W. Maunder. Durant els 70 anys després del 1645, les taques solars es fan extremadament escasses, la temperatura del món davalla i és anomenada “Petita Edat Glaciar”, el període més fred en la història enregistrada, que dura des del s. XV fins a primers del s. XVIII.

1645 Reunió preliminar de científics londinencs para

establir una Societat científica (la Royal Society).

Naix l'alquimista francès Nicholas Lemery, probablement el primer autèntic químic.

Gassendi és nomenat Professor al *Collège Royal* per Alphonse de Richelieu, Arquebisbe-Cardenal de Lió.

Mor el matemàtic mexicà Carlos de Sigüenza y Góngora

Religió:

El Parlament anglès proscriu l'ús del *Llibre d'Oració Comuna* (“*Book of Common Prayer*”) en l'Església nacional del país.

Deliri de cacera de bruixes, que s'estén pertot East Anglia. Més de 100 persones són processades en Anglaterra.

Fundació de l'Hospital de St. Marcoul a Rheims, França, per una dona devota per a la cura de tuberculosos.

Kapitan Lee Wei King funda el Cheng Hoon Teng, el temple xinès més antic encara existent a Malàisia avui en dia.

HUGO DE GROOT.

Filosofia i juristes:

Mor l'estadista holandès i filòsof Hugo de Groot o Hugo Grotius, que inventaven el concepte de dret internacional.

Naix el jurista anglès John Powell.

Naix (aprox.) el jutge anglès George Jeffreys de Wem, infame per la seva forta implicació durant el fiasco de la conxorxa papista.

Colònies i exploracions:

Semyon Deixnev explora el nord-est de Sibèria i és el primer europeu que arriba a la costa Pacífica de Sibèria.

Mikhail Guryev, un comerciant rus, funda una ciutat amb port al riu Ural coneguda com a

Gurjev. La ciutat del petroli del Kazakhstan serà anomenada posteriorment Atyrau.

El Xah persa Abbas I garanteix als holandesos un monopoli sobre el comerç de la seda.

Mor Antonie van Diemen (*1593), governador holandès de Batàvia.

Naix el pirata escocès William Kidd (†1701).

F. DE QUEVEDO.

Llibres, literatura:

Mor el poeta i novel·lista castellà antisemita i anticatalà Francisco Gómez de Quevedo y Villegas, que havia estat empresonat per Olivares per dedicar-li sàtires anys abans.

Mor Marie le Jars de Gournay (*1565), filla adoptiva de Montaigne, autora i traductora.

Naix (aprox.) el llibreter i filantrop anglès Thomas Guy.

Moren els poetes anglesos Æmilia Lanyer, William Browne.

Mor William Lithgow, escriptor de viatges.

Publicació pòstuma del *Solomon's Recantation* de Francis Quarles. Publicació de John Milton *Poems* (reimpresos amb addicions el 1673), els poemes de George Wither "*Vox Pacifica*", i els "*Poems*" d'Edmund Waller.

Publicació pòstuma de "*De la Infal·libilitat de l'Església de Roma*", de Lucius Cary, Lord Falkland.

Publicació de *Colasterion*; de "*Bones pensades en Mals Temps*", de Thomas Fuller; del primer volum del recull de lletres de James Howell, *Epistolae Hóelianae*; del *England's Birth-Right Justified* de John Lilburne; i del *The Arraignment of Mr. Persecution* de Richard Overton.

Publicació de *De Causis Errorum* per Edward, Lord Herbert of Cherbury, i *Truth Triumphant*/

La Veritat Triomfant de William Prynne.

Publicació de *Tetrachordon* de John Milton. Els poemes per John Milton inclouen *Il Penseroso*, *En una Música Solemne* i *L'Allegro*.

Els poemes d'Edmund Waller inclouen "*On a Girdle/En una Faixa*", "*Go, lovely rose!/Vés, rosa preciosa!*", i "*The Self-Banished / Proscrit per si mateix*".

Mor l'espasa i escriptor japonès Mijamoto Musaixi

Art:Pintura i arts plàstiques:

Naix el pintor holandès Aert de Gelder.

Naix el pintor francès François de Troy.

Naix Jeremiah Dummer, argenter i gravador nord-americà (†1718).

Mor l'esteta i pintor xinès Wen Zhenheng ??? (*1585).

Música:

Mor el soldat i compositor anglès Tobias Hume, (*1575).

Naix el compositor i organista anglès John Reading (†1692)..

Naix el compositor francès Marc-Antoine Charpentier.

Arquitectura

Comencen la construcció de Saint Sulpice a París, França, sobre una església romànica i cementiri.

Acaba la construcció de la fortalesa Drugyal Dzong de Bhutan.

FELIPE IV (III de Catalunya).

1645-1647: Anys en què la guerra de Catalunya queda més aïna parada pel caos que s'instal·la tant als dominis hispànics com als francesos, a causa de l'enorme esforç bèl·lic i dels in comptables desastres derivats. El sud (Tortosa i Tarragona) continuen en mans de Felipe IV i la Catalunya vella en mans franceses i de la Generalitat. Felipe IV té oberts multitud de fronts a l'exterior i ha de dispersar tropes i finançament.

1645-1676: Regnat d'Alexis, que presència no sols la recuperació de les adquisicions recents de Polònia, sinó també l'annexió d'algunes de les terres frontereres, que en raça, llengua, sentiment i religió eren russes, i que la conquesta lituana les havia annexionades a l'Estat lituano-polonès. Aquesta Lituània "russa", inclou Rússia Blanca o Belorús al nord i la Petita Rússia (Ucraïna occidental i Rutènia) al sud, havia format un Estat distint de Polònia mateix fins al 1569, quan per l'Acta de Lublin, estableix un Règim comú i un Senat amb una capital política comuna, i que declara la Petita Rússia (Ucraïna i Rutènia), diferenciada de la Rússia Blanca/ Belorús, com a part de Polònia. Cada regne (Polònia amb Ucraïna-oest, i Lituània amb Belorús) retenia les seves lleis, exèrcits, cancellers i uns altres funcionaris principals per separat, com a confederació.

La religió Ortodoxa queda protegida a Belarús i Ucraïna, però la progressiva influència polonesa en terres russes porta al propagandisme catòlico-romà dels jesuïtes. Al nord aquesta política podria en el fons haver reeixit, però s'escau desastrosa a les estepes del sud d'Ucraïna, on hi ha una població militar, de costums lliures i lleial a la religió ortodoxa. Aquests "cosacs" de les ciutats es distingien dels cosacs Zaporogians que vivien en la llibertat abso-

luta més enllà de les Caigudes del riu Dnieper, eren organitzats en regiments sota la supremacia general de l'Hetman de Rutènia-Ucraïna, que era assignat pel Rei.

1645-1715: El "Mínim Maunder". Un període de 70 anys, al qual es posa el nom de l'astrònom E.W. Maunder, que documentà una manca d'activitat solar durant eixa època. També marca el període més fred de la "Petita Glaciació" que patí Europa des de ca. 1450-ca. 1890.

A GILETA

, per Francesc Fontanella.

Tu vols olvidar, Gileta,
i si vols ho podràs fer;
jo, si volgués, no podria,
no voldria si pogués.
Podràs, perquè no volies,
jo no puc per tant voler,
però fes tot lo que vulles,
jo faré lo que podré.
Si ton cor m'anomenaves,
jo deia que eres lo meu;
tu menties d'enganyosa
i jo d'enganyat també.
La veritat i mentida
de mon cor trist i del teu,
tu la dius i no la sentes,
jo la callo i la patesc.
I, pus que vols olvidar-me,
adéu, bella ingrata, adéu.
No sabré mudar-me, no,
no, no. Sí morir sabré.

ESTROPESSAREU.....

Tres vegades amb la mateixa pedra? donareu el VOT al Decret de NOVA PLANTA? als INCENDIARIS dels nostres pobles? als NEGRERS que ens tracten d'ESCLAUS? als que volen el nostre GENOCIDI imposant-nos el seu CASTELLA? que classe de moderns sou que no podeu aguantar a una muller o un marit i VOTAREU a favor d'aquesta PURRIA NEFASTA que ve a ésser no una parella sinó 100 (encara preferiu mantenir-les i aquests que mai tenen un SI per a nosaltres?).- No us haveu adonat encara, que no ens va un TRIPLET ni un QUINTET tampoc? i no us enfadeu amb mi, que jo no soc el culpable, no és gràcies a mi que fan el que volen, tu ets culpable? CULPABLE? mira que VOTAR a favor dels nostres BOTXINS... PROHIBIT-PROHIBIDISSIM la propagació d'aquestes veritats, sols les mentides que propaga la C O P E.

Josep Casalta

C I U T A T D E M A L L O R C A

És la jove gerent de la Papereria Paula a la Plaça Jorge Luís Borges, 1, telèfon 871 963 240. Premsa, recàrrec de mòvils, regals, llepolies, fotocopies, enviament de fax i l'amabilitat de na Paula.

Na Cati Pañella és la gerent de Mokys Trokys on podeu dinar per 6 el plat del dia amb beguda inclosa. Té delicioses pizzes i fa suculentos hamburgueses (també per a endur-se'n). Carrer Mare de Déu de Montserrat, 63. Telèfon 971 475 610.

La fotògraf professional Àngels Fullana posa per a L'Estel al seu estudi del carrer de la Mare de Déu de Montserrat, 38b. Telèfon 971 478 851.

Una imatge del Forn Pastisseria Alco, especialitzat en ensaïmades al carrer Arquebisbe Aspar, 36. Telèfon 971 274 809, establiment regentat per na Margalida Llabrés.

Fa poques setmanes que na Patricia Oteiza ha obert Conec-tc, establiment dedicat a la venda de serveis de programari i maquinari informàtic i a la seva instal·lació i seguretat integrals. Camí de Son Rapinya, 85 baixos. Telèfon 675 662 773. Web: www.conec-tc.com Correu: oteiza@bajocontrol.com

N' Abdelatif Assaid és l'amo de la Cafeteria Tellados al carrer Marqués de la Font Santa, 36. Telèfons 871 930 315 i 636 406 488. Secretari de l'Associació Mar Blanca col·labora regularment amb l'Obra Cultural Balear en l'esforç d'obrir la nostra cultura als nouvinguts.

En Toni Martínez és l'amo del Bar Mecano al carrer Selva, 5. Telèfon 971 477 78. Menú a 7,5 i tapes. Tots els partits de Lliga, Copa i Champions.

Fa 10 mesos que en Fèlix Josep Soler va obrir Ca'n Suco, forn pastisseria on podeu fer degustació gratuïta amb la beguda i triar de la seva llarga carta de tés. Carrer Pare Jeroni Boscana, 32. Telèfon 971 473 783

CAN PASTILLA

Fa 2 anys que n'Oscar Molino regenta el Gimnàs Màgic al carrer Singladura, 3 de can Pastilla. A la foto amb la seva cussa Arena. Tel. 667 344 782

Na Carme Tirado és la madona jove del Bar La Plaça al carrer Singladura, 11 de can pastilla. Tel. 971 955 153

N' Alba Sorell Julià és la madona jove del Bar Restaurant Camí dels Reis al número 325 del Camí del mateix nom. Tan jove i n' Alba ja assumeix les responsabilitats que li delega la seva mare i gerent del negoci na Maria Julià. Pel sistema de buffet lliure s'hi menja per 8,5. També s'hi pot menjar a la carta. Obren a les 06,30 fins a devers mitjanit. També fan bodes, batejos i comunions. Telèfon 660 381 172.

Els propietaris del Forn de Ca'n Miquel al seu local de La Vileta carrer Rector Joan s/n. Telèfon 971 793 383. Un enorme local amb dues plantes on podeu berenar provant les seves delicioses especialitats. S'organitzen banquets. Els de Ca'n Miquel tenen sucursals a Son Serra i a la Vileta.

Fa pocs mesos que en Miquel Cladera ha obert Ca'n Ramon un bar animadíssim on la madona, na Gaby (amb ell a la foto) vos atindrà molt bé. Recomanam el llom amb tumbet i l'escabetxo, com també el frit mallorquí, els entrepans i els berenars en general. C. Albert, 51 del Rafal Vell. Telèfon 635 633 607.

La rutina o inèrcia té males arrels i conseqüències fatals

Rutina mental i ignorància, estupidesa

“El major enemic del coneixement no és pas la ignorància, és la il·lusió de conèixer una cosa” (Stephen W. Hawking, *1942, físic teòric i cosmòleg britànic).

“Els tararots refusen allò que veuen, no pas allò que pensen; els savis rebutgen allò que pensen, no allò que veuen (...) Observa les coses com són i no prestes atenció als altres” (“Els ensenyaments zen de Huang-po”, ca. 800-850).

“La forma mental de l'Encadenament és l'estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent les fa i prou” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“Quan hi ha llibertat respecte als condicionament mecànics, hi ha simplicitat. L'home clàssic és sols un farcell de rutina, d'idees i de tradició. Si segueix el patró clàssic, està entenent la rutina, la tradició, l'ombra – no pas a si mateix” (Bruce Lee, actor californià i expert d'arts marcial, 1940-1973).

“Jo jugava amb la idea de fer un llibre de cuiners. Les receptes havien de ser les rutinàries: com fer torrades seques, cafè instantani, cors d'enciam i brownies. Però com una atracció afegida, en cap cas, la meua idea no era posar un ou ferrat a la coberta. Trob que molta gent que odia la literatura però que s'estima els ous ferrats el comprarien si el preu estava bé” (Julius Henry Marx, Groucho, 1890-1977, comediant i escriptor estatunidenc).

“El costum és l'arnès benèfic de la rutina, que permet als ximpls de viure respectuosament i als infeliços de viure tranquil·lament” (George Eliot, 1819-1880, pseudònim de Mary Anus Evans, narradora realista anglesa, de tema costumista i psicològic).

“Me meravella pensar en què deu passar (o matar) el temps la gent: supòs que la majoria el desaprofiten irracionalment, miserablement... És això el que és realment trist, punyent, tètric. És tirar la vida per pura desídia i cabuderia. Som encara al Neanderthal ètic” “La gent més donada a la xerrameca és la que menys s'han solucionat la pròpia vida, per inèrcia i prejudici tenen molt poca imaginació i no troben eixides creatives a res, per tant s'ensopeixen i es deixen dur pels corrents de la moda i el consum al nivell més baix i estúpid. A manca de fer res de bo es dediquen a “solucionar” la vida d'altri” (Autocitacions).

IGNORÀNCIA I GREGARISME INTERACTUEN AMB LA RUTINA.

“És curiós que el valor físic sia tan comú en el món i el moral tan rar” (Mark Twain [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estadunidenc)

“La majoria de la gent passen d'un acte a un altre sense lluitar ni pensar” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “Viatge a Ixtlan”, 1972).

“Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor afroamericà, cap del moviment no violent pels drets civils).

“Trista època la nostra: és més fàcil desintegrar un àtom que un prejudici” “Poques persones són capaces d'expressar de manera eqüànime opinions que diferesquen dels prejudicis de llur ambient social. La major part de la gent és fins i tot incapaç de formar tals opinions” “Els esperits lliures sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats que no copen quan algú no se sotmet irreflexivament als prejuïcs heretats ans fa un ús honest i valent de sa intel·ligència” (Albert Einstein, 1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física del 1921).

“Les injustícies no són tant producte d'una manca de sentit de justícia per part de la gent, com el resultat d'interessos actuant sobre l'enorme rutina i inèrcia del gregarisme de la massa atabalada i desmotivada” “La rutina atarantada, la inèrcia acrítica, tendència profundament arrelada en la condició humana, és la sorprenent causa d'un enorme percentatge dels patiments i dissorts arreu el món durant tota la Història de la humanitat” “La gent rara volta funciona per arguments a no ser que siga una cosa de necessitat immediata i urgent, i encara així, agafa cadira. La gent funciona per clics, per rutines i costums, pel què diran, per aparences, per gustos i per passions. Les raons són normalment secundàries i més si són molt ideològiques i utòpiques” (Autocitacions).

“No hi ha major calamitat que una gran nació pugui afavorir que s'esdevingui que la resultant d'una total submissió a fer el mal i la injustícia” (Grover Cleveland, 22è President dels Estats Units: 1885-1889, 1893-1897).

“En el progrés de la divisió del treball, l'ocupació de la gran majoria d'aquells que viuen del propi treball,

això és, del gruix de la gent, acaba limitant-se a unes poques operacions simples, una o dues. Però la intel·ligència dels homes ve formada necessàriament per les ocupacions ordinàries. Un home que passa sa vida sencera tot realitzant unes poques operacions simples, els resultats de les quals són sempre els mateixos, no té oportunitat d'exercitar la seva intel·ligència o la seva inventiva, de cercar solucions per a resoldre dificultats que mai no se li presenten. Perd l'hàbit de tal gimnàstica, i es converteix en una criatura humana tant estúpida com pot ser-ho. La seva letargia mental el fa no sols incapaç de gaudir o de participar en una conversa nacional, sinó àdhuc de concebre sentiments generosos, nobles o tendres i, per consegüent, de formar-se judicis precisos respecte a molts d'aquests sentiments, fins i tot en els mes corrents problemes de la vida. És del tot incapaç de formar-se un judici dels interessos grans i extensos del país; i a menys que, per tal de fer-lo canviar es realitzin grans esforços, serà igualment incapaç de defensar al seu país en una guerra. Sa vida uniforme i estantissa corromp naturalment la valor de la seva ment i li fa veure amb repugnància una vida irregular, incerta i aventurera com la del soldat” (Adam Smith, “La riquesa de les nacions”).

ORGULL TAUTOLÒGIC I DEGRADACIÓ.

“Mediocratat no vol pas dir intel·ligència normal, sinó una intel·ligència normal a la qual li fa nosa i enveja tot allò que és millor” (Ayn Rand, 1905-1982, novel·lista i filòsofa russa).

“Els qui no es retracten mai de llurs opinions s'estimen més ells mateixos que no pas s'estimen la veritat” (Joseph Joubert, 1754-1824, escriptor cristià francès).

“L'estupidesa insisteix sempre” (Albert Camús, 1913-1960, lletraferit i filòsof existencialista, colon francès a l'Algèria d'origen català).

“Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians, i sempre odiaran qui els desperti, ni que sia per afavorir-los amb els més valuosos presents” “Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el

perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir... ¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?” (“El Guepard”, Giuseppe Tomasi di Lampedusa Princep de Lampedusa, 1896-1957, escriptor heterodoxe sicilià).

“Eixes sorties d'enginy que he arribat a associar amb el temperament gal, aquell encís francès cerebral, vulgar, que tan fàcilment s'esdevé orgull i peresa mental, així com el pensament francès es perd rabent en motlles de sorra i l'esperit original es petrifica tot seguit en conceptes eixarreïts. Les vagueries del sexe que planegen damunt els seus pensaments i accions tenen, tanmateix, una aparença de desinterès” (“Justine”, 1957, del “Quartet d'Alexandria”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Voluptuosos, consumits pels sentits, sempre comencen per llançar-se amb una gran exhibició de deliri en un abisme. Però sobreviuen, tornen a la superfície una altra vegada. I despleguen la rutina de l'abisme: Són les quatre. A les cinc tinc el meu abisme...” (Sidonie Gabrielle Colette, escriptora francesa, 1873-1954).

“No tenir cap heroï és no tenir cap aspiració, viure en l'impuls del passat, tornar a deixar-se caure dins la rutina, en la sensualitat i en l'estretor de l'ego” (Charles Horton Cooley, 1864-1929, sociòleg nord-americà).

“I tu, infern pregon, rep el teu nou senyor, que arriba a tu amb un ànim que no podran pas canviar ni el temps ni el lloc. L'esperit duu en si mateix el seu propi habitatge i pot en si mateix fer un cel de l'infern o un infern del cel. Què hi fa l'indret on jo sojorni, si sóc sempre el mateix i el que dec ser, si ho sóc tot, encara que menor que Aquell a qui el raig ha fet més gran? Ací, si més no, serem lliures (...) Ací podem regnar amb seguretat i, segons el meu parer, regnar és digne d'ambició, encara que sia dins l'infern; val més regnar dins l'infern que no servir al cel” (Monòleg del diable a El Paradís Perdut / Paradise Lost, cap. I, any 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta purità anglès).

“La ideologia és massa sovint una pantalla, una doctrieta, que anul·la el raonament, el canvi, i instal·la la gent en la poltrona de la rutina i del prejudici, on hi ha llistes inamovibles de “bons” i “dolents”, “oficials” i “ban-

dejats” “La gent rutinària, amb mandra per a pensar amb dades actualitzades, creuen abans els dogmes de sempre (que aporten l'aplaudiment fàcil en el propi medi) que no pas les dades o el que tenen davant el nas. Eixe és el problema de la gent corcada pels dogmes políticament correctes de 20 ó 30 anys arrere. Són reaccionaris perquè pensen en realitats sociològiques que ja no existeixen així i a més ho fan per mediocritat: per ser acceptats en una subcultura, la d'ells, la progre” (Autocitacions).

DEGRADACIÓ COL•LECTIVA

“L'home modern és un ésser moll, sentimental, lasciu, violent i sense sentit moral, estètic ni religiós” (Alexis Carrel, 1873-1944, metge i escriptor francès).

“Poble espanyol, que ets de plànyer! En els mateixos béns que la natura t'ha prodigat, trobes la causa de la teva eterna misèria; la bellesa del teu país i les seves riqueses naturals són justament les causes de la teva indolència i de la teva incúria, igual que les mines de Mèxic i del Perú han nodrit el teu orgull i els teus prejudicis. Heus ací una opinió que, a primer cop d'ull, semblarà paradoxa; és el lector qui l'ha de meditar i l'ha d'apreciar. Qui dubta que Espanya ha de menester una regeneració que no ha d'ésser sinó el resultat d'una invasió estrangera, la única que pot reanimar en el cor dels espanyols aquell fogar de patriotisme i d'emulació que perilla d'extingir-se totalment? Si Espanya ha de reprendre el seu gloriós lloc en la gran família europea, ens fa molta feredat per ella que no sia a costa del més terrible daltabaix. Sols el llamp pot despertar aquests esperits de bronze” (“Història de ma vida”, de Giacomo Girolamo Casanova [Jacques Casanova de Seingalt], 1725-1798, aventurer i gran bandarra venecià, parlant especialment de la decadència que veu a la ciutat de València, 1769, i profetitzant la futura invasió napoleònica).

“La rutina que ignora l'ètica i la justícia és una de les principals portes d'entrada massiva de dolor cec i de triomf de la maldat al món” (Autocitació).

«Llengua embastardida, poble beu al fang. Necis jocs podrien vils cervells parats» (Llibre de Sinera, de Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

“Convé al dimoni que la gent tingui una vida llarga i que no mori jove. Per dues raons. En una vida llarga, el diable té més temps per a la seva estratègia favorita sobre els homes: Anar desgastant a poc a poc i imperceptiblement a la seva presa, fins a que ateny de perdre-la. Si un subjecte viu molt temps li és més difícil perseverar en la gràcia, ha d'afrontar les proves de la rutina diària, de la decadència d'amors i esper-

ances juvenils, de la tristesa i desesperació silencioses que significa el viure. L'altra raó és que, si a diferència del cas anterior l'humà no té una vida adversa sinó una vida pròspera, s'escau encara més fàcil perdre la seva ànima. Quan la nostra vida és pròspera, inevitablement ens complaem en nosaltres mateixos i recaiem en la supèrbia, pensem que no hem menester de ningú i a poc a poc ens esgarriem. A més, quan som pròspers, és quan més lluny estem de la realitat mentre que estem més temptats que mai de donar-li l'esquena a Déu, és el moment que més temptats estem de preferir les criatures de Déu a Déu mateix. En aquest apartat Lewis arriba a una conclusió bellíssima: Si el dimoni vol preservar-te per a ell, et concedirà una vida tranquil•la. El perill és una forma de despertar a la realitat, idò una vida perillosa és també una benedicció de Déu” (Una Aproximació a la Psicologia Satànica, de Ricardo Burgos López, sobre The Screwtape Letters / Cartes del diable al seu nebot, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista exateu anglicà nord-irlandès).

ORDRE SOLS APARENT, EN REALITAT MOMIFICACIÓ I PRE-SAGI DE CATÀSTROFE.

“Un molt lleuger canvi en els nostres costums és suficient per a destruir el sentit de la nostra realitat diària, i la realitat del món envers nosaltres; en el moment que ens deseixim dels nostres costums perdem tot el sentit de permanència i rutina” (George Moore, 1873-1958, filòsof anglès un dels pares de la filosofia analítica).

“L'hàbit i la rutina tenen un poder increïble per a malgastar i destruir” (Henri de Lubac, 1896-1991, jesuïta i teòleg francès).

“A muntó pensen que estan pensant, quan simplement estan reorganitzant llurs prejudicis” (William James, 1842-1910, psicòleg i filòsof estatunidenc).

“La rutina no és organització, o no ho és més que la paràlisi ordre” (Arthur Helps, 1813-1875, escriptor i periodista anglès).

“Des que l'exèrcit descobrí que la imaginació és un factor important per produir covardia, ha ensinistrat en les virtuts antiimaginatives. Una mena d'amnèsia gairebé turca. El menyspreu a la mort trastocat en un menyspreu a la vida... Sols un cervell congelat capacita per seguir una rutina d'excepcional ensopiment...” (“Quartet d'Alexandria”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Les persones precabudes i atentes, sempre cercant de preservar la pròpia reputació... mai no poden realitzar-hi cap reforma” (Susan Brownell Anthony, 1820-1906, reformadora quàquera i feminista de Massachusetts).

“L'home que mai no altera el propi parer és com aigües de toll, i cria rèptils mentals” (William Blake, 1757-1827, gravador, pintor i poeta anglès.).

“Aquest món en el qual vivim, ple de rutines, passivitat, mesquinesa, capritxos, falta de lògica, aspectes negatius que semblen a primera vista simples formigues inofensives però que, amb el temps i el gregarisme social, es converteixen en lleons devoradors, en les pitjors hecatombes que, cíclicament, sofreix la Humanitat” “Tot depèn de qui controla els mitjans de comunicació i “crea opinió”, és a dir, perjudici (que és una manera ràpida d'opinar per encàrrec i sense haver d'escalfar-se el cap). Després ve la rutina i la fosilització del judici, que es transforma en odis vells i sense misericòrdia, fins que alguna catàstrofe que aquest mateix estat podrit de coses provoca, aixeca la realitat amagada sota la catifa i treu els cadàvers de l'armari, i llavors la gent s'assabenta del que realment passava: quan ja gairebé totes les víctimes han sortit d'escena, es fan homenatges, demanen qualche perdó simbòlic (i als E U A també compensacions econòmiques) i a tornar a començar amb altre nou desastre històric. L'opinió pública és el vent d'on prové la xerameca dominant que convé als qui tenen la paella pel mànec, i la història el llibre que escriu el diable amb la desídia dels humans” (Autocitació).

“Pocs Governos àrabs són temptats de superar llur enorme rutina d'afanyar-se al rebuig impulsu, deixeu-me suggerir que la tragèdia no és quant pateixen els homes sinó allò que enyoren” (Abba Eban, 1915-2002, Ministre d'Afers Exterior israelià).

NO APRENDRE DE LA REALITAT = FRACÀS I VICTIMISME.

“El Progrés, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir quan l'experiència no és pas retinguda, com entre salvatges la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència” (George Santayana, 1863-1952, excel·lent escriptor castellà qui escrivia en anglès i que per ço ha estat oblidat per la mesquinesa dels nacionalistes espanyols, “Life of Reason”, vol. 1, cap. 12, p. 284, escrit el 1905).

“El pensament que ha cedit a la colonització és aquell que, capturat, accepta la destrucció en lloc de rebel·lar-se i combatre-la, i es resigna a transmetre, com si fossin d'elaboració pròpia, i sense sospesar-les críticament, totes aquelles raons que segrega el cervell de l'ocupa” (Cròniques colonials, 1982, de Manuel de Pedrolo i Molina, 1918-90, escriptor i independentista català).

“Ens hem especialitzat en una harmoniosa repetició del desastre i de l'es-

tupidesa” (Terenci Moix, 1942-2003, escriptor català).

“El cofoisme català consisteix a no arribar al fons de la qüestió a fi de poder seguir en la rutineta eutanàsica, en el victimisme sentimentaloides i el cofoisme ploramiques, tots aquests trets tan plebeus, tan mesquins, tan miseriosos, tan mediocres, tan indignes, que empalaguen la nostra caracteriologia col•lectiva i la fan tan grisa, tan covarda, tan curteta, tan mortalment ensopida i tan provinciana i provoquen la catalanofòbia de biaix o li donen ales” “Talment tenim eixes contradiccions tan extravagants del i de la progre que es proclamen alhora feministes i promusulmans, que ja em contareu això com t'ho pots agafar. Això els passa perquè van de compassius per la vida però en fals (d'autocompassius, més aviat): pensen que tot opressor té sempre la culpa, la qual cosa no és així, ja que els opressors, bàsicament, s'aprofiten dels pecats i incompetència dels oprimits. Per això els oprimits solen ser tan poc autocrítics i tan ploraneres, alhora que dropos, decadents i una estranya combinació d'irresponsabilitat violenta i embogida amb covardia mesquina” “L'experiència és la mare de la ciència, front als dogmes de la tradició-rutina o a la mandra (manca d'experiències amples). I les conclusions tretes de cap manera no són “la veritat absoluta” com agrada dir a qui s'excusa de cercar-hi més i s'autoenganya miserablement, sinó simplement EL NOU PUNT DE PARTIDA EN LES RECERQUES. La recerca i la creativitat per endreçar situacions han de tenir aquest mètode” (Autocitacions).

“La vas perdre perquè eres accessible; sempre eres al seu abast i ta vida era de rutina” “El més difícil en aquest món és adoptar l'ànim i l'actitud d'un guerrer. De res no serveix estar trist, queixar-se, sentir-se víctima d'injustícies o creure que algú ens està fent qual-sevol cosa negativa. Ningú no està fent res, i molt menys a un guerrer” “Rigué amb burla i m'assegurà que, per assolir la gesta de sentir-me dissortat, jo devia treballar ben intensament, i que era absurd que no m'hagués adonat mai que igual podia treballar per a sentir-me complet i fort: -L'acudit rau en el fet que remarquis—digué—. On ens fem infeliços o forts. La quantitat de treball és la mateixa” (Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà, “Viatge a Ixtlan”, 1972).

“La malaltia que infligeix la burocràcia i allò de què normalment mor és la rutina” (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès).

Ricard Colom

MIQUEL ALEMANY I BATLLE

Un dels equips que més dies de glòria ha donat al futbol de les Illes Balears ha estat el Club Esportiu Atlètic Balears.

Fundat l'any 1942. Fou el resultat de la fusió de dos equips de la Ciutat de Palma: l'Atlètic i el Balears. Hantingut el privilegi de poder jugar a Segona "A" quatre temporades.

En quan a prestigi, ha tingut amb el Reial Mallorca i el Club Esportiu Constància de Inca una gran lluita per la supremacia al futbol de Balears. Aquests tres clubs han fet arribar ben alt el nom de la nostra Comunitat Autònoma a la resta del món en quan a futbol.

A la Ciutat de Palma, hi ha hagut des de fa molt d'anys una forta competència entre el Mallorca i l'Atlètic Balears. El primer equip ha anat avant gràcies en part al recolzament per part de les administracions públiques de l'illa de Mallorca. L'Ajuntament de Palma, la majoria dels ajuntaments mallorquins, el Consell de Mallorca i sobretot el Govern Autòmic de Balears, han decidit des de fa uns quans d'anys dona suport al Mallorca en detriment dels altres equips de la nostra terra, quan la solució més justa de totes hagués estat ajudar a cada equip a parts iguals.

Els demás equips de futbol illencs també compten. Un d'ells és l'Atlètic Balears. Fa dos anys patí una grèu crisi institucional i econòmica. Tenia fortes deutes que donava impediments alhora de pagar als jugadors vinguts de fora i sobretot al cos tècnic.

El club del Estadi Balear es trobava en disposició de lliurar les claus a les institucions i dir adéu com a club esportiu, posant punt i final a una trajectòria força bona com a societat esportiva.

A una reunió que tingué lloc acabada la temporada 2004-05, amb el club enfon-

Atlètic Balears: Directe a la Segona "B"

sat a Regional Preferent, un valent grupet de socis balears de tota la vida, decidí que era el moment de començar de bell nou. Havia arribat l'hora que els vertaders aficionats sentissin els colors blanc i blau, tornant al club dels seus amors.

L'Atlètic Balears compta de bons aficionats, des de sempre. Ha tingut penyes prestigioses de gran renom. Cal recordar a la Penya Dinàmica, Guëll, No Passaran o la Penya Santa Catalina, ubicada al Bar "Victòria", on els penyistes balears es mobilitzaren, amb les peregrinacions d'autocars que partien d'aquest barri ciutadà en direcció al camp del Atlètic Balears, per veure lo jugar i de pas animar lo.

El Balears ha comptat des de sempre amb bon recolzament popular. El que passa és que molt dels seus seguidors es troben adormits. Els resultats esportius han motiven una nul·la visió de futur al seu equip estimat, motivant un abandonament i situacions viscudes fa dos anys.

El problema que té el club és que ha tingut des de fa molts d'anys mala sort a la pujada d'ascens a Segona "B". El sistema de pujar de categoria des de la Tercera fins a aquesta categoria sempre ha estat complicat. Hi havia un temps on els quatre primers classificats al seu grup dels devuit que formaven la Tercera Divisió, jugaven una lligueta d'ascens cap a una categoria creada l'any 1976 a una assemblea de futbol espanyol, que nasqué amb l'objectiu de promocionar el futbol bàsic, quan a la llarga ha estat un cementiri de jugadors que es troben a punt de retirar-se'n i una ruïna econòmica pels clubs que participen en ella.

Fa pocs anys, canvià el sistema d'ascens. Es substituï la lligueta de pujada per proximitat geogràfica per dues eliminatòries que els clubs havien de superar.

L'Atlètic Balears sempre s'estavellava a l'hora d'ascendir de categoria en aque-

sta lligueta.

Quan arribava el mes de juny, els clubs de Balears quedaven fora, ja en els primers partits. L'Atlètic Balears jugà durant uns quans anys aquesta lligueta, sense passar del tercer o quart lloc.

Això no li donava dret a jugar a una categoria superior. Havia de patir un any més a la tercera, categoria gens valorada per l'afició d'aquí.

Totes aquestes frustracions motivaren l'allunyament de molts aficionats, ja que no veien la possibilitat de veure futbol d'una categoria superior a la que per justícia mereix jugar el Club del Antic Camp de Son Canals.

La situació actual torna a ser molt optimista. Sanejat econòmicament, amb un estadi molt canviat en quan a infraestructura gràcies a unes ajudes que les institucions dugueren a terme, després que directius implorassin una vegada i altre, que milloraren la gespa i a les graderies. El club viu uns dies de glòria i d'il·lusió.

L'Atlètic Balears és líder destacat amb autoritat del seu grup de Tercera Divisió. Practica un joc que entusiasma a tots els aficionats. Els rivals li tenen respecte i fins i tot por.

Una setmana darrera l'altre, els socis balears segueixen en el seu equip per tot arreu, gaudint dels bon resultats aconseguits.

Els cànctics de la "Penya Atlètica" i de la "Revolta Blanc i Blava" ajuden a la moral dels jugadors, motivant los per aconseguir resultats positius.

L'Atlètic Balears camina cap a la Segona "B", la trajectòria és victoriosa. Aquesta és la categoria on hauria de pujar d'aquí uns mesos, per poder en un futur tenir grans aspiracions. Tot sigui en pro del nostre futbol.

A L A I O R

Fa dos anys que en Carles Suàrez i els germans Millán obren Bona Cuina, establiment de menjars preculinats i preparats (entre ells plats genuïns menorquins) al carrer Pare Huguet, 40-42. Telèfon 971 378 772. Correu: bona-cuina@msn.com

SANT CLIMENT

El Grup Ruiz, de Construccions i Fusteria Hijos de Piedad. S.L té com a gerents n'Antoni i en Manolo Ruiz dedicats des de fa 25 anys a aquesta empresa puntera a Menorca. Carrer Sant Llorenç, 35 Telèfon i fax 971 153 149. Correu: hijosdepiedad@telefonica.net

SÓLLER

En Tomeu Sansaloni ha inaugurat Cipriani's, un bar restaurant a la cèntrica Plaça de la Constitució, 2. Telèfon 971 638 353, menús a partir de 10,50 €, menjar casolà i universal alhora, que combina refinades delicatessen amb pa amb olis o pa i sobrasades genuïns, entre una ampla oferta gastronòmica.

Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

Assassinar les dones és cosa de forasters

Els forasters són una cultura patriarcal, els mallorquins, en canvi, com tots els catalans, som una cultura matriarcal. En llengua catalana no existeix la dita bàrbara i salvatge com si existeix en espanyol: "la maté porque era mía". Els forasters diuen "te quiero", que és un verb de possessió, en català, en canvi, deim "t'estimo", que és un verb de indica valoració. Això d'assassinar les dones, doncs, és cosa pròpia de forasters com ho és fer de la tortura als toros un esport "nazional". En fi, aquí teniu un altre motiu per ésser independentistes. Que quedi clar, doncs, l'assassí de Marie Summi, que la va cosir a ganivetades, és un foraster anomenat **Juan Manuel Gutiérrez Ortega**. Que consti en acta encara que els diaris forasters ocultin els llinatges de l'assassí.

Lloc de concentració de les bandes forasteres i sudamericanes que sembren el terror a Mallorca

Llocs de concentració dels Bling Bling, l'escòria dominicana que va assassinar el jove guineà Eusebio Ebulabate: Plaça de Santa Pàgessa, Plaça Alexandre Fleming, Plaça Serralta, Parc de son Costa i barriada de son Oliva.

Llocs de concentració de la banda dels Ñetas, que també són sudamericans: Plaça de Pere Garau i la zona de s'Arenal.

Llocs de concentració dels Ghetto Army (G.A.), banda de guineans i de la qual formava part el jove assassinat: Plaça Coronel Franco i carrer Indalecio Prieto

Reproduït de
www.diariodemallorca.es

Reyerta mortal. los agentes controlan los lugares de reunión preferidos de las pandillas

Alerta máxima en las plazas de Palma

La Policía se vuelca en la vigilancia de las bandas juveniles ante el clima de tensión que se vive tras la muerte de Bertín

On són els observadors argentins i xilens que ens diuen racistes al catalans, a l'hora de protestar pel pànic que té molta gent al nostre país per culpa d'aquestes bandes sudamericanes?

Saben ells que el mot despectiu SUDACA ve del "gracejo" madrileny?

Justament dels seus avantpassats colonitzadors?

CENTRACA, CUBATA, BOCATA etc.

(Enviat a Els Matins de Josep Cuní)

FRANK DUBÉ

La immigració i la demagògia d'esquerra

Plantejo al lector una qüestió. Posem dos fets. Primer: el vídeo de CiU on es presenta un titular d'un diari que diu:

"Un magribí no vol que la seva filla de set anys faci gimnàstica a l'escola". Segona: uns senyors amb corbata que són als bancs de l'oposició al Parlament i que, davant una tancada d'immigrants il·legals a l'església del Pi, fan seu aquell cèlebre eslògan que diu: "Papers per tothom!"

I ara, la pregunta: qui fa demagògia? Qui manipula la realitat? Qui intenta desesperadament obtenir vots? Qui actua amb irresponsabilitat davant del problema de la immigració?

Per a mi, la resposta a totes les preguntes és: l'esquerra catalana. És a dir, el conglomerat format pel PSC-PSOE, ERC i ICV que conforma, probablement, l'esquerra més arnada, retrògrada i passada de moda d'Europa. Respecte a la qüestió de la immigració, el fet és palpable. La resposta de l'esquerra de disseny davant del problema és negar el problema: fer veure que vivim en un paradís multicultural.

Ara: això s'ho poden permetre els polítics progressistes perquè ells es miren el suposat paradís des de lluny. Des de molt lluny. Ells viuen a Sant Gervasi, a Sant Cugat, a Sant Just Desvern o a Girona, en barris de classe alta, i envien els seus fills a escoles privades per a rics i estrangers europeus, on no tenen cap contacte amb el suposat paradís multicultural. L'esquerra de disseny habita una bombolla sense immigració.

El problema, però, és que molts dels votants del PSC-PSOE, ERC i ICV sí que viuen en barris o ciutats plenes d'immigrants, i els seus fills van a escoles públiques on han de compartir aules amb nens que vénen de Bolívia, el Marroc, el Senegal o Romania. I, per a aquests electors, el multiculturalisme de disseny no és cap paradís, sinó un problema. I, a estones, un infern. No ho diuen en veu alta (perquè no és políticament correcte) però ho pensen. I no entenen per

què els polítics que dirigeixen el país neguen la realitat.

L'esquerra catalana va seguint, amb molts anys de retard, el seu model: l'esquerra francesa. I tots sabem quins van ser els resultats de l'esquerra de disseny francesa en la seva actitud davant la immigració. Com que ells negaven el problema, les classes populars van engreixar el xenòfob Jean Maria Le Pen.

Tant de bo això no acabi passant. Però caldrà que l'esquerra catalana deixi d'actuar amb tanta demagògia barata.

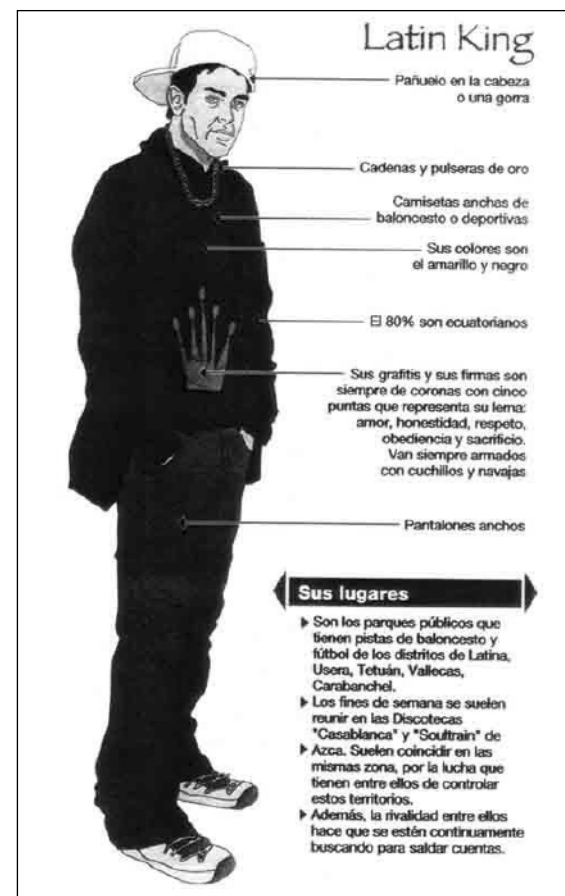
Francesc Puigpelat

Una anècdota de bosnians.

Era a l'any o poc més d'acabar la guerra de Bòsnia, al treball em trobí un grup de refugiats bosnians, vam fer una mica d'amistat, jo els vaig tractar amb guant blanc.

Als dies me'ls veig xerrant amb una gent. Sent que parlen no sé què de "valensiano". Deien... que el valencià (la llengua) pot provocar conflictes nacionalistes. M'hi presente jo en la reunió amb un amable somriure, els salude i els demane davant els que se'ls escoltaven: "els serbis, els croats i els bosnians que es mataven, parlaven un mateix idioma o tres distints?". Un d'ells em contesta: "uno solo". Els dic: "Exactament, el serbocroat, i això no ha impedit una guerra on s'han estat exterminant. Ací parlem més d'una llengua i ni ens peguem".

Quan un poble ha merescut una guerra, no ve sense moltes causes poderoses en la psicologia idiota de la gent. Si n'hi ha, és que se l'han guanyada a pols i que són dolents o idiotes, o millor dit,

una combinació, perquè ser malvat i ser idiota són les dues cares de la mateixa moneda, sols que en uns predomina l'element malvat (dominants sàdics) i en uns altres l'element idiota (dominats masoquistes).

L'Exèrcit espanyol té prohibida l'entrada de ciutadans comunitaris, la qual cosa supose que deu ser il·legal. Tanmateix, per allò de l'"idioma comú" i "la madre patria" accepta com a soldats professionals gent hispanoamericana, la qual cosa no sé si és legal amb les lleis de la Comunitat Europea, diria que no (en el futbol no ho seria).

L'índex de catalans a l'exèrcit espanyol està cap al 3%. Al l'ex-Jugoslàvia, quan encara estava unida, més del 60% eren serbis, actualment a l'Estat espanyol la majoria són castellans i andalusos, clar: els "nostres serbis"

Bou d'Osborne + la ñ = killos = violència a les aules + desarrelament + fracàs escolar = El (In)Mundo

La màfia madrilenya d'**El (In)Mundo** ha sortit en defensa dels "killos" i en contra dels estudiants independentistes de la SEPC. Els fatxes forasters del PP i d'**El (In)Mundo** són els qui duen els seus fills a estudiar als centres privats o concertats de "San Cayetano", Lluís Vives, "Madre Alberta", etc, però en

canvi defensen la presència dels "killos" als instituts i als centres d'ensenyament públics. I què són els "Killos"?

Doncs són una viva estampa de la podrida Espanya: **la ñ + el bou d'Osborne = forasterisme + feixisme + desarrelament + fracàs escolar + violència a les aules.**

Reproduït de www.elmundo.es EL

SINDICAT D'ESTUDIANTS DELS PAÏSOS CATALANS
Un sindicat independentista associa el toro de Osborne i la 'ñ' con el fascismo Las pegatinas han aparecido en la zona de los institutos de Palma En ellas se pide que se expulse a los alumnos que luzcan estos símbolos

CIUTADELLA

La perruqueria Benejam és històrica: ja fa 50 anys que es dediquen a deixar ben polits els seus clients (dones i homes) al carrer 9 de Juliol, 14. Telèfon 971 380 646. En Sebastià Benejam fou el que l'obrí i ara ha passat la responsabilitat al seu fill, en J. Antoni. Na Maria Rosa Romeu, esposa i mare dels anteriors, i na Paqui Martínez hi aporten el toc femení. Són vells amics i subscriptors de L'Estel. Gràcies família!

SÓLLER

El bar cafeteria restaurant del Petanca Unió Sóller és un local que ja du 42 anys obert, té terrassa i instal·lacions per a jugar-hi. Els seus gerents actuals són n'Arnau Carbonell i na Martina Schaiber, una reconeguda cuinera alemana. Carrer Cetre, s/n. Telèfon 971 632 924. S'hi menja a partir de 8. Obert tots els dies de 07.00 a 22.00h.

Aquí teniu a la simpàtica i amable Maria de Lluç, del Bar Sa Botiguetta, un amplíssim local on s'hi menja a partir de 8, i hi podeu veure tots els partits de la Champions i la Lliga al carrer Jeroni Estades, 9. Telèfon 971 630 163. En Toni Sampol és el gerent.

Na Carme Martínez regenta la tenda d'herbodietètica i naturopatia Flaires al carrer Bauçà, 13. Telèfon 971 630 469. Té una dilatada experiència en tractaments medicinals naturals, contrastada pels seus viatges i la seva antiga professió d'infermera.

MAÓ

En Tòfol Martí amb el seu equip de col·laboradors (N'Elena, en Borja i en Juli) de l'empresa Recanvis i Accesoris Menorca (Reacme) dedicada a la venda i instal·lació de recanvis per a electrodomèstics i maquinària d'hoteleria, i accesoris per a fred industrial i aire acondicionat. Aviat inauguraran nova seu al Polígon de Maó. De moment són al carrer Ciutadella, 94. Telèfon 971 363 742. Fax 971 355 158. reacme@grupoelektra.net

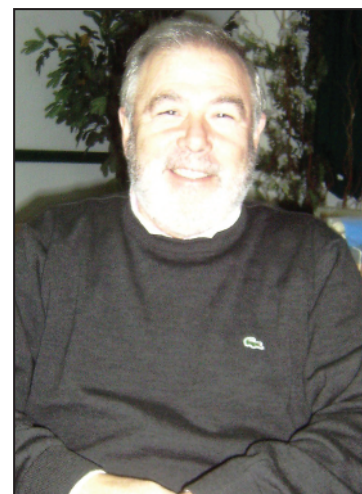
En Manuel Gil (a la foto amb la seva cuinera na Maria José Pardo) regenta la Cafeteria Gil al carrer Fort de L'Eau, 50. Telèfon 971 361 095. Regat amb vi de Ribeiro podeu menjar plats combinats i excel·lents variats de tapes.

En Pere Vidal i la seva família a la cafeteria Taifas, local que regenten a l'Avinguda Menorca, 86. Telèfon 971 357 440. Obert de bon dematí fins a les 22.00h recomanem que hi féu un mos (tapes, entrepans o plat combinat). Aficionats a l'esport, s'hi poden veure tots els partits de la Champions i la Lliga.

En Felip Ortiz és el gerent de Sat Informàtica, empresa que dissenya projectes informàtics per a xarxes locals i sistemes de vigilància que li han valgut el reconeixement del premi Pime a la tasca empresarial. També són els serveis tècnics oficial d'Ok i Epson, entre d'altres. Avinguda Vives Lluç, 46. Telèfon 971 353 323. Fax 971 351 212. Correu: gerente@satinformatica.info Web: www.satinformatica.info

N'Antoni Domínguez és el gerent de Tonislar, empresa especialitzada en accesoris per a xalets, terrasses (privades o d'empreses de restauració), jardins, camp i platja: mobles, parasols, piscines desmontables, toldos, carpes, finestres enrollables... Avinguda J.A. Clavé, 34. Telèfon 971 365 624. Fax 971 365 679. Correu: tonislar@tonislar.com Web: www.tonislar.com

INCA

Amable com sempre, en Jeroni Llompart al front de la seva coneguda empresa Sabates de Mallorca (prendes de pell, calçat i complements) a l'Avinguda General Luque, 126. Telèfon 971 881 535.

Sa Somereta
de Cas Padri Vell

C/ Vergara 16 Manacor- Illes Balears

MENJUES CASOLANES

Miquel Moll Grimalt
mòbil: 653 575 164

Reserves: 971 845 856

C I U T A D E L L A

I N C A

Fa un any que en Cristòfor Capó ha obert Ca'n Padet, establiment de la Plaça del Mercat on trobareu menes menorquins genuïnes: formatges, sobrassades, xulles, cuixots, botifarons, melmelades, fruites, oli, vins.....i segurament que més coses. Telèfon 971 380 091

En Miquel Pineda és un benhumorat mecànic, simpàtic i rialler, que fa devers trenta anys regenta el seu taller al carrer Sant Jordi, 9. Telèfon 971 380 324.

En Guillem Seguí és el gerent de la Copisteria Menorca Digital des de fa 18 anys. Fotocòpies i còpies color, posters, plastificats, plans, etc. Carrer Nou de Juliol, 15. Telèfon i fax 971 382 303. copimenorca@terra.es

N'Helen Sharp i na Maria del Mar Díaz són dues de les gerentes del bar restaurant X FIN (a la fi) a l'avinguda General Luque, 266. Telèfon 971 500 369. Obert de de les 05.30 h del matí fins a mitjanit, és un espaiós local on podeu veure tots els partits de futbol importants i saborejar els seus plats.

En Vicent Fontestad és el gerent de Si véns, café, a les Galeries Molí des Comte, local d'una notable activitat cultural on s'organitzen exposicions diverses i cada dijous hi ha concerts patrocinats per aquest exbarria dels Ja T'ho (Sente, per a la seva nombrosa colla). Avinguda Constitució, 23. Telèfon 971 481 441. Correu: sente100@yahoo.es

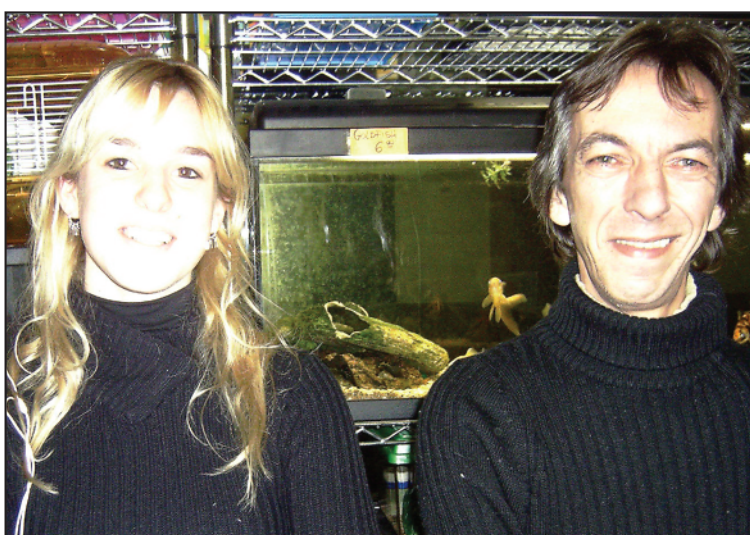
En Pau Faner és el propietari de Click! informàtica. Hi trobareu programari i maquinari, així com també màquines registradores, i sistemes de vigilància i control d'accés (IOPROX). Avinguda Jaume I el Conqueridor, 107. Telèfon 971 385 934. clickinformatica@telefonica.net Web: www.clickinformatica.info

Na Tònia Cavaller regenta la perruqueria unisex Idees, un amplísim local rematat per un jardí interior, per a a sentir-se còmode i relaxat mentre ressalten la teva estètica. Camí de Maó, 23. Telefon 971 385 481.

N'Alícia Sánchez dintre de la seva tenda de moda Argot recentment inaugurada a l'Avinguda General Luque, 106. Telèfon 971 505 759. Disseny exclusiu de marques italianes i complements i bijuteria, així com l'aportació de l'Escola d'Arts de Barcelona.

Són en Joan Carles Marqués i la seva col·laboradora de l'Ocelleria Aguiló on també hi trobareu una assortida varietat d'animals entre d'altres peixos i rèptils. Carrer Rafel Oleo i Cuadrado, 3. Telèfon 971 384 260.

És en Santi Pons, l'amo de la Gelateria Cafeteria Ca'n Santi on s'hi dina a partir de 9 . Obert de 7.30 del matí fins a les 23.00 h s'hi poden tastar també tapes i entrepans. Carrer del Santíssim, 8. Telèfon 971 383 072.

El març de l'any passat na Catalina Crespí i en Samuel Bianchi inauguraren Grabospeed. Es tracta d'una tenda de regals i complements especialitzada en gravacions en metall. Plaça de la Llibertat, local 2. Telèfon i fax 971 502 504. Mòvil 699 143 873. Correu: grabospeed@telefonica.net Web: www.grabospeed.com

Green Beauty

Centro de Quiromasaje
Lumbalgia, ciáticas, dolor cervical, tortícol, estrés, m. relajante, m. deportivo, limpiezas faciales, Drenaje linfático, Reflexología.

Venta Cosmética Natural

Centro Formación Terapias Manuales

971 48 24 05 ~ 610 060 052 Ciutadella de Menorca
c/ Degollador n°1-b2 ~ e-mail: greenbeauty@ya.com

Fruites i verdures

CAIMARIS-VILLALONGA

Des de 1923

Productes propis i del camp de Menorca

Claustre del Carme, 22-23-24 - 07701 Maó
Tel. 971 36 36 50 - Mòbil 654 28 96 92

La justícia a Catalunya:

EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLINGUA

La meravellosa solidaritat catalana.

Visca la Generositat Catalana!

Després de voltar per fòrums i aguantar els insults anticatalans d'uns quants progrepíhos megaguais i "megasolidaris" amb tot el món excepte amb els catalans, ja he tingut una brillant idea per tal de trobar feina a Catalunya.

Com que tinc un accent andalus molt marcat i la pell fosqueta, aniré a Catalunya tot parlant andalus tancat, res de parlar en català. Quan un català em parli, li amollaré "en ahpanió, ke ehtamoh en ehpania!", al temps que li ensenyo la punta d'una navalla. Portaré mocador vermell al cap, amb la bandera americana, i una samarreta que digui "Latin Kings rules".

A continuació em ficaré amb una catalana i donaré una potada al coll a un noi català que vagi perillosament armat amb globus d'aigua.

Per si algú tenia dubtes de qui sóc, esnifaré pegament durant el judici, mentre els "internacionalistes" megacomunistes insulten els familiars de les víctimes al crit de "feixistes!", "racistes!", "nazis!", per haver-me denunciat. Per acabar, ensenyaré el cul al jutge, com a símbol de la meva rebel·lia contra el poder capitalista.

A la eixida dels jutjats, els "revolucionaris" llençaran ampolles i pedres als Mossos per, finalment, anar a la Plaça de Sant Jaume a manifestar-se davant l'ajuntament per demanar al senyor Clos que em doni feina i un pis subvencionat.

No hi ha res com la solidaritat catalana! Jo, com a mostra del meu agraïment, els escopiré en la cara.

Milers de Comitès arreu del món de Solidaritat amb Catalunya

La única possibilitat que veig, és la d'en Companys: "L'alliberament de Catalunya va indisociablement unida l'alliberament de les classes populars"

traduïda i actualitzada.

Ser capdavanter en totes les causes justes. Buscar aliats no en estats sinó en status, fer-nos simpàtics (ser-ho) donant un pas endavant.

No hem d'innovar tant. No fou Barcelona la Rosa de Foc?. No som els campions en totes les solidaritats? No procurem per les balenes?.

No tenim una trajectòria humanista de segles ?

No som gent assenyada que fuig de tots els feixismes ?

I gent imaginativa i avantguardista com nosaltres a de confiar la nostra sort a la impossible conversió del senyor Ferrer de Freixenet ?

Progressistes del món uniu-vos, els catalans són en perill !. Els catalans que lluiten per un país lliure i avantguardista !. Els que han redactat una constitució on per primera vegada s'instaura el delme solidari amb el tercer món.

Un milió de persones davant els tancs espanyols han sortit a aturar-los a la principal avinguda de la ciutat, la Diagonal !. Tots amb els catalans !

Una campanya pràctica (és a dir, que els partits "independentistes" catalans no faran):

(Per a castellanoparlants:) "Si le hablan catalán, relájese: Seguro que no es ningún atracador ni secta destructiva".

(Per a catalanoparlants:) "Tenim dret a viure en pau. No hi ha atracaments en català. Retorn dels delinqüents al país d'origen".

Òbviament cal entendre que els delinqüents espanyolassos també.

Aquesta mena de propaganda contundent és la que burxa consciències i fa guanyar adeptes a l'independentisme

entre la gent corrent anodina que normalment passa de tot, i molt més de l'independentisme.

Els mèdia espanyols intenten amagar que David Meca és català.

Si fora un defraudador en dirien "el empresario catalán". Si és una malaltia, és una malaltia catalana, si és un invent, és un "invento español"

Segons el "Manual de estilo" espanyol, si un català triomfa és espanyol i si fracassa o delinqueix passa a ser "catalán". Així han fet amb molts altres, com el cas del Lazarillo de Tormes o de Cervantes

David Meca completa el triple cruce del Estrecho anado. MADRID (Reuters) - El nadador de larga distancia David Meca logró el sábado cruzar a nado el Estrecho de Gibraltar tres veces seguidas, consiguiendo así un récord del mundo.

(Publicidad)

El nadador español, que según diversas informaciones fue hospitalizado al terminar su gesta, cruzó el Estrecho sin descanso de Tarifa a Ceuta, donde concluyó la travesía con un recibimiento multitudinario.

Meca salió a las 9:00 de la mañana de playa Chica, en la localidad gaditana de Tarifa, y llegó a su destino final en playa de la Ribera a las 22:00 horas, atravesando el foso y las murallas y tras 13

horas nadando.

El deportista hubo de ser subido a la lancha de apoyo por los calambres que sufría, pero luego se empeñó en continuar pese a los consejos de que no siguiese, según recogen diversos medios.

Un dels assassins bakales-espanyoletos de Josep Maria Isanta, jove independentista de Berga

ERC equipara la KOPE a una ràdio genocida de Ruanda

"El discurso es el mismo"

El portaveu d'ERC al Congrés, Joan Tardà, ha comparat la cadena Cope amb la ràdio rwandesa de las Mil Colinas, emissora que va incitar al genocidi de 800.000 persones durant els anys 90. Durant la sessió al Congrés, Tardà s'ha adreçat a la vicepresidenta de l'Executiu i li ha comentat que "la Cope, la verguenza, como en un Estado europeo culto y rico puede existir la Cope?". "Esto casi me recuerda a la Ràdio de las 1000 Colinas en Rwan-

da, en los años 90, el discurso es el mismo", ha afegit Tardà, tot i apuntar que la ràdio ruandesa "tenía un grado de perversidad 100, frente al grado ocho de la Cope". Tot i això, Tardà ha reiterat que "estamos hablando de discursos intelectuales, es lo mismo, sembrar el odio, sembrar el odio hacia los catalanes y hacia los bascos". Per la seva banda, De la Vega, ha confessat a Tardà que "yo también discrepo, junto con usted, de determinadas manifestaciones que se están haciendo continuamente llamando a la crispación

constante o a la insumición civil, claro que discrepo". A l'agost de 1993 l'emissora ruandesa RTML (Radio Televisión Libre de las Mil Colinas) difonia els seus missatges polítics contra la comunitat dels tutsis. Els insults eren tan grans que els propis tutsis preferien escoltar l'esmentada emissora a la pròpia de la comunitat. A la primavera de 1994, la ràdio de Las Mil Colinas va difondre la consigna i uns 800.000 tutsis i hutus moderats van ser assassinats i esquarterats amb matxets per extremistes hutus. "Les tombes estan

només a mig omplir", repetia la ràdio. Els assassins se citaven cada matí al camp de futbol de Nyamata per afilar les seves eines amb pedres i iniciar el rastreig. La ràdio de Las Mil Colinas oferia detalls d'aquells que havien de ser acorralats i assassinats: descripcions individuals i nombres de matrícula. Durant les seves emissions, la RTLM va encoratjar al tall de carreteres i felicitava als perpetradores de les massacres dels tutsis.

Reproduït de www.e-noticies.com

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 8 anys que na Margarida Moranta amb la seva oficiala Joana Clar regenta la Perruqueria unixex ca na Margalida a la galeria del Mercat de Llevant, local 3-10 del carrer de Manuel Azaña.

Na Malen Carbonell és la gerent de Lavanderia Corvas al carrer Pere Ripoll i Palau, 27. Telèfons 677 131 478, 627 805 789 i 971 409 121.

En Pep Millán és el gerent d'Es Recó de la Real, restaurant amb menú casolà de 7 , postre i beguda inclosos També podeu tastar pizzas, pa amb olis, etc. I disfrutar dels partits del Mallorca, el Barça i el Madrid. Avinguda del Císter, 68. Secar de Real. Telèfon 971 769 571.

Fa 30 anys que la família Soler de Sóller va a vendre taronges al Mercat de Pere Garau. Tel. 669 735 952

En Toni Medina és l'amo del Bar Don Quijote a la barriada del Rafal Nou. Bons entrepans. C. Moscarí, 1. Telèfon 971 473 208.

Fa un any que les germanes Guevara regenten la Cafeteria Alzina al carrer de benet Pons i Fàbregues, 38 de Ciutat. Tel. 871 945 139

Fa 7 anys que en Carlos és el gerent de la Metal·listeria Morillo, empresa dedicada a treballs en acer inoxidable i especialitzada en instal·lacions d'hoteleria i restauració. Camí de Jesús, Naus M-25, Local 24 del Polígon de Ca'n Valero.

El gerent de Xarcuteria Jiménez ens mostra els famosos pernils de Trèbelez. També té un bon assortiment de formatges i embotits artesans de La Manxa. Carrer Indalecio Prieto, 44-A. Telèfon 971 279 380.

Na Tona Fonollà és la gerent del Taller Escola Argila al carrer Juan Maura Bisbe, 49 A. Telèfons 653 346 932 i 971 469 922.

Fa 3 anys que na Marga Suau regenta Més detalls, tenda de decoració i regals al Secar de la Real, Avinguda del Císter, 40 A, baixos. Telèfon i fax 971 765 677. Correu: mesdetalls@hotmail.com

ALAIOR

Na Janet Vivent és la gerent del local més concorregut d'Alaior, el Geminis, on s'arplega la seva nombrosa penya. Obert tots els dies a partir de les 06.00h s'hi respira una atmosfera agradable per a no fumadors i fumadors (perquè el local fa uns 200 m2) C.Reverend Huguet, 4. Telèfon 971 372 026.

En Toni Garrido és el gerent de IC Ideas Ceràmica, tenda on es troba una gran varietat de solucions per a trespòls, revestiments, parquets i griferia. Carrer La Pau, 16. Telèfons 971 727 941 i 616 903 030. Fax 971 719 700. Web: www.ideasceramica.com Correu: ic@ideasceramica.com

En Toni Mas i na Maria Dolors Sánchez són una ben avenida parella de gerents del Café La Riba a l'Avinguda Antoni Maura, 22, entrada també pel carrer Mar, 23. Telèfon 971 227 682. Pa amb oli, entrepans i amanides.

Borbons

Antonio Alemany, les banyes del rei d'Espanya, Marta Gayá i S'Arenal de Mallorca el 1992

Aviat farà 16 anys. El que ara explica el periodista d'**El (In)Mundo**, **Jaime Peñafiel**, sobre les interminables històries de banyes protagonitzades pel rei d'Espanya ja va sortir damunt les planes de **S'ARENAL DE MALLORCA** l'octubre de 1992 amb motiu d'una encesa polèmica entre el fatxa botifarra d'**El (In)Mundo** don **Antonio Alemany Dezcallar**, àlies **Pep Gonella Puput de cresta molla**, i **Jaume Sastre**.

A continuació reproduïm íntegrament l'article de **Sastre** que va aixecar una gran polseguera al seu moment i que no va fer altra cosa que dir per avançat el que ara ja comença ésser de domini públic arreu de l'estat.

EL BOTIFARRA ANTONIO ALEMANY POSA EN PERILL L'ESTABILITAT DE LA MONARQUIA ESPANYOLA

S'Arenal de Mallorca 01.10.1992

Hom diu que una guerra se sap quan comença però que és molt difícil preveure el final, encara que se sàpiga positivament quan, on i qui l'inicia. De la mateixa manera que un trastornat mental, un piròman, per exemple, amb una simple espurna pot provocar un incendi devastador, a vegades, la dinàmica dels fets, un canvi sobtat en la direcció del vent pot fer que els esdeveniments fugin de control de la mà inductora que finalment veu, atribolada i presa de pànic, com tot es retorna en contra seva. Els mesos d'abril - maig de 1991, **Antonio Alemany**, més conegut com en **Pep Gonella** i el **Puput de cresta molla**, va iniciar una guerra bruta que ben segur si n'hagués previst els esquitxos i les conseqüències internacionals, bé s'hauria abstingut de moure brega. Durant aquests mesos, el botifarra **Antonio** es va dedicar a intrigar amb una sèrie de rumors insidiosos sobre la vida privada de qui aleshores era candidat a batle de Ciutat pel PP-UM, el català nascut a Olot l'any 1937, **Joan Fageda**, i a qui volia desprestigiar en benefici de la seva dona, **Nita Oliver**, que aleshores tenia aspiracions a ser cap de llista pel PP a Cort. A partir dels ja acostumats *Al parecer, parece ser, según dicen, rumores y comentarios afirman*, etc. **Alemany** va intoxicar amb breus notes confidencials anònimes publicades a la pàgina dues del D16 com, per exemple: "En la redacción de un periódico palmesano buscaban, y no localizaban, a un cabeza de lista municipal. Un redactor dijo: 'yo lo encontraré'". Llamó al Mustang Ranch i preguntó por el candidato: "Aún no ha llegado", fue la comprometedor respuesta de la conocida casa de lenocinio (D16 10.04.1991); El candidato del PP a la alcaldía de Palma, **Juan Fageda**, es, al parecer, un coleccionista de erotismo fino. Así, posee la colección completa del Play Boy desde

que comenzó a editarse en España (D16 05.05.1991). Val a dir que **Fageda** no ha estat la única víctima dels cops baixos del botifarra **Alemany** que no pot donar pasada al fet que l'antany poderosa i vanitosa noblesa mallorquina, hagi perdut l'hegemonia política davant la burgesia d'hotelers i constructors. També el regidor del PSM a l'ajuntament de Ciutat, **Jesús Jurado**, ha rebut andanades com: "El concejal del PSM en el ayuntamiento de Palma, **Jesús Jurado**, lleva una curiosa agenda que, cuando se abre, muestra esponerosas mujeres desnudas. Choca esta frivolidad porno en tan serio concejal ecologista" (D16 24.01.1992).

És sabut que fins i tot els psicòpates més criminals, **Adolf Hitler** al seu moment, per exemple, volen justificar davant el món els seus crims i volen emmascarar-los d'una certa racionalitat. El botifarra **Antonio Alemany**, per tal de legitimar la seva actitud de publicar rumors sobre la vida privada dels seus enemics, va treure a rotlló el cas de la premsa anglosaxona. Si repassam els *Discorsis* de dia 12 d'abril i dia 30 de maig de 1991, hi trobam els següents fragments: "Los gobernantes son puntos de referencia y los anglosajones tienen claro que, mientras sean gobernantes, deben ser intachables. Por eso cesan a ministros puteros como Profumo o altos cargos que embarazan secretarias. (...) Desde luego, nuestros candidatos se la cogen con papel de fumar. Un día es Obrador que, en televisión, viene a decir que lo de si es o no es sacerdote pertenece a su privacidad. Otro día es Fageda que, ante una pregunta indiscreta sobre putijuegas, se despacha con que 'hay otras cosas más importantes de las que hablar'. // Estas gentes no saben lo que es una elección. ¡Ah si estuvieran en Norteamérica! Allí se analiza un candidato por todas partes, de arriba abajo, desde que era niño hasta el presente, los historiales médicos, nada es ajeno al interés electoral. El votante tiene derecho a saber si el candidato es putero, cura, serio, cahando o majareta. ¿A qué vienen estas dignidades ofendidas, privacidades inexistentes e intimidades que no son tales en un político? ¡A aguantarse tocan!".

Com a resposta al botifarra **Antonio**, dia 15 de setembre de 1991, vaig publicar dins l'article *El Pacte del diable* les següents paraules que van alçar terreta i van fer molt de renou: "Vulgues no vulgues, és de rigor reconèixer que la proposta d'**Alemany** és clara, precisa i inequívoca. Cal traslladar a Mallorca el costum de la premsa anglosaxona de furgar dins el llim dels personatges públics, aquest és el missatge entenedor. Francament a mi ja em va bé aquesta iniciativa. Conforme! D'acord! Endavant les atxes! ¿Per on hem de

començar a destapar bufes i pedaçs? Per **Joan Fageda**, com ha fet ell? NO! Jo crec que si realment volem esser anglosaxons el primer objectiu sobre el qual hem de posar el nostre objectiu de mira telescòpic és el de la família reial espanyola quan ve a estiuajar a les colònies d'ultramar. Això, per entrar amb olivetes!

Veiam, ¿què fa la premsa britànica amb la família reial anglesa? Idò fa periodisme d'investigació a fi de destapar tots els casos de banyes, d'infidelitat, amants secrets, sodomia, divorcis, vicis inconfessables, drogues, alcohol, etc. que puguin existir. Per contra, ¿quina actitud té don **Antonio Alemany** davant el rei d'Espanya? ¿S'ha fet mai ressò de la infinitat de rumors que circulen per tot Mallorca sobre la desenfrenada vida sexual dels borbons quan venen per aquí? Uff! NO! Ben alerta! De cap manera! Això són paraules grosses que fan perdre l'alè!

Alemany no només no vol ficar el nas dins l'entorn més immediat del rei ans ha tingut la barra d'emparar-lo amb un escut protector contra tota indiscreció: "Incluso con la Casa Real hay que restaurar este 'no darse por enterados que están entre nosotros' que tanto han agradecido desde siempre. // L'estiu de 1990, els setmanaris de Madrid, *Tribuna* i *Cambio 16*, van publicar respectius dossiers sobre "los aduladores del Rey en la corte de verano de Mallorca", amb inventaris inclosos de convidats al palau de Marivent, amistats íntimes, persones de confiança, coneguts aduladors i amistats perilloses. En una d'aquestes llistes profuses de noms i llinatges apareixia una tal **Marta Gayá** sense altres mèrits que els de "belleza

isleña", bé doncs, ¿coneixeu cap reportatge o Confidencial del D16 furonejant per dins aquests paratges considerats intocables i tabú? Hala, **Antonio!** què esperes a parlar de les orgies, dels alens espessos i de les esquitarades de serigot, del fonoll i del moradux, perdus i cotorres sucarrellosos que van a lloure per dins Marivent? No dius tu que els governants han de tenir una vida privada immaculada, au idò, venga, per què no fas la murga al rei d'Espanya?".

Com un foc devastador que pren força ell totsol, la resposta a aquestes paraules va esser brutal i ja se sap que només hi ha una reacció ferotge contra un escriptor o contra un periodista quan aquest l'endevina i colpeix un punt sensible. Vegem, dia 27 de novembre, el D16 tira més llenya al foc i publica un anònim que diu: La escalada del catalanista radical **Jaime Sastre** en la revista **S'Arenal** no cesa y en su último número se mete con la vida privada del Rey en Mallorca, sobre la cual especula sin pruebas y certezas. Dia 30 de novembre, **Alemany** en torna a parlar i escumejant de ràbia i bavejant sabonereta per la boca com un cretí, afirma: unos canallas que agreden a todo el mundo, incluido el Rey don **Juan Carlos**, con lenguaje tabernario y atentatorio al honor de las personas. Dia 3 de desembre la temperatura encara puja més de to en una frenètica espiral i el D16 es veu obligat a insistir. A la pàgina set, **Torres Blasco**, publica una notícia amb el títol **Verger anuncia que retirará la publicidad a S'Arenal si sigue publicando injurias** i amb el subtítol de **Damià Pons del PSOE propuso la idea**.

A l'interior es pot llegir: La revista **S'Arenal** fue motivo de conversación en el pleno del Consell a raíz de una

pregunta planteada, al inici del mateix, per el diputat del PSOE, Damià Pons. // Pons, tras recordar, que la publicació recibe ayudas institucionales por editarse en catalán, preguntó a Verger que si tenía conocimiento de que, en sus últimos números, se hacía una “clara apología del racismo”, “se identifica a los que no hablan catalán con los chorizos”, “se insulta a diputados, e incluso a sus madres” y “se insinúan cosas que pasan en Marivent durante la estancia de los Reyes. // Verger le respondió que “tomaba nota” y que obraría en consecuencia.

El punt més alt, emperò, el clímax de les convulsions histèriques, el paroxisme obnubilador, arriba al dia següent, és a dir, dia 4 de desembre de 1991, quan el D16 parla del tema a tres llocs diferents. A la pàgina 2, per exemple, es pot llegir en una gasetilla anònima d'Alemanya: **En el CIM se ha producido la primera reacción de civismo y ética política en la persona del diputado Damià Ferrà Pons al solicitar del presidente del consell de Mallorca la retirada de cualquier ayuda a una revista que, como la de S'Arenal, atenta contra el honor de las personas, se mete con esposas y madres, insulta a todo el mundo, cultiva un inmoral racismo, propone crear “ficheros” de forasteros y anticatalanistas y, para colmo, ya se mete con la Familia Real en un escrito que bien se merecería una investigación de oficio.**

En una pàgina interior, igualment hi ha una notícia sense signar titulada **La Conselleria de Industria decide retirar su publicidad de la revista S'Arenal** i on es pot llegir: **El conseller de Industria y Comercio del gabinete balear, Cristóbal Triay Humbert, anunció ayer que prescindirá de la revista S'Arenal a la hora de programar sus campañas publicitarias.**

Fins aquí arriba l'exposició cronològica dels fets rigorosament arrenglerats un darrere l'altre. Ara és l'hora de preguntar: Què ha passat des del mes de desembre de 1991 ençà? Quina rastellera d'esdeveniments s'han succeït? Idò ha passat dues coses: Primer, tant el Govern presidit per Cañellas com el CIM presidit per Verger han fet figa davant les directes del rei d'Espanya i, sense cap mena de sentència judicial de per mig, han reduït dràsticament en més d'un 95% la publicitat institucional a S'Arenal. Com a prova d'això tenim el testimoni de Joan Verguer qui en persona ens va revelar que el rei li havia telefonat.

Quedi clar, doncs, que durant l'any 1992, **S'Arenal de Mallorca**, mitjà de comunicació que paga impostos com qualsevol altre, ha estat discriminat, així per la cara i de manera dictatorial, de les campanyes publicitàries del Govern i del CIM. En un estat de dret, en una societat democràtica qui té la potestat per decidir una cosa semblant, és el poder judicial. I cal recordar que fins avui, ningú, ni el rei d'Espanya, ni D16, ni el PSOE o el PSM, ens han duit a la barra. I segon: l'estiu de 1992 passarà a la història com l'estiu en què va rebentar damunt les planes de la premsa mundial la vida secreta del rei d'Espanya a Mallorca. En síntesi, aquesta ha

estat la successió dels fets:

11 d'agost: la revista francesa **Point de Vue** publica un article titulat **Amenaces damunt la corona d'Espanya** on es pot llegir: **Quin és el secret que el rei intenta preservar a qualsevol preu? Té des de fa dos anys una amant, una bella catalana, d'ulls verds, anomenada Marta Gayá domiciliada a Mallorca.**

12 d'agost: el diari espanyol **El Mundo** es fa ressò de la notícia de la revista francesa.

18 d'agost: la revista italiana **Oggi** publica un reportatge signat per Roberto Tumbarello titulat **El Rei de les Olimpíades sorprèn en fora de joc** i on es llegeix: **És amb Marta Gayá amb qui Juan Carles s'ha trobat a Suïssa darrerament, quan de tant en tant despareixia de Madrid.**

19 d'agost: el diari **El Mundo** publica a primera pàgina un titular que diu **La revista Oggi atribueix al Rei una duradera relació sentimental** i a la pàgina 15 un reportatge de plana titulat: **La revista italiana Oggi atribueix al Rei Juan Carlos una duradera relació amb Marta Gayá.**

20 d'agost: D16 publica un editorial titulat **El Rey y la prensa amarilla.**

24 d'agost: la revista espanyola **Tribuna** tracta el tema i publica uns grans titulars de primera plana que diuen: **El Rey en el centro de la polémica. Chismes, rumores y mentiras. Ataques a la vida privada del Rey.**

31 d'agost: la revista espanyola **Época** treu a coberta la foto de **Marta Gayá** vora el següent titular: **La dama del rumor. Atribuyen al Rey una relación sentimental con Marta Gayá.**

Aquest número inclou també un article de **Jaime Capmany** titulat **Las espinas de la corona** on es pot llegir: **Però la Corona Real no sólo tiene piedras preciosas. La Corona también tiene espinas. Una de esas espinas es la de soportar la curiosidad de los plebeyos. Insaciable curiosidad. (...) Como dice el escritor y periodista Indro Montanelli, tan conservador como monárquico, en el mismo número de la revista Oggi que desvela la confidencia real, la corona regia está hecha, no sólo de brillantes y de perlas, sino también de cuernos. (...) Ahora, algunas revistas extranjeras, la francesa Point de Vue y las italianas Nouvelle 2000 y Oggi, han revelado más expresa y detalladamente que lo hizo la prensa española, algunos galanteos y encuentros de Don Juan Carlos de Borbón con una decoradora mallorquina llamada Marta Gayá. Los periódicos españoles habían hecho, hasta ahora, alusiones veladas a esa relación, que al parecer viene de antiguo y que en los últimos tiempos se ha convertido en un picante secreto a voces. Ahora ya es letra impresa, y los ejemplares de aquellas revistas han desaparecido en pocos minutos de los quioscos españoles. (...) la disculpable fama de donjuan o “donnaiolo” que se atribuye al rey ya tiene nombres propios, fechas, lugares y anécdotas. // De casta le viene al galgo, Alfonso XIII, dejó un pequeño reguero**

de hijos naturales, y algunos de sus amores fueron famosos, su bisabuelo, Alfonso XII, se iba por las noches de tapadillo al Madrid golfo, y le puso los cuernos, quizá no a la mítica María Mercedes del romance, pero sí a María Cristina, la prudentísima Reina Regente, aquella que recibió del marido ese sabio consejo expresado en el lecho de muerte: “Cristinita, guarda el coño y ya sabes, de Cánovas a Sagasta, y de Sagasta a Cánovas”. Y para qué vamos a remontarnos a los avatares amorosos de la Reina Isabel II y del rey Fernando VII. (...) la culpa del escándalo es responsabilidad del protagonista y no del mensajero. La corona pesa y además tiene espinas.

Bé, fins aquí arriba el resum dels fets. Després d'això, cal preguntar-se, i ara què?

Primer: trons de cul, tempesta de merda! Tot això que ha passat té un sol responsable: el botifarra **Antonio Alemany Dezcallar**. Fa l'efecte que aquest merdissier ha perdut la noció exacta del seu poder. Ja no sap fins on es pot arriscar i fins on pot arribar. Va voler baratar pets amb merda, ara idò ja en va enfitat fins a les orelles. Tant és així que, quan l'escàndol ha assolit unes proporcions internacionals, **Antonio Alemany**, tot trasmutat i amb la suor freda que li regalima per l'espina, ha hagut d'empassar-se les paraules de l'any passat com qui s'empassa un granot de clot merder. Si dia 30 de maig de 1991, va escriure tot envalentonat: **El votante tiene derecho a saber si el candidato es putero, cura, serio, cachondo o majareta. ¿a qué vienen estas dignidades ofendidas, privacidades inexistentes e intimidades que no son tales en un político? ¡A aguantarse tocan!**; ara dia 20 d'agost de 1992, en un article editorial de D16 titulat **El Rey y la “lluvia amarilla”**, **Antonio Alemany** ha hagut de plegar veles de mala manera: **En esta casa no creemos que las personalidades públicas -incluido el Jefe del estado- deban estar protegidos por privilegios de ningún tipo que les resguarde del interés y la curiosidad de los ciudadanos. Los personajes públicos -el Rey el primero- deberán ser muy conscientes de cuál es su conducta pública y privada, como espejo que han de ser ante todos sus conciudadanos. (...) Pero tampoco aquí somos amigos de entrar en los más recónditos santuarios de la gente para averiguar los más íntimos “qués”, cómo y con quiénes”. Y no lo somos ni con el Rey, ni con ministros, ni con banqueros, ni por supuesto con nuestros colegas. Tan sólo los espíritus impregnados de la sinistra herencia del doctor Goebels son capaces de convertir en arma política las peculiaridades individuales que interesan al sexo, la raza, la religión o el color de la piel.**

Segon, quina serà l'actitud ara del sr. diputat del PSOE, **Damià Ferrà - Ponç**? Quina la farà ara aquest desgraciat sense escrúpols, versió provinciana de l'inquisidor **Joseph R. McCarthy**? De quin nou acte de traïció serà capaç? Si realment **Ferrà - Ponç** serva fidelitat canina als seus amos forasters, els señoritos andaluces del terrorisme d'estat GAL, i li queda un pèl de coherència, està obligat

a impedir que no es publiqui cap anunci del seu partit, ni de les institucions on el PSOE és present, per exemple, total l'administració espanyola amb empreses estatals com Iberia, Telefónica, etc. incloses, totes aquelles publicacions tant espanyoles (*Epoca, Tribuna, Cambio 16, Tiempo, El Mundo, El Día 16...*) com catalanes (*Avui, El Punt Diari, El Temps...*) que s'han ressò de la vida viciosa i cràpula de sa majestat el rei d'Espanya.

I a nivell internacional, què faran el sr. **Ferrà - Ponç** i el PSOE? Per ventura duran a Brussel·les una proposta de càstig i de represàlia contra els mitjans de comunicació italians (*Oggi*) i francesos (*Point de Vue*) que van esbombar aquest bunyol?

Més coses encara! Aviam, la revista *El Temps* de dia 7 de setembre, publica un article de **Ramon Barnils** titulat **L'alegria i els Borbons** que començava així: **Ja fa tres o quatre anys, esperant el dinar al port de Ciutat de Mallorca amb el rector de la Universitat, Nadal Batle, el Biel Mesquida i el Toni Benàssar, qui signa es va interessar, una vegada més, per les particularitats de l'estiueig dels borbons a Mallorca: (...) -¿I no es distreuen mai? ¿Sempre de cara la feina? -Sempre. -No. hi ha una catalana, una morena que està com un tren. Se solen topar allà. ¿Ho veus? Allà -i em va assenyalar amb el dit, sense cap mena de respecte per a l'al·ludit, un punt d'embarcador a sota el restaurant.**

Bé, després d'això, torne-m'hi Toni-na! Què faran ara el botifarra **Antonio** i el botifarronet **Damià**? Potser demanaran la dimissió del rector de la UIB, **Nadal Batle**? S'atreviran a tallar caps i a exigir la pell de **Biel Mesquida** i de **Toni Benàssar**? Per ventura pressionaran les institucions perquè la revista *El Temps* sigui represaliada amb la retirada de publicitat institucional? Tal volta faran una campanya de premsa perquè el ministeri fiscal espanyol dugui a la barra **Ramon Barnils**? I no he acabat encara, vatuadell! Divendres, dia 21 d'agost, el periodista **Planas Sanmartí** en un moment del debat a ses Tarragones va dir, i d'això en són testimoni totes les persones assistents, que la història de banyes del rei d'Espanya amb na **Marta Gayá** era coneguda per tot Mallorca. Bé, doncs, què esperen n'Antonio i en **Damià** dels collons a dur als tribunals **Planas Sanmartí** i darrera ell tot el poble de Mallorca? Au, què esperen?

Tercer: com ja és sabut, el botifarra **Antonio Alemany** ha estat i és el principal instigador del gonellisme, un discurs demagògic que consisteix a aplicar a la llengua catalana uns criteris diferents dels que després aplica a la llengua espanyola. Bé idò, **Alemany** projecta aquest mateix esquema mental a l'hora d'analitzar la classe política. Aquesta és la veritat jacent al fons. Així doncs, quan parla dels polítics mallorquins (Govern balear, CIM i Ajuntaments) diu que el votant té dret a estar informat de la seva privada, mentre que quan parla de la classe dirigent espanyola (Rei, ministres, banquers, periodistes...), aquest canalla afirma que ficar-se amb la seva vida privada és propi

del doctor **Goebbels**. Amb la qual cosa, mirau per on!, el botifarra **Alemaný** ha caigut en la seva pròpia xarxa d'intrigues i de mentides i s'autoqualifica de **Goebbels** quan va publicar rumors sobre **Joan Fageda** o **Jesús Jurado**.

CONCLUSIÓ: aviat farà un any que *S'Arenal de Mallorca* és marginada de les campanyes de publicitat institucional. Aquí no es tracta de demanar cap favor. Senzillament exigim que s'acabi en tòtum aquesta injustícia perquè qui té la potestat de decidir una cosa semblant en un estat de dret són els jutges i no els polítics. Els responsables del Govern, del CIM i Ajuntaments no poden tancar els ulls a

l'evidència dels fets: *S'Arenal* és la punta de llança defensora del prestigi de les institucions indígenes davant les maniobres brutes i les campanyes d'enderroc de quintacolumnistes com **Antonio Alemany** que treballen a sou dels colonitzadors espanyols i en contra dels interessos de Mallorca. Deixem-ho ben clar: Sobre el botifarra i piròman **Antonio Alemany** pesa la responsabilitat de tot aquest afer. Ell va ser qui va encendre la metxa d'un polvorí de TNT que ha explotat amb repercussions internacionals. El temps ens ha tornat a donar la raó. Hem desemmascarat les maniobres tèrboles d'**Alemaný** i dels seus còmplices com **Ferrà - Ponç**. No

hem amagat la cara davant el seu joc brut. Hem resistit tots els seus cops baixos. Nosaltres som de ronyó clos i mals de pelar. Tanmateix, no anam de verbes i ningú, i molts menys un borbó cap de fava integral, que té el cervell més petit que la punta del seu pardal, anomenat, **Juan Carlos I d'Espanya**, ens farà amollar el mac.

QUI ÉS MARTA GAYÁ? Mallorquina de naixement, 44 anys, divorciada sense fills, ulls negres si bé a vegades empra lents de contacte color verd, 1'75 metres d'alçada i de professió decoradora. Son pare és Fernando Gayá, hotelier propietari de l'hotel Villamil de la zona de Peguera i propietari de Prebetong. Va estu-

diar al col·legi de monges del Sagrado Corazón: "colegio "chic" femenino al que iba toda la nobleza de Mallorca, los llamados "butifarras". Allí Marta aprendió todos los modales que luego le han servido para relacionarse y comportarse como una perfecta aristócrata" (Juan Luis Galiacho, *Epoca* núm. 392, 31.08.1992). Professionalment parlant, està relacionada amb l'arquitecte García Ruiz i treballa habitualment amb l'empresa Line SA, dedicada a la decoració d'hotels. Dintre el seu cercle d'amistats destaquen Zourab Tchokotua, Pepe Oliver, el desaparegut Andrés Ferret...

Pere Felip i Buades, cap de llista al Congrés de per Treballadors per la Democràcia

"Els polítics que surtin elegits el 9-M han de tenir collons per evitar que ens facin sa massa i es cullerot"

La Coalició Treballadors per la Democràcia (d'inspiració republicana, socialista, nacionalista i independentista) ha elegit per unanimitat, cap de llista al Congrés de Diputats, per a les pròximes Eleccions Generals del 9 de març, el conegut activista del Moviment Ciutadà, **Pere Felip i Buades**.

En Pere Felip, actualment és el portaveu de nombroses entitats ciutadanes: Associació de la Tercera Edat Bona Gent, Associació de Veïns s'Arraval de Santa Catalina, Unió d'Associacions de Mallorca, Consell del Centre Cultural Santa Catalina, etc.

De nombre 2 hi anirà en **Josep Antoni García Vázquez**. Com a nombre 3 hi anirà n' **Antoni Joan Julve**, ambdós destacats membres del moviment ciutadà de Mallorca. Els llocs 4, 5 i 6 seran ocupats per dones el 7 per un home i el 8 per una dona que seran elegits en breu temps.

Treballadors per la Democràcia presentarà llista al Senat per Mallorca. Els candidats elegits seran **Bartomeu Sanxo Morei** (destacat membre de la Revolució Cubana, condecorat per Fidel Castro) i **Francesca Joan i Julve** (dirigent de la Unió d'Associacions de Mallorca. Així mateix, se presentarà candidatura al Senat per Menorca (la candidata es na **Paula Estades i Castell**) i Eivissa (el candidat és en **Guillem Gallego Escalles**).

Les principals línies programàtiques de Treballadors per la Democràcia, per aquestes Eleccions Generals, segons manifesta el seu líder i col·laborador de L'ESTEL, l'incombustible Pere Felip i Buades, són els següents:

Organització de l'Estat. Treballadors per la Democràcia promourà la celebració d'un referendo i farà patent el seu ideari republicà, lluitant per la legalitat en la proclamació de la III República.

Desitjam veure reconeguda i ben patentitzada l'autodeterminació de les nacions de la Península Ibèrica. El nostre model d'Estat Confederal ha de permetre tota possibilitat política d'organització, inclosa la independència dels Països Catalans.

Economia. Les nostres propostes aniran destinades a conciliar la qualitat de vida i la creativitat laboral en un Estat de benestar òptim. Atenció preferent a l'agricultura, l'artesania, a les empreses de reciclatge, i d'energies alternatives. El turisme ha de seguir essent la font econòmica important, i part important aniran dirigides al benestar ecològic i social i a la solidaritat.

Cultura, esports, educació. Fomentar l'amistat i la solidaritat, crear nous valors entre la joventut. Recolzament decidit al professors i mestres. Fomentar la pràctica de l'esport. Recolzar Seleccions nacionals de les Illes Balears.

Transports. Apostar, decididament, pel transport públic: tramvies, trens, autobusos, bicicletes i cotxes elèctrics. Frenar de manera dràstica la contaminació de tot tipus.

Vivenda. Socialitzar la primera vivenda digna i lliure per tothom. Frenar l'especulació i la destrucció del territori.

Immigració i turisme. Les Illes Balears no poden suportar més pes demogràfic sense asfixiar el futur pròxim per a tots. Restricció tant del turisme com d'immigrants. Potser no sia, políticament correcte, però les decisions a temps ens salvaran a tots de greus problemes. El turisme ha de minvar anualment entre un 3 i un 5% fins arribar a finals del 2012 a un 20%.

Qui estima a les Illes Balears. Fins a la Guerra de Secessió, any 1715, les distintes caixes (ingressos i despeses) estaven on naturalment havien d'estar, repartides per tota la Confederació Hispànica i administrant cada qual les seves

D'esquerra a dreta: Antoni Joan i Julve, Pere Felip i Buades, Bartomeu Sanxo i Morei i Josep A. García Vázquez

riqueses i les seves misèries. Després, amb trampes i mirant cap a ells, els espanyols (que no hispànics), comencen l'expoli de les nostres hisendes i de les nostres institucions. Ara, en la Transició, tutelada pels militars, perderem una vegada més l'oportunitat de fer nos justícia.

En definitiva, qui estima Mallorca i totes les illes ha de lluitar per aconseguir reparar el robatori. Naturalment sols amb una representació forta i nacional podrem fer-ho.

En Pere Felip afegeix: "Ens presentam amb modèstia, amb un pressupost de zero euros, però amb honradesa i dignitat i sense casar mos amb ningú. Pensam donar molta guerra i cantar les veritats. Aquestes veritats que saben tant de greu a tant polític covard, fatxa, oportunista, enfiladís, i xuclador que se passeja per les nostres ciutats i pobles. I qui tenguí la cua de palla, que ho digui... I per suposat que posarem a la "picota" amb arguments sòlids, als partits espanyols PP i PSOE, ja que segons nosaltres, són l'autèntic càncer polític que rosega els interessos dels habitants de les Illes Balears i Pitiüses. No podem quedar nos

mutos i volem obrir els ulls als habitants de les nostres illes, a veure si se n'adonen que des que hi ha democràcia, els polítics que han estat votats aquí pel Congrés de Diputats i el Senat de la Cibeles son una espècie d'escolanets, de cans bufons, de "Cipayos" al servei del centralisme, cosa que va en contra dels habitants de les Illes. Per això, els diputats i senadors de les Illes que surtin elegits el 9 de maig, han de tenir els collons suficients per intentar que a Madrid no ens facin sa massa i es cullerot. I per a mostra un botó: les pensions de misèria que tenen els jubilats de les Balears i Pitiüses que van a la cua de l'Estat espanyol amb nombrosos jubilats que reben entre 400 i 500 mensuals. Balears és la regió de tots l'Estat on més divises entren degut al turisme. Per contrapartida, des de Madrid, davant la passivitat còmplice dels "domesticats" polítics de tercera que ens representen, solsment ens envien rosegons i miques, com a colònia tercermundista on l'Estat sols pensa en sucra nos com si fós sim taronges..."

Redacció

Als USA potser prompte tenguin un president negre (Obama)

Quan serà possible que a l'Estat espanyol un president pugui ser català o basc?

Franco era gallec

Arias Navarro i Felipe González andalusos

Adolfo Suárez i JM Aznar castellans

Zapatero lleonès...

Des de Maura que no hi ha un president catalanoparlant. I des de Pi i Margall, que només durà uns mesos no hi ha cap president espanyol d'origen principati

En canvi Montilla, actual president de la Generositat Catalana, és andalús i exerceix d'espanyol en actiu

"A la orilla de un barranco/ dos negros cantando están:/ ¡Dios mío! ¡Quién fuera blanco.../ aunque fuese catalán!" (Cant de negres i mulatos de Cuba, mentre treballaven sota la dominació espanyola).

Als colonitzadors, quan venen a "provincias" i assisteixen a una ballada de folklore català "només els manca el Salakof" (Carles M. i Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

Molts espanyols d'ofici el sol fet de dir "bon dia" ja els pica, com si no tinguessis tu cap dret i els drets dels colons fossin infinits. És el que els han induït a "sentir", però això tanhi fa quan és perjudici per una raó que és l'objectivitat de la injustícia, la veritat-justícia en sentit gandhià. Llavors hem de donar pas a la Providència i aquesta és la que va fent si hi tenim fe. Quan l'enemic s'enfila irracionalment a la figuera, com més se'n puja més se li veu el cul, i la ficada de pota acaba essent més "garrafal": l'embranchada del seu odi és la seva mateixa caiguda. Sols és qüestió de fermesa i paciència, no res d'acovardir-nos ni de

ficar-nos histèrics, aguantar!

"El terrorismo en el País Vasco es una cuestión de orden público, pero el verdadero peligro es el hecho diferencial catalán" (Felipe González).

"L'odi nacional és una cosa peculiar. Sempre el trobareu més fort i més violent allà on hi ha el menor nivell cultural" (Johann Wolfgang von Goethe).

"A nosaltres, per contra, si bé no us ofenem, igual que la majoria, sols en sentir-lo, ens teniu oi pel nom; no som mereixedors d'odi, ans és la injustícia rea de càstig". "...ja que els jutges no indaguen si l'acusat ha comès cap tort, sinó que s'escandalitzen pel nom com si fos un crim" (Súplica a favor dels cristians, d'Atenàgores, apologeta cristià del s.II, adreçada als emperadors filòsofs Marc Aureli i Còmode).

"Són gent que es consideren ofesos per l'existència normal del català, la supervivència del qual els repel·leix com una injustícia" (Josep Maria Espinàs, Avui, 9-6-81).

"Així com mantens una persona avall, alguna part de tu ha d'estar-se allà avall, ço vol dir que no pots elevar-te com altrament sí podries" (Marian Anderson).

Una gran lliçó mallorquina

Finalment aquesta matinada s'ha confirmat la notícia per la qual, de forma lenta, molta gent ha treballat durant mesos: a Mallorca, i veurem si més endavant a les altres illes també, tots els nacionalistes aniran junts en una sola llista a les eleccions espanyoles. Sensibilitats tan diferents que van d'Unió Mallorquina a Esquerra Republicana de Catalunya han sabut superar tots els entrebancs i oferir a l'electorat la possibilitat d'enviar una veu pròpia a Madrid. Però no és només això. Perquè la lliçó mallorquina impacta més enllà de les eleccions i més enllà de Mallorca. Que no ha estat fàcil és evident. Encara ahir hi havia un darrer escull a salvar dins el PSM on una part de la militància reclamava pactar amb Esquerra Unida i deixar fora de la coalició Unió Mallorquina "per dretana". Però la majoria ha entès que la proposta de coalició nacionalista, amb tots els dubtes que encara puga generar, és un pas endavant monumental pel país i que ara era el moment de fer-la. L'escenari mallorquí a les eleccions espanyoles sempre ha estat perfectament "espanyol": PP-PSOE. Ara, però, s'obre un possible espai per a una tercera força i si el hi ha la característica essencial d'aquesta serà el nacionalisme. I fins i tot si no el hi ha l'acord és ja històric perquè trenca una tendència a la divisió que col·lectivament ens afebleix a tots. La coalició dels nacionalistes, a més, ha d'empènyer els independents i el potent nacionalisme cultural a jugar la carta de la unitat. És difícil demanar

a les entitats culturals i cíviques que es mullen pels uns contra els altres. Però ací i ara ja no hi ha excuses i aquesta és una raó més per a sumar. Cal esperar que a les Pitiüses i a Menorca la coalició també trobe el seu espai i que el que de moment és un projecte bàsicament mallorquí s'estenga arreu de les Illes. I és l'hora de preguntar-nos també si aquest no és un exemple magnífic per a un País Valencià que està patint una agressió sense precedents que reclama més unitat i més força que mai. La generositat, l'esperit de consens i la capacitat que han demostrat els polítics nacionalistes mallorquins d'unir no només projectes polítics diferents sinó també projectes de país diferents és un fet engrescador d'un alt valor. I el denominador comú és tan clar com consistent: tots aquells que no tenen dependències de Madrid. Així de fàcil. Així de radical. Així de senzill. Així de poderós.

Vicent Partal

director@vilaweb.cat

Reproduït de www.vilaweb.cat

Mare.....

NO, no es veritat que l'Avanç siga el nostre portaveu, NO, no es veritat que usarem la violència física, NO, no tenim líder que sapiguem, (entre el nostre grupet, uns per massa joves, altres per massa vells, altres per lletjos, altres massa analfabets, i un per massa covard...) NO, no tenim SEDE, NO, no paguem quota, NO, no tenim llistat d'adherits, diguem-ne que som ansiosos de LLIBERTAT (es una possibilitat) i com el nostre DEU ens apuntem a adorar-la) LLIBERTAT que si també la vols, sols tens que dir-te m'apunto, ningú te obligarà a res, sols que si fas pros-

etisme més pronte arribarem a port, demana als amics i familiars que t'ajuden a SER LLIURE quan siguem LLIURES ja trobarem la manera de ser més feliços, sols el VOT NUL és la teua nostra esperança, ells ja jugaran com sempre al seu joc, de les MENTIDES= PROMESSES i AMENACES, per últim NO, no tenim que obeir als nostres NEGRERS i NO, no els obeam si guanyem, si no podem guanyar, ves quin remei ens tocarà...fins la propera oportunitat, que si la demanem ja sabem la resposta NO!!!

Josep Casalta

Eroscatalà

[Cinema](#) Renzo Montagnani II (18/01/2008)

La sensualitat libanesa a "Caramel"

La problemàtica de les dones del Líban, considerada com una de les societats més occidentalitzades de l'Orient Pròxim, és la temàtica de la pel·lícula *Caramel*, que s'estrena aquest cap de setmana. La realitzadora Nadine Labaki mostra la realitat de cinc

copropietàries d'una perruqueria de Beirut, i les dificultats que han de superar en aspectes com l'amor, el matrimoni o el sexe. Una pel·lícula sensual, que molts consideraran també com a exòtica, i que compta amb la pròpia directora com a protagonista. El premi que va rebre al Festival de Sant Sebastià, n'és un bon referent.

[Vídeo](#) Annie Hall (18/01/2008)

Vídeo: acomiaden una professora anglesa per haver rodat un spot porno

Uns nanus d'escola anglesa, tot donant voltes per Youtube, van descobrir un vídeo publicitari que anunciava robes i calçat per a treballadors de la construcció. Però el més terrible és que el vídeo era tirant a porno i que la protagonista d'una sèrie de coits i mamades era la seva actual professora. La mossa, una tal Sarah Green, de joveneta, havia tingut ganes de ser actriu i va rodar aquest vídeo en què feia feliços tres joves "paletes". Ara l'han fotut al carrer, pobra.

[Gai/Lesbi/Bisex](#) (18/01/2008)

Orgies gay

Qui no ha vist les fotografies d'un grup de dones en un comiat de solteres? Les trobeu depriments? Doncs si voleu recuperar la libido passejant per la vorera del costat (jejeje) podeu contemplar com s'ho fan els nois tot sols, clicant [fumar és un plaer genial, total](#). Quines coses.

[Arts](#) Humbert Humbert (17/01/2008)

Gastronomia i erotisme a Terol

Si teniu temps i ganes de desplaçar-vos fins a la veïna localitat de Terol, podreu contemplar-hi una exposició amb el nom d'Erotismo y Gastronomía, que l'associació Flor de Cardo Azul ha organitzat en el marc de la cinquena edició de les Jornadas de la Trufa. La mostra acull 34 fotografies de Mikel Alonso, il·lustrador gràfic dels llibres de Karlos Arguiñano, que relacionen sexe, erotisme i gastronomia. La mostra estarà exposada a la sala de La Muralla, a la mateixa seu que el Govern d'Aragó té a Terol mateix, fins a l'1 de febrer.

[Humor](#) Chinaski (17/01/2008)

La insoportable lleugeresa del volum

[Pràctiques sexuals](#) Chinaski (16/01/2008)

Elles es diverteixen

Per què volen homes si soles s'ho poden passar de pebrots? Pel tros de carn que penja entre les cames i que no sempre té el nivell d'higiene que desitjarien? Doncs apa, a gaudir amb pròtesis que sempre pot ser més agradable que amb segons quins individus. Veieu com s'ho fan soles clicant [clau clau clau que bé que li escau](#).

[Cites](#) Chinaski (16/01/2008)

Flora Saura, els tabús i la màgia

Flora Saura, presentadora de televisió

"Malauradament hi ha certs temes que continuen sent tabús com la masturbació femenina o el sexe anal. Però també voldria dir que el sexe és misteri, és anar descobrint de mica en mica, és intimitat, i tot això també és el que el fa màgic."

[Sexe a Internet](#) Henry Lee Lucas (15/01/2008)

Erotisme i bogeria

Autèntica la tendència de barrejar realitat i ficció amb l'erotisme com a recurs. Les fotos que mostren a Jennifer entre dibuixos murals, són la cons-

tatació més clara de com pot ajudar a fomentar la imaginació una mica de bogeria. Si voleu veure'n unes quantes més cliqueu [oh benvinguts passeu i penetreu](#).

[Actualitat](#) Jim Beam (15/01/2008)

Dos barcelonins, els catalans més guapos

Els barcelonins Patrícia Ruiz i Gerard Téllez, van ser triats la nit de divendres com els dos catalans més guapos, i per tan Miss i Míster Nació Catalana respectivament. Ella és estudiant d'enginyeria aeronàutica i ell professor d'educació física, i s'han imposat per davant de representants de la majoria de comarques del Principat i de la Catalunya Nord. La gala es va fer al Gran Hotel Rey Don Jaime de Castelldefels. Un lloc, diuen, glamurós. Doncs diguem que sí. En tot cas l'acte ha servit per encendre als anticatalanistes, i no precisament des d'un punt de vista sexual. Collonut.

Pollastre de la setmana Dolores Haze
(14/01/2008)

Eustaqui

Caram Eustaqui
Com escalfes el globus terraqui
Una dutxa com la teva
O bé dóna'ns una treva

M'agradaria de tocar
El que la tovallola va amagar
En aquesta fotografia
Que em distraurà tot el dia.

Cinema Renzo Montagnani II (22/01/2008)

Tarantino & Spears S.L.

Commoció en el món del cinema. Quentin Tarantino podria haver llençat la canya a Britney Spears per coprotagonitzar la seva pròxima pel·lícula. El projecte és una revisió del clàssic *Faster, Pussycat!*

Kill! Kill! de Russ Meyer, i gira al voltant de tres ballarines d'es-triptís en una mena de road movie. Vaja, violència, velocitat i sexe. Sigui com sigui, després del què ha fet amb anterioritat, Tarantino té carta blanca per fitxar si vol, fins i tot a la innomenable Marta Sánchez. La pel·lícula serà boníssima de totes maneres!

Estanflació (estancament econòmic acompanyat d'Infació alta)

A finals de la setmana passada s'hi publicaren dues dades que han passat desapercebudes en quant a la seva anàlisi i que vull explicar de la manera més didàctica que pugui. Les xifres a les què em refereixo són les del creixement de l'atur i el descontrol de la inflació espanyola i per derivació la catalana. La primera parlava que l'atur havia augmentat en un 5,3% al llarg de 2007 i el de la inflació que en el mateix període havia crescut un 4,1%.

Respecte a les dades d'atur podem dir: El creixement de la desocupació deixa de ser una dada puntual i passa a ser una tendència. Això té dues lectures, una de general i una altra de detall, però les dues són molt negatives. La lectura global ens adverteix que la desocupació ha pujat un 5,3% en un any, però que porta més de tres mesos repuntant. La lectura més concreta és la més preocupant ja que aquest nou atur l'està generant un sol sector, el de la construcció.

La crisi immobiliària s'està convertint en una crisi d'ocupació, ja que dels 35.000 nous aturats, 30.000 provenen de l'obra. Ja tenim un present nefast amb una dinàmica negativa que pot convertir-se en un problema social. En l'econòmic s'ha frenat el motor de la creació d'ocupació, ja que per cada habitatge que es construeix a Espanya s'hi genera de mitjana dos llocs de treball.

El 2008 es construiran 200.000 llars menys i el 2009 quelcom de similar. Si ningú no hi posa remei, el resultat brut en aquest sentit serà de gairebé un milió d'aturats més arreu de l'Estat. Podem parlar de crisi d'ocupació, però l'impacte en lo econòmic és que la crisi immobiliària ja s'ha convertit, efectivament, en una crisi d'ocupació.

Vist des d'aquest altre prisma, el del problema social, les primeres dades de desocupació reflecteixen que està colpejant amb força entre els immigrants. L'atur ha augmentat un 25% entre aquests col·lectius, quelcom molt superior al 5,3% que transmeten les dades en termes generals. Estem asseguts sobre un polvorí. Les dades econòmiques estan apunt de ser un dramàtic escenari en el social.

Aquest és un problema exclusivament espanyol. A Europa es crea ocupació com no passava des de fa sis anys. Aquest potencial problema de futur continua sense ser acceptat pel govern.

Respecte a la lectura que podem fer de la inflació:

Aquesta inflació és la major en 12 anys. Quan els preus pugen un 4,3% ja no és exclusivament el petroli el causant, sinó que ataca a elements bàsics de la cistella comercial.

Per sobre del 4% la inflació és domèstica.

Tenim una inflació subjacent, és a dir, hi és aquí per quedar-se.

Sofrim, per tant, un problema econòmic a llarg termini, ja que el nostre nou increment de preus s'enganxa a tot.

També, en aquest sentit, tenim un problema social, ja que la inflació subjacent colpeja als més pobres i els seus recursos per a elements de compra bàsics.

En definitiva, som dins del pitjor dels escenaris: la nostra economia es dirigeix a un estancament de la per

falta de creixement i atur, que s'afegirà a una inflació alta. La paraula que defineix aquesta situació econòmica tabú per als economistes: **estanflació**.

NOTA: Hi ha qui defensa que el terme no s'ha d'encunyar fins que l'estancament econòmic ve motivat per una recessió econòmica durant dos trimestres consecutius, altres experts en econometria assenteixen que no és precis aquest precepte perquè es pugui parlar d'estanflació.

<http://www.marcevidal.cat/marcevidal/2008/01/estanflaci.html>

Castella i Catalunya

Dos galls –desiguals– en un corral

Avui que torna a perfilar-se una nova sessió de la confrontació entre nacionalitats a l'Estat espanyol –el finançament, els “Papers” de Salamanca, el procés de pau basc, el nou Estatut– potser seria interessant de veure la manera en què, dins la modernitat, s'han anat perfilant les relacions entre castellans i catalans, i la manera en què s'han vist els uns als altres al llarg dels darrers dos segles. Ha estat sempre amb menyspreu i enveja que s'han fitat? Certament, projectant la vista enrere, podem assegurar que res del que es cou avui –políticament i mediàtica– no deixa de tenir uns clars precedents en temps passats. Dit en altres paraules, poques de les actituds polítiques que es van manifestant avui no tenen uns antecedents històrics clars. Però ¿què hi ha d'inevitable en l'origen de l'enfrontament entre les dues velles nacions? Què hi ha d'interessada tergiversació política? Es podria evitar? O és llei de vida en un corral on conviuen, si us plau per força, dos galls?

Dos galls en un corral

Els països membres de les Nacions Unides sovint són percebudes com a realitats tan uniformes com inqüestionables, amb una capital, un idioma, un destí. Però ho són? De fet hi ha molts estats que són bicèfals o fins i tot multicèfals. Txecoslovàquia o Iugoslàvia ho eren fins fa poc més d'una dècada i la seva multinuclearitat s'ha resolt en l'eclosió de diversos estats. Per molt que els estats d'Europa hagin maldat per aplicar el rodet de la uniformització, sigui amb pintura monàrquica o republicana, no sempre ha funcionat. Si bé és cert que algunes velles nacions, atrapades en les xarxes d'estats hostils, han acabat desnacionalitzats i acomplexats –com Occitània– a d'altres estats, l'operació no els ha sortit tan rodona.

Espanya seria un estat on el rodet, malgrat l'energia del pintor, ha anat al pedregar. La voluntat uniformadora ha arribat a prop del gol, però no ho ha pogut arranar tot. Més que una plana sedimentada i estable, Espanya dona un quadre de rocallar, amb certa inestabilitat. La pedra angular és sens dubte Castella. Però hi ha més textures, més colors, més angles. Peter Russell, antic catedràtic d'Hispaniques a Oxford, va definir la península ibèrica com “un gelat de tres colors amb una cirera *mariscino* al damunt”. La cirera seria, evidentment, el món basc, impàvida al gel i a la fosa. La xocolata seria la llesca galaicoportuguesa. L'ampla secció de vainilla, la nació castellana i el seu coixí d'afegitons lingüísticoculturals:

Extremadura, Andalusia, Múrcia, Cantàbria etc. I la maduixa? Efectivament, no és altra que nosaltres, els catalanoparlants.

De tot aquesta massa gelatosa, dues parts només han mantingut la consistència. Fins i tot l'han refermada. L'astut Russell ja apuntava que els gelats comencen a fondre's per les vores, la qual cosa explicaria l'amplitud i consistència de la vainilla central. Aquest bloc blanquinós el va galvanitzar una clara nacionalitat històrica –Castella– un gall que de tan ufanós que s'ha fet, fins i tot ha gosat metamorfar-se en Espanya, *tout court*, segur que totes les pondrien i que cap gall li tossiria. La segona part que s'ha resistit a les foses és la part de lleó de la xocolata –Portugal– que sens dubte ho ha aconseguit gràcies a l'apropiació que pogué fer d'un corral propi al segle XVII, en part gràcies a les maduixes. No sols és nació reconeguda al món, sinó que donà llengua a Brasil i nacionalitat a famosos descobridors històrics. Al gep porta de lloro Galícia, terra més dissortada que, de tant refosa, reincideix a l'hora de fer president un vell addicte a la vainilla.

La maduixa nostrada, en canvi, és un caponet del Prat. Mig capat –d'un sol ou doncs– fa mans i mànigues per mantenir-se en un racó del corral. Neta-ment desprovist de plomes per volar i cresta per fardar, les gallines veïnes no volen saber res d'ell. Greument pal·lidit pel Gall vainilla, no gosa fer sonar el seu quiquiriquic més enllà d'Almacelles, on ràpidament passa a un *xapurreau* o *panotxo* sense quarter. De tant en tant, però, de dins sent veus de deliri que l'aconsellen temeraris d'imposar-se el so to amaduixat a tot el galliner. No sap amb qui les ha. Vol catalanitzar Espanya i en surt ben socarimat. “Au fes-te enrere” li diu el cor de gallines. “Ens agrada més el pas doble que no la polca polonesa”. Per això cada cop més catalans pensen que com a casa –amb un corral propi s'entén– enlloc.

Dues nacions “proteccionistes”

Per entendre l'enquistament de la històrica rivalitat entre castellans i catalans, moltes respostes les trobarem al segle XIX. L'esclat de la revolució industrial, la pèrdua de Cuba i la crisi que va provocar van fer surar molts elements divergents que amb el temps cristal·litzaran en dos models antagònics. Catalunya reneix com a gall, ja sigui per les ganes que mostren alguns líders –com Cambó– de disputar-li el corral a Castella, ja sigui per fer-se amb un corral propi com receptava l'avi Macià. Tant

una via com l'altra causaran una intensa irritació a Castella.

Malgrat els enfrontaments de fi de segle, cal no oblidar, però, que durant una bona porció del segle XIX castellans i catalans van tenir més en comú del que sovint es pensa. Sobretot en el cap econòmic. Malgrat el contrast que hi havia entre la Castella agrícola i la Catalunya cada cop més industrialitzada, aquesta divergència va servir més de complement que no de confrontació d'interessos. Tots dos havien de produir les mercaderies que venien, i això els va fer partidaris, tots dos, del proteccionisme. Hi empenyia la voluntat de protegir els seus productes davant, una política i vendre productes. Certament, no fou –d'entrada almenys– l'amarga disputa entre proteccionistes i lliurecanvistes allò que els enfrontaria inicialment, com enfrontà mitja península. Al contrari. Durant un temps, tan proteccionistes eren els cerealistes castellans com els fabricants de teixits, ambdós grups centrats en assegurar que el blat i la roba d'importació fossin obstaculitzats amb aranzels pel Govern espanyol. En aquest front compartit, els diputats catalans a les Corts sovint eren lloats a la premsa castellana com a models de patriotisme proteccionista: « ¡Apreneu, diputats de Castella, apreneu a ser patriotes, apreneu a ser enèrgics defensors dels furs i les interessos (castellans) ... en els representants de Catalunya! » proclamava una revista mercantil de Valladolid l'any 1885. Greu contrast amb el que vindrà després...

La Catalunya “comunera”

Però tampoc no era el proteccionisme l'únic element que uní inicialment catalans i castellans. Els lligams ideològics entre els dos territoris eren presents en més d'un aspecte. A principis del segle XIX, quan els liberals i primers republicans espanyols s'oposaven a Ferran VII, i després a Isabel II, la figura dels “comuners” de Castella es convertiren en un referent. Havien estat oposats al rei “estranger” i “dèspota” Carles V, i la seva rebel·lió, llargs anys oblidada o anatemitzada, fou vist com un símbol de resistència cívica. I no sols a Castella, sinó a Catalunya. Josep Roca i Ferreras, periodista catalanista d'esquerres, actiu al darrer terç del XIX, no es cansava de recordar als seus lectors que el primer republicanisme a Catalunya venia directament inspirat per Castella i els comuners. El pare de Roca havia estat militar destinat a Castella i li n'havia parlat amb admiració. De ben jove, Roca havia escrit una memòria favorable als comuners a la classe de retòrica. Ara

Roca recorda que a la Catalunya de 1843 s'havien fundat societats de “Comuneros y de Torrijas y de Padillas” i que a Gràcia li havien posat el nom de Padilla a un carrer.

L'interés de Roca, i d'altres republicans de la seva època, era l'evocació d'un clima de solidaritat i comprensió entre Castella i Catalunya, sense per això rebaixar les pretensions nacionals del Principat. Roca recordava, que, desitjosos d'evitar estèrils enfrontaments de tipus ètnic o racial, els primers manifestants republicans catalans havien dut una cinta morada castellana a la barretina, com a símbol republicà i rebel. En un període en què els possibles models propis –Clarís, Rafael de Casanova, Fiveller– encara no havien estat reincorporats a la memòria col·lectiva per la Renaixença, els progressistes catalans es consideraven “comuners i Fills de Padilla”. Curiosament la derrota de Villalar –on Carles V decapità el moviment comuner– era més recordada pels catalans que no la derrota de 1714 que més tard la va suplir com a icona de la rebel·lió antiabsolutista i les institucions catalanes. El record d'això ha de servir perquè l'enfrontament que busquen els reaccionaris no contagiï el que ha de ser la germanor dels pobles respectius.

En el 369è aniversari de Villalar –l'any 1890– Roca i Farreres va publicar un article a la primera plana de *La Publicidad*, principal diari barceloní del moment. Sota el títol de “Los comuneros de Castilla”, Roca considerava un “deber moral gratísimo” recordar els Comuners castellans i qualifica Villalar de fita “sagrada para todos los liberales españoles algo avanzados”. A l'article ironitza sobre el fet que l'any 1823 els reaccionaris absolutistes de Zamora llencessin al riu Duero el que creien era l'urna amb les cendres dels capitosts comuners, quan en realitat eren buides. Per altra banda Roca recorda que en produir-se la revolta dels comuners i dels agermanats, el 1521, les classes populars catalanes s'hi van mobilitzar a favor. Hi assegura que si els senyors catalans haguessin preparat forces per fer costat a Carles V, elles s'hi haguessin oposat. Pel que fa a l'agermanament popular de castellans i catalans, Roca insisteix que tant les Comunitats castellaness com la causa catalana havien patit tres segles del mateix “anatema”, i això ja era un puntal per a la germanor.

La cosa es comença a tòrcer

Amb aquests prometedors elements en comú, què fou doncs, el que començà a enfrontar de nou castellans i catalans?

Amb episodis històrics com Casp i 1714 força lluny ja de ser elements d'enfrontament –l'11 de setembre només ho serà a finals de segle– al darrer terç de segle va veure néixer dos elements que promourien molt eficaçment l'enfrontament: el primer catalanisme polític i el lliurecanvisme centrat, sobretot, en sectors propers a la Borsa de Madrid. Així, molt poc després que la revista mercantil de Valladolid hagués elogiat l'exemple dels diputats catalans, veus madrilenyes començaven a pintar una imatge de Catalunya com a “eura separatista, enroscada a l'arbre d'Espanya”, una eura que era precis de tallar “perquè no prosperi a expenses de la sàvia nacional”. Els sectors econòmics espanyols partidaris de no aplicar aranzels als productes estrangers, van atacar el proteccionisme que caracteritzava els interessos catalans, com caracteritzava totes les nacions on la producció industrial o agrícola, i no la importació, eren els motors econòmics principals.

Però les primeres explicacions del programa catalanista

Més es va perdre a Cuba

Blindar una imatge

Sense

Desigualtat en les desigualtats

Potser una manera de posar fi a aquest secular enfrontament seria un canvi en l'estatus de relació política. Si Catalunya pogués exercir la seva sobirania, sentir-se i ser lliure, potser passaria igual que a Belgrad i Praga, on respectivament eslovens i eslovacs simplement han deixat d'ocupar espai editorial com a “problemes” nacionals. Cuba va ser una feria per als espanyols. Però no van passar massa anys abans no es va convertir en nació de tacte especial de Franco. Avui Vietnam és un destí turístic per a molts nord americans. Les coses canvien sobretot si el grau de respecte puja. Es perdona a les nacions consolidades allò que no es les regions díscles. Sense una acceptació mútua entre catalans i castellans, no hi haurà solució, amb perjudicis per a uns i altres.

“Tornarà a ser rica i plena” Compreu accions d'Íbex 35

Avui ha baixat molt la borsa, sobretot, l'ecspanyola. L'Íbex 35 ja ha baixat fins a un valor de fa 1 any i 1/2 o una cosa així. És cert que hi ha crisi, però és més fictícia que no pas real -hi ha interessos per part dels bancs que fan la competència als que pateixen la crisi de crèdits al EUA... i de vés a saber quins altres grups-. L'Íbex 35 pot baixar encara més, però no pot pas enfonsar-se, i tornarà a pujar, però no em demaneu si pujarà prou en poc temps o no (d'aquí a 1 mes, 2, 3, 6 o 1 any?). Però ha baixat molt i hi guanyarem força diners segur.

Encara no les he comprades avui perquè els diners que tenia en una caixa d'estalvis, els tinc en un fons d'inversió i trigaran 1, 2 o 3 dies a subscriure-me'ls-en, però de seguida que me'ls n'hagin subscrit els invertiré a l'Íbex 35, perquè no pot pas baixar gaire més. No espereu gaires dies.

A més a més, si ens coordinéssim a l'hora de vendre-les, podríem fer força mal a la borsa ecspanyola, i fer mal a l'enemic sempre està bé.

Salut i força al canut (recordeu que el canut era un sarronet on els pagesos guardaven els diners)

D'on són els delinqüents a ca nostra? (tema censurat per la Policia -

espanyola, per suposat del Política-ment Correcte)

Tothom ho sap però ningú ho diu. Vaig a fer una pregunta retòrica : per què a les presons catalanes no hi ha catalans, ja que totes són plenes de forasters ?

Segons les últimes enquestes un 75 % dels reclusos que

estan a Catalunya ja són immigrants de fora de l'Estat espanyol (magrebins, països de l'est, sudamericans,...) Però el més greu és que d'aquest 25 % restant tot el món sap que ni un de cada 10.000 és català. Tot aquest 25 % són colons espanyols, que tenen la ciutadania catalana.

Oi que un moro, quan és reincident, el deporten al seu país? Doncs a tots els

colons, jo els fotria cap al pueblo!

Feu la prova i ho veureu. Digueu-li a qualsevol amic vostre (que sigui catalanoparlant) que us imiti un robatori. En el 99, 9 % de les imitacions sentireu : “ esto es un atraco “, o el que sigui, però segur que serà en espanyol. Motiu ? El subconscient és molt savi i sap que a Catalunya els delinqüents no son catalans, sinó espanyols.

Dedicat a la jerarquia catòlica apostòlica i romana

El missatge de pau de Nadal del Papa precisament parla de tot això, de pau, de respecte, de no exclusió, i condemna la manca de justícia, el terrorisme, etc.

Jo també li diria al Papa que és de justícia adreçar-se al poble català. Una comunitat important sotmesa per la força de les armes, colonitzada pels espanyols i tolerant com la que més amb els altres.

Sembla a ésser, però, que pressionats per la influència espanyolista de l'opus Dei, Catalunya no és digne de rebre les salutacions en català de l'omnipotent servidor del líder eclesiàstic, que és Crist.

Suposo que ja sap el Papa de Roma el perquè de Crist crucificat. La principal raó fóra que va enfrontar-se amb contundència davant del poder establert de l'època, davant de les injustícies i que el que més

detestava de l'ésser humà eren els hipòcrites, els traïdors i els covards.

La covardia de l'església catòlica pressionada per l'espanyolisme de l'opus Dei ha estat palesa, és la submissió i comunió amb la Santa inquisició del segle XXI.

Cristians del món: si voleu pau i no voleu terrorisme, si voleu equilibri, tolerància i seny... limiteu-vos a predicar la vostra fe a aquells que us vulguin seguir i manteniu-vos al marge del poder polític – dubto que ho feu mai perquè esteu en pecat.

Al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu.

L'home com a ésser vivent conscient ha de poder escollir amb llibertat el seu propi camí, sense pressions ni falses doctrines. Vosaltres, els deixebles de Crist,

no esteu pas predicant amb l'exemple.

El monjo de Montserrat Hilari Ragner, un dels principals historiadors de casa nostra que ha estudiat el període de la guerra civil i el paper de l'església durant el franquisme, en una entrevista publicada a La Vanguardia, les deixa anar amb una contundència poc freqüent. Després d'et-zibar que “l'episcopat manté la ideologia franquista”, qüestiona frontalment la beatificació massiva del 28 d'octubre, tot considerant-la “injustificable des de l'òptica religiosa”.

Qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra. Us cal aprendre a predicar amb l'exemple com feia Crist. Vosaltres no aneu pas per aquest camí.

Joaquim Pugnau Vidal. Deixeble del professor Raimon Panikkar.

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

A Pere Capellà

Jo m'hi he volgut sumar,
A sa gent que ha intervinguda
Fent història clara i pura
S'ha vida d'en Capellà.
Un home que tant lluità
Defensant son ideal,
Va ser un traïdor punyal
Que sa sang li feu vessar.

Carregat de privalcions
Va lluitar fins a la mort,
D'això jo en tenc record,
Va patir persecucions.
Tancat a dins ses presons,
Amb el grau de capità,
Sa vida pogué salvar,
És lluirà dels pelotons.

En llibertat el van posar,
Amb sa vida destrossada,
Amb al·lota agraciada,
Un bon dia se casà.
Sa intel·ligència emprà.
Tot això demostraria,
Comèdies ell escriuria,
Que molt varen agradar.

El patiment que passà
El seu bon cor danyaria,
Amb sa vida molt patia,
Amb misèries se trobà;
Les va haver de lluitar

A dins un temps llastimós,
Però pels molts de dolors
Ben prest la mort el cridà.

A pesar d'haver-se mort,
Noltros l'hem de recordar
Aquell Pere Capellà
Mingo Revulgo és posà
Per esser més popular
Ell en tot se destacà,
Per sa gran intel·ligència,
Mirau quina penitència
Que en sa vida li tocà.

Per esser republicà
Idea que ell tenia
Va haver de fugir un dia,
De ca seva i s'amagà,
Però bé el varen cercar
Ells volien matar-lo
Ell junt amb un companyó
Fugiren i es varen salvar.

Amb una petita barca
Sa vida es varen jugar
A Barcelona anaren
Per poder tranquils estar.
Allà feren sa campanya,
Fins el dia que acabà,
Llavors ells varen tornar,
Ben assustat ell estava.

Encarna

AQUELL COMPROMÍS FIDEL D'UN DIA,
AQUELLA NIT FREDA SENSE FI.
LA TIMIDESA QUE TRAEIX DIA A DIA
HA PERTURBAT SEMPRE EL MEU DESTÍ.

ET DEMANO PERDÓ, ESTIMADA.
PERDÓ PER TOT PERQUÈ SÓC AIXÍ.
TÍMID I FIDEL PER L'AIMADA,
FIDEL I COMPROMÈS FINS A LA FI.

TINC EL COR NET I LLIURE,
NOMÉS ESTIC PRES PER TU;
EL MEU AMOR EM FA VIURE
UNA LLUITA NOBLE COM TU.

LA TEVA VALENTIA EM CAPTIVA,
SÓC TANT POCA COSA AL TEU COSTAT...
ETS PER MI COM UNA DIVA
QUE LLUITA SEMPRE AMB DIGNITAT.

VALENTA I FORTA COM FERRO FORJAT
CONTUNDENT I AGRESSIVA COM LA QUE MÉS;
SÓC TANT POCA COSA AL TEU COSTAT...
LA MEVA TIMIDESA POT MÉS.

NO M'ATREVEIXO A TELEFONAR-TE,
JA M'HE ACOSTUMAT A ESTAR SOL.
AMB SILENCI SEGUIRÉ ESTIMANT-TE,
ÉS EL MEU COMPROMÍS I EL MEU DOL.

SERÀS TU I NO SERA CAP ALTRA,
T'HO VAIG DIR CONVENÇUT;
HA PASSAT EL TEMPS I ELS ANYS:
ARA EL MEU CAMÍ SERÀ UN ALTRE,
EL CAMÍ DE LA SOLITUD.

ET RECORDARÉ CONSTANTMENT
AMB LA SOLITUD QUE M'ACOMPANYA
A ELLA LI PREGUNTARÉ CONSTANTMENT:
TRISTA I ESTRANYA SOLITUD MEVA,
PER QUÈ HAS ESTAT TU
I NO UNA ALTRA LA MEVA COMPANYYA?

Joaquim Pugnau

El botifarra del PP, Delgado, persegueix el català mentre a Santa Ponça ja hi ha 79 nacionalitats

El batle de Calvià pel PP, el botifarra **Delgado Truyols**, ha proscrit la llengua catalana de l'administració de l'Ajuntament i és l'inductor de la campanya que pares estrangers, sobretot argentins, estant fent contra la presència del català a les escoles públiques de Calvià. I això passa precisament en el municipi on, a Santa Ponça, per exemple, hi ha persones de 79 nacionalitats diferents. És a dir, allà on més s'hauria de promocionar el català és l'indret de Mallorca on els fatxes forasters del PP més el persegueixen

amb la finalitat última d'exterminar el mallorquí emprant els estrangers com a arma de xoc contra Mallorca.

Reproduït de www.diariodemallorca.es

79 nacionalidades diferentes conviven en Santa Ponça

NOTICIAS RELACIONADAS El municipio ha crecido a un ritmo de 1.400 personas al año desde 1979. **Part Forana**

En Calvià, conviven más de 100 nacionalidades. Abundan los europeos

(ingleses y alemanes, sobre todo), pero también hay norteamericanos, paquistaníes, iraquíes, y cubanos, entre otras muchas procedencias. El núcleo de población con más diversidad cultural lo constituye Santa Ponça, donde coexisten ciudadanos de hasta 79 nacionalidades. Magaluf es otra localidad con una profunda mezcla de culturas. Como dato curioso, cabe destacar que el padrón municipal revela que en esta zona hay una importante comunidad paquistaní, con 103 miembros, y búlgara (89 súbditos). Llamativo

también la nutrida colonia italiana de Palmanova (192).

Salut

Sols el sexe pot rematar el tabac?

La història del tabac a Europa té els Països Catalans com a plataforma de distribució. Per salvar la vocació econòmica del territori cal posar-se a fabricar pegats i xiclets substitutius de nicotina o invertir més en l'oci carnal?

Quan els conqueridors castellans van tornar d'Amèrica, van explicar que uns salvatges endimoniats utilitzaven el tabac en rituals màgics. No és estrany que la Santa Inquisició fos la primera en condemnar la maleïda planta del tabac. Al segle XVII van aparèixer les primeres cigarretes fetes amb paper d'encigarrar o "paper Barcelona". Però més enllà de les fronteres hispàniques, pocs eren els europeus que havien fumant cigarretes... Fins la invasió napoleònica del 1807. Acte seguit, l'exèrcit francès va estendre l'afició per tot el continent. A França, les cigarretes es van posar tan de moda que, fins i tot, la Reina Amèlia passava per ser la seva inventora. És llavors quan el paper català esdevé popular. Des de Perpinyà, fàbrica Bardou-Job i Nil, fins al Llevant passant per Barcelona, Manresa i Capellades, els Països Catalans van dominar el mercat mundial fins a finals del segle XIX. Però el progrés ianqui va substituir l'acte de cargolar cigarretes a mà l'any 1880, quan l'enginyer James Bonsack va inventar la

màquina per elaborar les cigarretes que encara avui dia coneixem.

Societat de substitutius

Un dia l'enginyer s'adona que passa a engrossar les llistes dels terroristes més detestables de l'univers. Maleït, li diuen, al fumar atemptes contra els pobres màrtirs que no es droguen. Llavors, quin és el preu a pagar? La pressió social l'ajuda a substituir l'infern estanc per la santa seu de la indústria farmacèutica, és a dir, qual-sevol farmàcia. Potser consulta un psiquiatre: deixen fumar als psiquiàtrics? Es continua drogant mentre la llibertat no deixa de prostituir-se. I fent cas del boca a orel·la, ara potser es desintoxica a base de mastegar uns xiclets que desprenen una nicotina més saludable. Malgrat els esforços, sense la voluntat necessària, el nostre exionqui tard o d'hora substituirà la salut per la malaltia. Tan de bo no fracassi... Més aviat, que faci el que vulgui. El senyor Allen Caar, per exemple, és va forrar al substituir la seva drogaaddicció per una màquina d'escriure llibres anti-vici.

A l'infern tothom respira fums

Ara als primers dies de l'any 2008 els propietaris de restaurants i cafès francesos, tocats per la llei antitabac vigent des

“Sex cigarettes”, producte fictiu imaginat a Alemanya

de l'u de gener del mateix any, haurien de fomentar la trobada d'exdrogaadictes organitzant teràpies de grup en els seus locals. Una clientela fidel es recolzaria i es motivaria per curar-se. Sorgirien arreu del país clubs d'exfumadors no governamentals. Els més ortodoxos li preguntarien al Le Pen què en pensa del paper de fumar de marca OCB. Encara que els bars, ben

mirat, també podrien reencarnar-se en antics fumadors d'opi... No! Volia dir, tabac. Això mateix. Crec que tindrien tant d'èxit que el president Sarkozy augmentaria els inspectors de la llei i l'ordre. Per descomptat, vostè pot fumar en establiments públics fins que l'enviïn a la gargola. Allà dins els drets dels presoners no fumadors se'ls passen pel forro. Deu ser per allò que a l'infern tothom respira fums. Per tal d'evitar la drogaaddicció s'hauria de fomentar el sexe. Seria un excel·lent remei tant si es té o no parella estable. S'evitaria un excés generalitzat d'estrès en la població. Podria donar-se el cas que un exfumador trobi a faltar el ritual d'anar a la Jonquera... En fi, doncs ara l'exfumador podria tornar-hi per sol·licitar els serveis d'una meuca. Ah, prenguin nota els inversors del comerç català transfronterer: caldria locals d'oci sexual exclusius per a les dones. Amb esllògans, com: fes l'amor i no la guerra del càncer de pulmó. Posats a fer, jo penso que funcionaria. Les dones arriben tard al món dels vicis, és cert; però després s'alliberen i són les més consumidores. I benvinguda sigui la masturbació. Cada cop que li vinguin les ganes de fumar, ja sap. I si no s'ha drogat mai, no es reprimeixi. Si us plau!

Ingrid Obiol | 12.01.08

Depressió

La **depressió** és una malaltia mental caracteritzada per una alteració de l'estat d'ànim del pacient amb la tristesa com a símptoma clau

Múltiples factors, actuant moltes vegades en combinació, estan implicats en la depressió: -Factors genètics: la depressió esdevé sovint en familiars consanguinis de pacients depressius.

-Factors neurofisiològics: tant la disminució com la pèrdua d'eficàcia dels neurotransmissors disminueixen el to afectiu. Coneixem que, de vegades, la depressió és deguda a un dèficit específic d'aquests neurotransmissors: serotonina, noradrenalina i dopamina.

-Factors socials i culturals: l'estrès de la nostra societat ha augmentat en els últims anys la incidència de la depressió.

S'ha de destacar que factors desencadenants: per exemple un trauma psicològic (mort d'éssers estimats, canvi de la situació laboral o d'altres) o una malaltia física desfermen, sobre un terreny predisposat, la depressió.

Epidemiologia

Encara que les xifres canvien segons

les fonts, en un moment determinat el 10 % de la població pateix depressió. Més freqüent a partir dels 40 anys, també hi han casos en nens, fins i tot petits. És veu més sovint en dones.

Síntomes

Podem classificar la depressió de forma simplificada en dues categories:

- **Depressió endògena**: no hi han factors desencadenants - **Depressió reactiva**: trobem sempre una situació conflictiva que justifica l'aparició de la depressió.

La depressió altera l'estat d'ànim (afectivitat) dels pacients: el símptoma fonamental és la **tristesa patològica**, entesa com un sentiment de tristesa més durador i intens del que considerem normal, fins i tot més greu que un dol (pèrdua d'un ésser estimat). La tristor és molt forta de matinada i al matí. L'ansietat, por important sense una causa justificada, es també un altre símptoma freqüent, que s'acompanya d'irritabilitat. Tanmateix altera el pensament, de forma que hi ha una disminució de la concentració i pensament lent. Canvien les idees: els pacients tenen idees negatives, fins i tot de suïcidis que, en bastants ocasions, porten a la pràctica. La depressió produeix **síntomes físics**: cefalees, dolor abdominal, vertigen, **dispnea** (sensació de manca d'aire). Fins i tot, les depressions poden presentar-se només

amb aquests símptomes (depressió emascarada), dificultant el seu diagnòstic. Quant a alteració del comportament, la depressió pot generar: **manca de comunicació, aïllament, agitació**, fins i tot **conducta agressiva** (tant sobre el mateix pacient com sobre els altres)

Diagnòstic

Realitzat pels metges, tant els especialistes en Psiquiatria com pels metges de família es fa després de l'entrevista clínica. Tanmateix hi han diversos qüestionaris que ajuden a fer la diagnosi. No existeix cap anàlisi o prova radiogràfica que ajudi a la diagnosi, encara que, de vegades, poden ser molt útils per excloure malalties físiques (incloent neurològiques): malaltia de Parkinson, hipotiroidisme, càncers

Tractament

Els antidepressius són psicofàrmacs que els metges utilitzen per aconseguir la curació dels pacients. Els més utilitzats, en la actualitat, són els *inhibidors selectius de la recaptació de serotonina*, amb els quals s'arriba a la guarició en pocs mesos. Cal dir que l'inici de l'efecte d'aquests fàrmacs és lent: al voltant de dues setmanes és el temps per poder veure efectes importants en els pacients. Tanmateix la psicoteràpia pot ser molt útil i, de fet, en el tractament de la depressió reactiva és fonamental.

Malaltia mental

Una **malaltia mental** és un estat de desordre en el cervell que té com a conseqüència una alteració greu en el pensament, sentiments, emocions o conducta de la persona afectada. El tractament de les malalties mentals pot ser dut a terme per part d'una especialitat mèdica com la psiquiatria, encara que psicòlegs i metges de família també hi poden intervenir. S'utilitzen medicaments, anomenats psicofàrmacs, psicoteràpia o ambdues combinades. En les malalties mentals s'estableix la diferència entre neurosi i psicosi, consistent bàsicament en el fet que en la neurosi l'afectat és conscient del que li passa i els canvis en la conducta no tenen tanta intensitat com en la psicosi. Encara que afecta la conducta i emocions de la persona, a diferència de les malalties físiques, cal no discriminar als malalts mentals i cal que aquests no se sentin estigmatitzats pel fet de patir la seva malaltia. Al món occidental una de cada 5 persones adultes pateix cada any un desordre mental encara que d'aquests només la meitat tenen símptomes prou greus per afectar la seva vida normal. En els menors de 18 anys les dades d'afectació es redueixen al 12% i gran part dels joves es recuperen sense patir la malaltia en arribar a adults.

De Viquipèdia

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoibiarbona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada, 96 m2, tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel. 607 160 010

Inca, es ven cotxeria de 270 m. Amb duplex a sobre de 200 m. De vivenda amb més de 100 m. De terrasses tot de primera qualitat. Preu a convenir. S'accepten permutes. Tel. 639 517 310.

SERVEIS
PROFESSIONALS

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn

de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORESISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres -Montuiri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelo-barcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA.

Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstal·lacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Necessit al·lotes amb títol de Puericultura o de geriatria per a guarderia infantil. Tel. 667 233

892.

Cursos privats d'anglès i alemany per a nins i adults. Horari flexible, també dissabtes i diumenges. A la ciutat de Lluçmajor. Tel. 607 477 960

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paisoscatalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar horabaixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més jove. Si et trobes sola, crida'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Correu electrònic: xmuntaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Correu electrònic: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària, 49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer

pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es Lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interessats Telefonar 971 757 831 665246023.

COMUNICATS

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servi.com.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluita

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespiri Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SARENALT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88) digital Roland multifuncional 1200 €. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll, 19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Sopa de menta

Una altra sopa de poc cost.

Ingredients:

Uns brots de menta fresca, pa sec, un ou, oli, sal i aigua.

Preparació:

Es posen a bullir, en una olla amb aigua, el pa sec, la menta, picada una mica grossa, un raig d'oli i sal. Després, es trenca l'ou i es tira a l'olla i, acte seguit, es remena bé amb un batedor, fins que el pa i l'ou quedin fets miques. S'apaga el foc i es serveix.

Xató

Plat de camp penedesenc.

Ingredients:

Escarola, ceba, anxoves salades, bacallà, tonyina de conserva, tomàquet madur, pernil, embotits secs i bullits, mongetes seques, cuites i salbitxada per amanir-ho.

Preparació:

Es dessalen les anxoves i el bacallà, durant una bona estona. Després, s'escorren i es posen en una plata amb l'escarola, neta i trossejada, la tonyina i la ceba, tallada pel llarg.

Es posen el pernil i els embotits, a talls, en una plata. Es fa una truita amb els ous i les mongetes seques. Acte seguit, s'amaneix l'escarola amb la salbitxada i es serveix, abans no es refredi la truita.

Fruites seques garrapinyades

20 minuts

Ingredients: 100 g. d'ametlles torrades, 100 g. d'avellanes torrades, 100 g. de nous, 400 g de sucre, una mica d'aigua

1. Amb el sucre i l'aigua, formeu un almívar molt fort fins que agafi color. Remeneu-ho amb una espàtula de fusta per tal que no quedi enganxat en el fons.

2. Quan l'almívar estigui al seu punt, afegiu-hi les ametlles, avellanes, prèviament rentades i pelades, i les nous. Deixeu-ho al foc, remonent contínuament per impregnar-les de l'almívar i perquè no es quedin enganxades en el fons.

3. Unteu el marbre amb oli o poseu una safata fonda també untada; amb l'espàtula, separeu els fruits secs que tinguin tendència a enganxar-se formant bola. Quan siguin freds ja no s'enganxaran. Per guardar-los, poseu-los en un pot de vidre.

Bacallà amb mel

4 persones. 35 minuts

Ingredients:

800 g. de bacallà, 1/2 L d'oli, 200 g. de farina, canyella en rama, 2 tasses de cafe plenes de mel, 1 fulla de llorer, 1/4 L d'aigua, julivert, sal

Preparació:

Colloqueu el bacallà amb la pell cap amunt en una cassola, cobert d'aigua, amb la fulla de llorer, la canyella en rama i el julivert. Deixeu-ho coure sense que l'aigua bulli, uns minuts, fins que es faci l'escuma blanca.

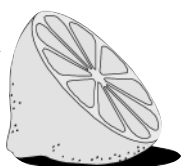
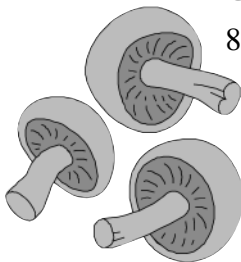
Traieu el bacallà i poseu-lo en una safata amb un tovalló per tal d'escórrer-lo. Deixeu-lo refredar. 3. Talleu-lo a tires d'un dit d'amplada, més o menys.

Prepareu una pasta amb l'aigua, la farina i la mel; ha de quedar una pasta lleugera, ni clara ni espessa, que vagi bé per cobrir.

Enfarineu el bacallà tallat (amb una mica de farina que haureu reservat) i tot seguit passeu-lo per la pasta preparada.

En una paella al foc amb l'oli no gaire calent, fregiu-lo.

Serviu immediatament després de treure'l del foc.

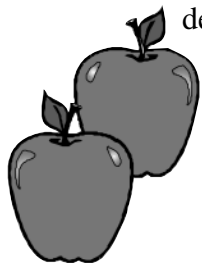
Guatlles al niu

Ingredients:

Guatlles, cansalada magra, ceba, puré de patata, all, julivert, oli, conyac, vinagre i sal.

Preparació:

Es renten i es freguen les guatlles senceres amb una dent d'all, es salen i se'ls posa una mica d'all i julivert picat a dins. Després, es lliguen amb un cordill al voltant, per plegar-los les ales i les potes. Es pica una mica de ceba ben fina i es posa en una plata per anar al forn. Sobre el llit de ceba, s'hi posen les guatlles. Després, s'hi tira un raiget d'oli i es cobreix cada guatlleta amb un tros de xulla de cansalada. Sobre la cansalada s'hi tira un raiget de conyac i unes gotes de vinagre i s'enforna. Quan estiguin rostides, se'ls treu la cansalada i es deslliguen. Es pica bé la cansalada i es barreja amb la ceba i el suc del rostit. Es posa cada guatlleta sobre una cullerada grossa de puré de patata i se li tira una mica de suc amb la picada pel damunt.

Porros gratinats

Per fer aquest plat necessitem:

- porros (millor si són prims, de la mida d'un espàrrec gruixut), calculeu 4 o 5 per persona

- *bacon* fumat, 3 o 4 talls

- formatge de cabra "Monte Enebro" o similar (un parell de talls per persona)

Netegeu els porros, tallant-ne les petites arrels i la part verda; renteu-los bé, ja que sovint porten una mica de terra. Poseu-los a bullir en una olla amb aigua abundant i sal. Han de coure uns 25 o 30 minuts, segons la mida.

Entretant talleu el *bacon* a daus petits i fregiu-lo en una paella, amb poc oli. Reserveu-ho.

Un cop cuits, poseu a escórrer els porros, si pot ser en posició vertical, amb la part blanca cap amunt, perquè deixin anar tota l'aigua.

En una plata que pugui anar al forn unteu-ne el fons amb una mica de l'oli que hagi fet el *bacon*. Poseu damunt els porros, com si fossin canelons, i espoleu pel entremig els trossets de *bacon* fregits. Al damunt de tot poseu-li el formatge, tallat a làmines més aviat fines.

Poseu la plata al forn, amb el gratinador, a uns 200°. En pocs minuts el formatge es fondrà i el plat estarà a punt.

C I U T A D E L L A

En Magí Bonet és el gerent jove de Ca'n Magí empresa dedicada des de fa 30 anys a la fabricació i venda de calçat rústic (avarques, freres, botes...) i convencional. Carrer Sant Antoni Maria Claret, 54. Telèfon 971 384 172. Fax 971 480 113.

En Rafel Marqués és l'amo d'Agristock, establiment dedicat des de fa 20 anys a la venda de pinsos, llavors, floristeria i animals de companyia al carrer Jerònia Alzina, 34. Telèfon 971 380 269.

Des de fa 3 anys na Tònia Benejam és la propietària d'Es Caragol, papereria del Camí des Caragol, 66b. Telèfon 971 384 038. Correu: escara-golciutadella@hotmail.com

5C Cincocina és una tenda dedicada al mobiliari de cuina regentada per en Joan Allés Bagur, un dels socis que es fan destacar més del C.B Menorca. Carrer Palma de Mallorca, 11. Telèfon i fax 971 380 568. Mòbil. 677 005 65.

Món Futbol és la tenda dedicada a l'equipament d'aquest esport que ha obert fa tres mesos n'Àngel Coca al carrer Lleida, 26. Telèfon 971 484 264. Correu: monfutbol@telefonica.net

Són en Bep Capó i na Josiane Cardoso, gerents de Ca'n Bep, un forn pastisseria dotat d'una moderna i còmoda cafeteria on es poden provar les seves especialitats. Organitzen també festes, banquets i comunions.AVINGUDA Palma de Mallorca, 9. Telèfon 971 482 164.

N' Antoni Joan Marquet és l'amo del taller mecànic del seu nom al carrer Sant Antoni Maria Claret, 10-12. Telèfon 971 385 133. Vos farà un pressupost ajustat a les necessitats del vostre vehicle amb simpatia i amabilitat.

En Francesc Camps és el gerent de Subministraments Ciutadella, empresa que abasteix d'eines i màquines diferents empreses menorquines, de fusta i construcció entre d'altres.. Especialistes en maquinària electroportàtil. C. Captius Constantí, 77. Telèfon 971 380 173. Fax 971 386 217. Correu: subministres@cafer.es

Fa 18 anys que na Mae de la Conxa porta endavant la Torre de Paper on hi ha llibres nous i també antics, infantils, juvenils i d'intercanvi. Camí de Maó, 46. Telèfon 676 336 699.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

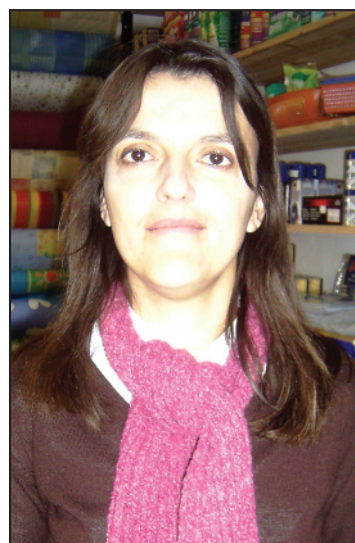
C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

N' Antònia Moll és la gerent de la ferreteria del seu nom que des de fa 18 anys ofereix el seus serveis al carrer Consolació, 18. Telèfon 971 481 121. Fax 971 481 357. Menatge, pintures, seguretat (portes, extintors claus...) en un establiment de devers 280 metres quadrats.

En Rafel Serra és el gerent a Menorca de Jarc Seguretat (empresa estatal de seguretat que enguany ha fet els 25 anys). Es dediquen a fer instal·lacions de seguretat integral contra intrusió, incendis, etc mitjançant els més moderns mètodes homologats com, entre d'altres, la transmissió per tv. Carrer Paborde Martí, 60. Telèfons 971 381 700 i 649 922 349. Fax 971 482 602. Correu: menorca@jarc-seguridad.com. Web: www.jarc-seguridad.com